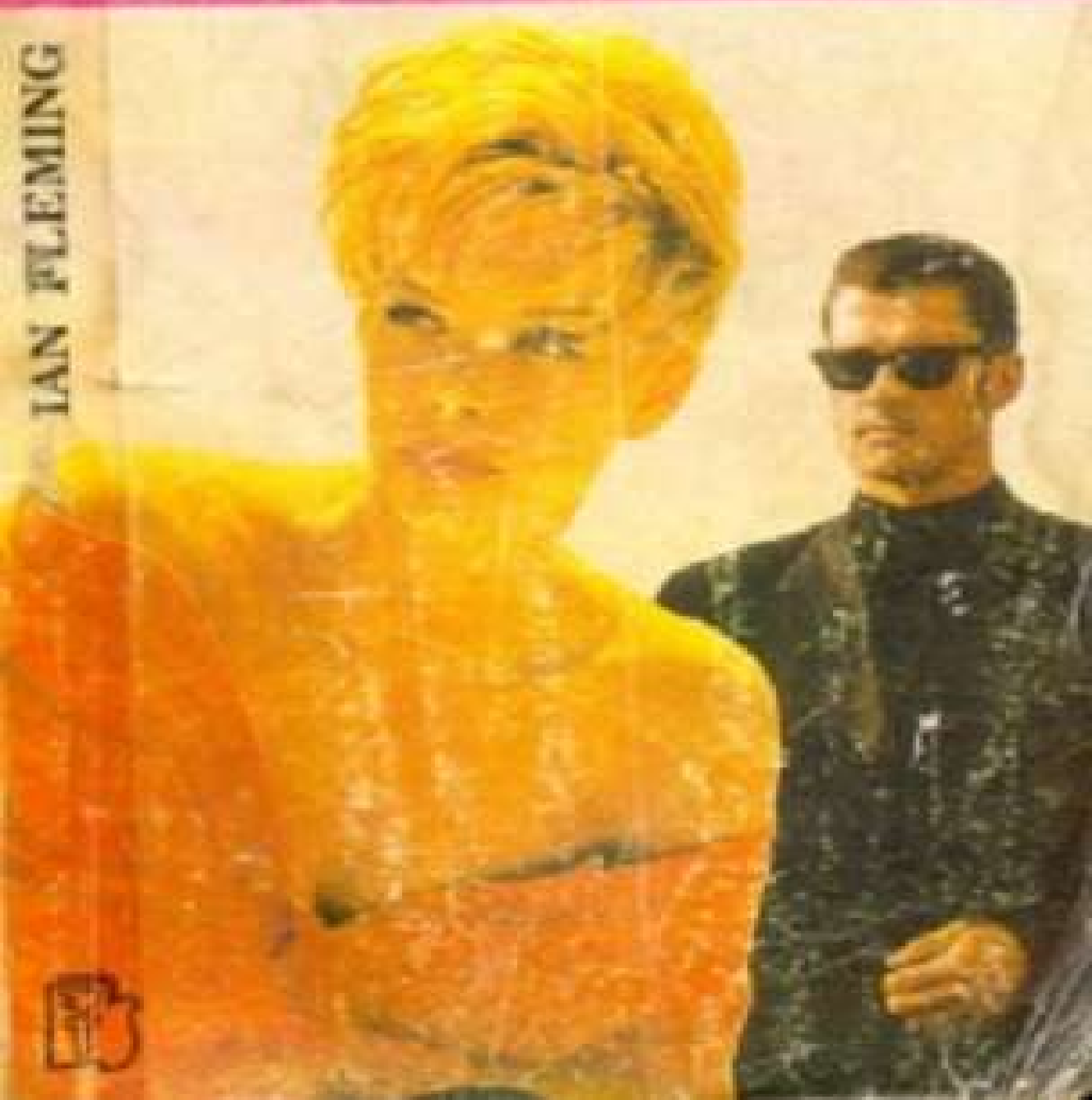

JAMES BOND
LU QUAN 007

IAN FLEMING

LỮ QUÁN 007

Tác giả: **Ian Fleming** với sự cộng tác của **Vivienne Mitchel**

Dịch giả: **Ngọc Lan**

Nhà xuất bản: **NXB Trẻ**

Năm xuất bản: **1992**

Số trang: **180**

Thể loại: **Trình thám**

Đánh máy: **casau**

Soát lỗi và làm ebook: **Heoconmtv**

Ngày hoàn thành: **16-12-2015**

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Phần I

Tôi

1

Chú mèo con sợ hãi

Tôi chạy trốn. Tôi trốn chạy nước Anh, thời thơ ấu của tôi, mùa đông, vài chuyện tình không mấy tốt đẹp, ít món đồ đặc xiêu vẹo và một mớ hỗn độn áo quần cũ mềm chất đống quanh tôi ở Luân Đôn. Tôi cũng chạy trốn mùi mốc meo, nhớp nhúa của thành phố này, thói rờm đời của con người và nỗi bất lực của mình dù tôi là một đứa con gái được trời ban cho sắc đẹp.

Sự thật thì tất cả đều làm cho tôi bỏ trốn ngoại trừ pháp luật vì tôi không làm điều gì phạm pháp.

Tôi đã đi được một đoạn đường dài, nói phóng đại một chút, gần bằng nửa đường vòng quanh trái đất. Thật ra mà nói, tôi đã đi hết con đường từ Luân Đôn tới Lữ quán “*Những cây thông mơ mộng*” cách hồ George mười lăm cây số về hướng tây. Hồ này là nơi du lịch nổi tiếng của Hoa Kỳ trong miền Adirondacks, một vùng rộng lớn núi non, hồ và rừng thông trùng điệp, tạo thành lãnh thổ phương bắc của bang New York. Tôi khởi hành ngày một tháng chín và lúc này là ngày thứ Sáu mười ba tháng Mười. Ngày tôi ra đi, hàng phong thưa thớt bụi bặm trong công viên hãy còn xanh, bây giờ giữa hàng triệu cây thông chi chít trải dài về hướng bắc cho tới biên giới Gia Nã Đại, nổi lên chỗ này chỗ nọ những cây phong rừng đỏ ối.

Tôi đã thay đổi, màu da nhợt nhạt biểu hiện đời sống Luân Đôn dày sương mù nhớp nhúa đã trở nên trong sáng do sinh hoạt ngoài trời như hồi tôi còn ở Quebec, trước khi được cho đi Luân Đôn để học làm một phụ nữ quý

tộc. Dĩ nhiên là rất không hợp thời trang với dáng vẻ khỏe mạnh, tính vui nhộn mãnh liệt, nước da màu táo đỏ; tôi đã thôi không dùng phấn sáp và sơn móng tay, với tôi điều này có nghĩa như tôi đã lột xác mượn để trở về con người thật của mình. Tôi quan sát mình trong gương và khi nhận thấy là tôi không còn muốn vẽ lên gương mặt thật của mình những đường nét xa lạ nữa thì lòng tôi tràn ngập một niềm vui trẻ thơ và tôi hài lòng với chính mình. Tôi không lấy điều đó làm tự mãn nhưng đơn giản là tôi đang thoát ra khỏi nhân cách của tôi năm năm về trước. Tôi không đặc biệt thỏa mãn về tôi bây giờ nhưng tôi thù ghét và khinh rẻ con người tôi trước kia, tôi hài lòng không nhìn thấy lại bóng dáng con người trước kia của tôi trong gương nữa.

Đài phát thanh báo giờ WOKO, Albany, thủ đô bang New York cách chỗ tôi chừng mười lăm cây số báo: sáu giờ chiều. Sau đó là tin khí tượng dự báo có mưa to kèm theo gió mạnh. Bão từ hướng bắc kéo tới Albany vào khoảng tám giờ tối. Vậy là tôi sẽ qua một đêm ồn ào đây, nhưng tôi không quan tâm, tôi không sợ bão táp.

Phải vượt ít ra là mười lăm cây số qua một con đường phụ không tốt lắm để tới hồ George mới gặp thấy bóng người. Bên ngoài sẽ có sấm sét, gió sẽ làm ngã rạp các cây thông, mưa sẽ đổ như trút, viễn cảnh này làm cho tôi càng quý trọng cái tổ ấm cúng, êm đềm đang che chở tôi. Và chỉ có một mình tôi thôi, đó mới là điều quan trọng hơn cả! Hồi tôi còn bé, mỗi khi bị bắt buộc hội nhập vào chỗ đông người nào thì y như rằng có chuyện rắc rối xảy đến. Không hẳn là mọi người buộc phải sống chung đụng với nhau nhưng đã là người có ích cho xã hội thì phải biết chia sẻ, trao đổi với người khác. Sự kiện tôi sung sướng, hạnh phúc khi ở trợ trợ một mình là biểu hiện một tính nết bất thường có chiều hướng suy nhược thần kinh, từ năm năm nay tôi thường tự nói với mình như vậy. Vì thế tối hôm đó tôi nhún vai cho qua không nghĩ đến nữa. Khoan khoái với sự đơn độc của mình, tôi băng qua tiền sảnh rộng lớn đến cửa nhìn ra ngoài trời.

Tôi chúa ghét thông. Nhìn chúng đứng cứng ngắc không lay động, buồn rầu ảm đạm dưới thung lũng, trên ngọn núi thật chán nản. Để xây dựng lữ quán người ta đã chặt phá hai hecta thông. Từ hồ George tới thác Glens về

hướng nam có một con đường băng qua rừng, nửa đường có một hồ nhỏ tên “*Hồ mộng*”, nơi hò hẹn ưa thích của những người đi cắm trại. Lữ quán được xây cất trên hồ phía nam của hồ này. Phòng tiếp tân hướng ra đường, phía sau là dãy nhà chính. Các cabin được bố trí thành hình bán nguyệt. Tất cả có bốn mươi cabin với bếp, vòi nước gương sen, phòng vệ sinh; có thể lơ mờ thấy mặt hồ ở phía sau; lối kiến trúc tối tân: mặt tiền gỗ tùng đánh vécni, mái lợp gỗ hình viên ngói trên sườn sắt, có máy điều hòa không khí, tivi trong mỗi căn, có sân chơi cho trẻ em và sân gôn thì phía bên kia hồ, đủ cả, không thiếu một tiện nghi nào. Thức ăn ư? Đã có một quầy ăn uống trong tiền sảnh, thực phẩm và thức uống được đưa tới từ hồ George hai lần trong ngày. Giá mướn là mười đô-la một phòng một người ở và mười sáu đô-la phòng hai người. Với số vốn bất động sản khoảng hai trăm ngàn đô-la và mùa nghỉ ngắn ngủi, từ đầu tháng bảy đến đầu tháng mười, và chỉ đông du khách trong vòng có vài tuần lễ thì việc làm ăn bị lỗ lã cũng không lạ gì. Đó là điều mà vợ chồng tên Phancey gớm ghiếc đã kể lại với tôi khi chúng mướn tôi làm tiếp viên với số lương ít ỏi ba mươi đô-la một tuần luôn cả ăn và ở. Cám ơn Chúa, chúng đã xéo đi rồi. Sáng nay lúc chín giờ khi chiếc xe hơi màu đỏ chói biến mất trên con lộ đưa hai tên quý quái này về Troy, nguyên quán của chúng, tôi đã vui mừng hoan hỉ. Thằng cha Phancey đã cố vớt vát một lần cuối, hăn rờ rẫm người tôi nhưng tôi đã kịp thời đá gót giày cao gót nhọn hoắt vào khuỷu chân hăn một cái nên thân làm hăn đau điếng. Hăn nhăn nhó nói: “Thôi được, hãy coi sóc lữ quán cẩn thận, trưa mai ông chủ tới nhận chìa khóa. Chúc cô đêm nay nhiều mộng đẹp”. Hăn cười nham hiểm. Lúc đó tôi chưa hiểu ra ý nghĩa của nụ cười đó. Rồi hăn ra xe. Mụ vợ hăn đang ngồi chỗ tay lái canh chừng hăn.

- Đi thôi Jed - Mụ ta gọi hăn giọng khô khan - Tối nay mặc sức cho ông giải quyết sinh lý ở West street.

Mụ ta sang số xe và nói với tôi giọng ngọt như mật:

- Tạm biệt cưng. Viết thư cho chúng tôi luôn nhé!

Nụ cười bất chính biến mất trên mặt mụ ta tôi kịp nhìn thấy lần chót nửa gương mặt khô đét mỏng như dao cạo của mụ lúc xe rẽ ra đường cái.

Tôi đứng đó nhìn xuống con đường mà bọn Phancey đã đi, nghĩ về chúng. Tôi nhìn hướng bắc quan sát cảnh vật. Cả ngày trời đẹp và trong xanh, nóng dù đang ở giữa tháng mười, nhưng bây giờ thì mây đen đang ùn ùn kéo tới dày đặc trên không. Tia nắng chiều rơi xuống làm đỏ hồng rìa các đám mây. Từng cơn gió uốn éo trên các ngọn cây, làm chao đảo chiếc đèn lồng treo trên trạm xăng hoang vắng dưới con đường phía mũi hồ. Một luồng gió mạnh thổi đến quét vào mặt tôi rất lạnh. Trên bờ hồ phía bên kia cabin cuối cùng, từng đợt sóng nhỏ xô vào các tảng đá. Mặt hồ màu sắt nung thỉnh thoảng lại cuộn lên những cơn sóng bạc đầu. Nhưng giữa những cơn gió thì không gian lại trở nên yên tĩnh, cây cối bên kia đường như những người lính canh chen nhau đứng lặng yên quanh đồng lửa trại mà tòa nhà sáng rực đèn sau lưng tôi là biểu tượng.

Trời tối sẫm. Chiều nay chim chóc không cho tôi thưởng thức khúc nhạc hòa tấu của chúng như thường lệ. Chúng thấy trước dấu hiệu của mưa bão và đã trở về tổ ấm của chúng trong rừng. Tôi đứng ngoài trời một mình đơn độc giữa một vùng hoang dã mênh mông, hít thở không khí dịu dàng ẩm ướt, mùi thông, mùi rêu - một mùi hương nồng nàn từ đất xông lên. Một con cú mèo đầu đó lo lắng cất tiếng kêu thê thảm rồi im bặt. Tôi bước ra con đường bụi bặm nhìn về hướng bắc. Gió lộng làm tóc tôi dựng đứng, một ánh chớp lóe sáng chân trời. Vài giây sau sấm bắt đầu nổ ì ầm. Gió thổi mạnh làm các ngọn cây oằn oại. Ngọn đèn lồng treo trên trạm xăng đung đưa nhấp nháy như báo động cho tôi. Thành linh ánh đèn nhảy múa hỗn loạn rồi mờ đi sau màn mưa xám xịt. Tôi quay trở lại chạy nhanh vào nhà.

Tôi tông cửa vào khóa trái lại, không quên móc dây xích an toàn. Thật đúng lúc, mưa đổ xuống như thác ầm ầm trên mái nhà, quất vào cửa kính chan chát, hòa với tiếng nước chảy òng ọc trong máng xối.

Tôi đứng yên lắng tai nghe, thành linh một ánh chớp lóe lên sáng rực cả căn phòng, cùng lúc đó một tiếng nổ to làm rung rinh căn nhà. Tiếng sét như bom nổ bên tai. Một tấm kính cửa sổ bị vỡ rơi loảng xoảng xuống sàn nhà. Tôi sợ hãi nép vào một góc, hai tay bịt lấy tai không dám cử động. Một lần nữa căn phòng lại sáng rực dưới ánh chớp trắng xanh chói chang, rồi tôi nghe

tiếng nổ ngay trên đầu. Lần này tiếng ì ầm lan rộng kéo dài vang dội. Ly tách để sau quầy xô lệch kêu leng keng, ván bọc tường bị sức ép kêu răng rắc.

Chân tôi khụy xuống, tôi ngồi vật vào một cái ghế gần đó, hai tay ôm đầu.

Sao tôi có thể điên rồ và tự phụ đến như vậy? Phải chi có ai đến đây nói cho tôi biết đó chỉ là một cơn bão để tôi đỡ sợ. Nhưng đây đâu phải là một cơn bão mà là một thảm họa, ngày tận thế. Chỉ trong giây lát nữa thôi nó sẽ lại tái diễn. Phải làm một cái gì, phải kêu cứu! Nhưng bọn Phancey không trả tiền thuê bao điện thoại nên đường dây đã bị cắt. Chỉ còn một hy vọng. Tôi đứng lên chạy ra cửa với tay bấm nút điện cho tấm bảng “CÒN CHỖ - HẾT CHỖ” bằng đèn ống treo trên cổng quay mặt “CÒN CHỖ” ra ngoài... May ra có ai đó đi ngang qua ghé vào trú ẩn. Khi tôi đang làm động tác này thì sét ập vào phòng một bàn tay khổng lồ chụp lấy tôi xô tôi ngã nhào xuống đất.

Tiếc thương thời thơ ấu

Lúc tỉnh dậy tôi nhớ lại ngay mình đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra. Tôi nằm còng queo dưới đất, chờ đợi một cú sét nữa. Tôi nằm yên như thể độ mười phút, lắng tai nghe mưa gió thét gào, tự hỏi mình có bị nội thương làm cho mất khả năng sinh sản hay là làm cho tóc bị bạc đi không, hay ít ra cũng làm cho tóc bị cháy. Tôi thử sờ lên đầu, không có gì bất thường ngoài một cục u sau đầu. Tôi cẩn thận cử động, may quá không cái xương nào bị gãy, cũng không có một vết thương nhỏ nào. Trong góc nhà động cơ chiếc tủ lạnh General Electric hoạt động trở lại với tiếng kêu vu vu quen thuộc. Tôi hiểu là sự sống vẫn tiếp tục, bão đã lặng. Tôi khó nhọc đứng lên nhìn quanh chờ phát hiện cảnh hỗn độn đổ nát nhưng không có gì. Tất cả đều như trước: cái bàn tiếp tân oai vệ, kệ xếp sách báo, quầy ăn uống, mười hai chiếc bàn ăn bằng formica đủ màu, vòi nước ướp lạnh, bình cà phê sáng chói, tất cả đều y nguyên. Chỉ có tấm kính vỡ và vũng nước dưới đất là làm chứng cho điều tai hại mà tôi và ngôi nhà phải chịu. Tai hại? Tôi muốn nói tai hại nào? Thôi chết! Có thể tóc tôi đã bạc trắng hết rồi chẳng? Tôi chạy băng qua phòng chụp cái ví cầm tay của tôi để trên bàn tiếp tân, đến sau quầy ăn uống, cúi nhìn vào một dãy dài gương gắn dưới mấy cái kệ. Trước tiên tôi kiểm tra đôi mắt: xanh trong sáng đang mở to nhìn tôi dò hỏi, lông mi lông mày màu nâu, trán rộng dăm chiêu, vàng tóc màu nâu sẫm xoắn thành hai lọn sóng bông bênh trên vai. Tốt! Tôi mở ví lấy lược ra chải tóc như điên rồi cất lại vào ví.

Đồng hồ đeo tay của tôi chỉ bảy giờ. Tôi mở radio và vừa dán tấm bìa cứng vào chỗ kính vỡ vừa lau vũng nước dưới đất vừa nghe đài WOKO thông tin về trận bão: đường dây điện bị đứt, mực nước sông Hudson dâng cao phía thác Glens, một cây du bị sét đánh đổ làm nghẽn quốc lộ số chín ở Saragota Spring, có cơ bị ngập lụt ở Mechanicville.

Tôi chạy ra lối đi có mái che để đến dãy cabin phía sau tiền sảnh. Căn của tôi số chín nằm phía bên phải lối đi tới hồ. Tôi cởi quần áo, tắm nước lạnh, giặt chiếc sơ-mi trắng bằng sợi terylene bị bẩn vì ngã lúc này rồi phơi lên.

Tôi đã quên sự trừng phạt của trận bão và cách xử sự ngốc nghếch của mình. Tôi ca hát, vui vẻ với ý nghĩ sẽ hưởng một buổi tối đơn độc và ngày mai tiếp tục lên đường phiêu lãng. Rồi bỗng tôi lấy bộ đồ đẹp nhất trong số áo quần hạn chế của tôi ra mặc: quần kiểu đấu bò may bằng nhung đen bó sát người có sợi dây kéo mạ vàng ngay giữa hông, không mang nịt vú, khoác chiếc áo săng-đai dệt chỉ kim tuyến vàng óng ánh vào tôi ngấm mình trong gương rồi quyết định xắn hai tay áo lên khỏi khuỷu tay. Tôi xỏ chân vào đôi xắn-đan kim tuyến rồi quay trở lại tiền sảnh.

Chai rượu buộc-bông còn vừa đầy một ly, tôi lấy cái chén uống rượu bằng thủy tinh rót hết vào xong kéo cái ghế tiện nghi nhất phòng tiếp tân lại gần radio, tôi mở đài, chêm một đĩa thuốc Parliament trong năm đĩa còn lại trong hộp thuốc của tôi, rồi vào ngồi cuộn mình trong ghế bành vừa phì phà thuốc lá vừa nhâm nhi rượu.

Mục quảng cáo dành cho mèo và món pa-tê Pussycat mà chúng ưa thích nhất hòa nhịp với tiếng âm ầm ầm đều đặn của mưa chỉ thay đổi âm điệu khi có một luồng gió mạnh thổi hắt nước mưa vào cửa kính nghe giòn như tiếng súng liên thanh. Tiếp theo là 40 phút nhạc trữ tình và bất ngờ nhóm “Ink Spots” trình bày bản “Ai đó đang đưa con thuyền mộng của tôi”.

Tôi thấy lại tôi trên dòng sông Thames năm mùa hè trước, thuyền chúng tôi đang xuôi dòng, xa xa là lâu đài Windsor, Derek thì chèo còn tôi thì mở máy hát. Chúng tôi chỉ có mười đĩa nhạc, đến đĩa của nhóm “Ink Spots” khi nghe hết bản “Thuyền mộng” thì Derek nài nỉ: “Cho quay trở lại đi Viv.”, tôi phải quỳ gối xuống tìm chỗ để lại kim.

Mắt tôi đầy lệ, không phải vì Derek mà vì nỗi sầu muộn của mối tình đầu mà tất cả bọn con trai và con gái trên cõi đời này đều mắc phải. Đó là những giọt nước mắt thương cảm cho một thời thơ ấu đã mất, xót thương cho bản thân, hoài niệm nỗi đau đã được chôn vùi.

Trước khi lau khô đôi dòng lệ, tôi ngồi nhớ lại những kỷ niệm xưa.

Tôi tên Vivienne Michel, ngày tôi ở lại lữ quán “*Những cây thông mơ mộng*”, ngồi trong chiếc ghế bành và khơi lại dĩ vãng, tôi được hai mươi ba tuổi, cao một mét sáu mươi lăm. Tôi đã tưởng mình có một dáng người xinh xắn cho tới ngày mà bọn con gái ở trường Astor House bảo cho tôi biết là tôi có bộ hông quá gồ và khuyên tôi nên nịt vú chặt hơn. Mắt tôi màu xanh như đã nói khi nãy, tóc màu nâu sẫm dợn sóng tự nhiên. Chúng nó cũng nói gò má tôi cao giống người nước ngoài, mũi thì nhỏ miệng lại rộng, trông tôi rất sexy dù có lúc tôi không muốn như vậy. Với tính khí nóng nảy pha chút lãng mạn, cứng đầu và tự chủ tôi đã làm cho các sư ở Couvent và cô giáo Threadgold ở trường Astor House nhiều lúc phải nổi sùng.

Tôi người Gia Nã Đại gốc Pháp, sinh trưởng trong một khu ngoại ô gần thành phố Quebec tên Sainte Famille trên bờ phía bắc đảo Orleans trải dài giữa con sông Saint Laurent như một chiếc tàu lớn. Tôi đã lớn lên trên bờ sông này, trong sóng nước của nó. Vì thế việc giải trí chính của tôi là bơi lội, câu cá, cắm trại, tất cả những môn thể thao ngoài trời. Tôi không có nhiều kỷ niệm về bố mẹ tôi, họ đã chết vì tai nạn máy bay trong thời kỳ chiến tranh khi máy bay hạ cánh xuống Montreal. Lúc đó tôi mới tám tuổi. Tòa án giao việc chăm sóc tôi cho người dì góa chồng Florence Toussaint. Dì đến ở trong căn nhà nhỏ của chúng tôi để lo việc dạy dỗ tôi. Chúng tôi sống rất hòa thuận, nhưng dì thì theo đạo Tin lành còn tôi thì được giáo dục theo đạo Công giáo. Vì thế tôi đã sớm là nạn nhân của các xung đột tôn giáo luôn luôn là một tai ương cho thành phố Quebec. Thành phố được đặt dưới quyền lực của các vị linh mục Thiên Chúa giáo nhưng gần như bị chia đôi giữa hai luồng tín ngưỡng.

Tôi được nuôi dạy tại tu viện các sư Ursulines cho tới tuổi mười lăm. Các sư rất nghiêm khắc, bầu không khí mau chóng trở nên ngột ngạt và tôi đã xin rời khỏi nơi đó. Dì tôi rất bằng lòng hành động này và quyết định cho tôi sang Anh để hoàn tất việc học vấn. Bỏ tu viện các sư Ursulines và rời Quebec là tôi đã cắt đứt mọi liên hệ với các người giám hộ tinh thần cũng như với dòng họ tôi, và tôi thấy như mình có lỗi.

Đến Anh tôi vẫn còn mang nặng mặc cảm tội lỗi. Và giờ đây cái gốc “thuộc địa” của tôi là điều bất lợi để đương đầu với những cạm bẫy của một trường trung học dành cho những người trẻ tuổi của giới thượng lưu.

Astor House là một ngôi trường mang nhiều tính chất Anh quốc, kiến trúc thời Victoria với các phòng dành cho năm mươi nữ sinh, từng đôi hai người. Vì tôi là người nước ngoài nên được sắp xếp chung phòng với một học sinh khác cũng người nước ngoài. Con nhỏ này người Liban, con nhà triệu phú. Nó mê kem sô-cô-la cũng ngang với một tài tử điện ảnh người Ai Cập tên Ben Said mà tấm ảnh sáng chói, lòe loẹt với răng, ria mép, mắt và tóc đã sớm bị ba chị lớn của phòng ngủ màu hồng xé tan nát và vất vào cầu tiêu. Con nhỏ này rất khó ưa, kênh kiệu, lúc nào cũng nói chuyện tiền bạc thành ra hầu hết các học sinh đều thương hại cho tôi và họ cố gắng tử tế với tôi. Nhưng cũng có mấy đứa khác thì tỉnh bơ và tôi phải chịu muôn vàn ngược đãi vì giọng nói, vì sự mù tịt của tôi trong cách xử thế và đơn giản là vì tôi là một đứa con gái người Gia Nã Đại. Phải nói tôi cũng rất nhạy cảm và rất hung hăng. Tôi không chịu bị bắt nạt cũng như không chấp nhận những lời chọc ghẹo và tôi đã hành hung hai ba đứa trong bọn. Một buổi tối, thừa dịp tôi đã đi nằm chúng hè nhau đề lên người tôi đánh đấm túi bụi, ngắt véo rồi xối nước lạnh cho tới khi tôi phải khóc lóc và thề hứa sẽ không bao giờ đánh nhau với chúng như “một con nhỏ Gia Nã Đại” nữa. Sau vụ này tôi lần lần trầm tĩnh lại, quyết định hừ chiến và buồn bã bắt đầu học cách thức trở thành một “lady” (mệnh phụ).

Thời gian nghỉ hè mọi việc đều ổn. Tôi kết thân với một học sinh người Êcốt tên Susan Duff, nó cũng thích sinh hoạt ngoài trời như tôi. Nó là con một nên bố mẹ nó rất bằng lòng thấy tôi bầu bạn với nó. Mùa hè chúng tôi ở Êcốt và mùa đông thì trượt tuyết khắp châu Âu. Chúng tôi chơi thân với nhau suốt những năm trung học. Khi tôi tốt nghiệp, dì Florence gọi cho tôi năm trăm bảng Anh để tôi ghi tên vào một câu lạc bộ khiêu vũ tại Khách sạn Hyde Park. Thanh niên ở đây có vẻ mất dạy và mặt thì đầy mụn, rất kém nam tính so với những thanh niên Gia Nã Đại mà tôi đã quen biết.

Thế rồi tôi gặp Derek.

Lúc đó tôi mười bảy tuổi rưỡi. Susan và tôi ở chung một căn hộ ba phòng nhỏ xíu trên đường Old Church Street đối diện với King's Road. Hồi đó vào cuối tháng Sáu, sắp hết mùa tiếp tân, chúng tôi quyết định tổ chức một party trong căn hộ rộng hơn của người láng giềng cùng tầng lầu. Chúng tôi mời ba mươi người nhưng dự tính sẽ có không quá hai mươi người đến dự. Chúng tôi mua mười tám chai sâm banh, một thùng caviar (trứng cá muối), hai hộp pa-tê gan loại rẻ tiền nhưng khi cắt ra từng lát trông cũng có vẻ lắm, và nhiều thức ăn có tỏi khác. Chúng tôi làm thật nhiều xăng-uých phết bơ ăn với xá-lách-xon và cá hồi hun khói. Tôi còn bày thêm nhiều thứ bánh kẹo.

Ba mươi người được mời đều đến đông đủ. Họ còn mang theo bạn bè thành ra đồ uống thiếu. Một thanh niên nắm tay tôi lôi đi “Mình ra quán rượu tiếp tế về đi!”

Chúng tôi ra quán mua hai chai Gin và một ôm chanh. Anh ta đòi trả tiền rượu còn tôi thì trả tiền chanh. Hơi ngà ngà say nhưng còn tỉnh táo anh ta tự giới thiệu tên Derek Mallaby, theo các bạn của Susan tới dự party. Tiệc tan Derek đến sát bên tôi, vén tóc tôi rồi hỏi nhỏ vào tai tôi giọng hơi khàn, có đi ăn tôi với anh ta không. Thế rồi anh ta kéo tôi ra đường. Trời buổi tối nóng nực. Chúng tôi đi taxi. Derek đưa tôi đến một hiệu ăn tên “Le Bambou”. Chúng tôi ăn mì ống, uống rượu vang đỏ. Tôi chỉ nhâm nhi một tí còn thì anh ta uống hết sạch. Anh ta nói nhà ở gần Windsor, sắp đủ mười tám tuổi, đang học năm cuối bậc trung học, có chân trong đội bóng chày và được nghỉ phép hai mươi bốn tiếng đồng hồ để đi Luân Đôn làm thủ tục lãnh tiền của bà cô qua đời để lại cho anh ta; sau đó anh ta mời tôi đến câu lạc bộ “400”. Tôi run lên vì cảm động. Câu lạc bộ “400” là nơi được hoan nghênh nhất ở Luân Đôn. Anh ta kêu rượu. Dàn nhạc Maurice Smart chơi nhạc êm dịu. Chúng tôi khiêu vũ dưới ánh đèn mờ ảo. Tôi vui thích thực sự. Chúng tôi ở lại tới bốn giờ sáng, uống cạn hết chai rượu. Ra tới đường tôi phải dựa người vào anh ta mới đứng vững. Ngồi trong taxi anh ta ôm tôi vào lòng, hôn tôi và tôi hôn trả. Tôi nhẹ nhàng kéo bàn tay anh ta ra khỏi ngực tôi hai lần đến lần thứ ba, sợ anh ta cho mình là điệu bộ tôi để yên. Nhưng khi anh ta vén váy tôi lên thì tôi không cho anh ta để tay lên chỗ đó. Anh ta cầm tay tôi đặt lên chỗ đó của anh

ta, tôi cũng không chịu mặc dù lúc đó tôi cũng bị kích thích nhiều và cũng muốn lắm. May thay xe cũng vừa về tới nhà. Anh ta xuống xe đưa tôi tới cửa phòng, hôn tạm biệt tôi, vuốt lưng tôi rồi nhéo một cái vào mông tôi thật mạnh.

Trước khi chui vào giường tôi nhìn vào tấm gương gắn trên bồn rửa mặt: mặt tôi, mắt tôi rạng rỡ như được chiếu sáng từ bên trong: chắc tại rượu. Nhưng tôi nhủ thầm “Trời! Mình đã yêu rồi”.

Mùa xuân thức dậy

Sau khi Derek kết thúc niên học chúng tôi viết cho nhau mỗi người bốn lần. Thư anh ta viết cho tôi ngày càng đậm đà tình tứ. Trong một lá thư anh ta khoe bố mẹ anh ta sắp mua lại cho anh ta một chiếc xe hơi hiệu MG và nói nếu tôi muốn, anh ta sẽ đưa tôi đi chơi trên chiếc xe đó.

Susan ngạc nhiên khi nghe tôi cho biết sẽ không đi Êcốt với nó. Tôi không kể cho nó nghe về Derek, về chuyện tình của chúng tôi. Tôi linh cảm mối tình này dễ tan vỡ và có nhiều bất trắc. Vì thế, dù chỉ nói qua thôi tôi cũng không dám, sợ nỗi bất hạnh sẽ đến với tôi. Theo tôi biết được thì tôi cũng chỉ là một trong những cô gái mà Derek đã tán tỉnh. Anh ta rất lôi cuốn và rất nổi ở trường. Tôi đã hình dung hàng loạt con gái xinh đẹp, giàu có sẵn sàng yêu anh ta nếu anh ta ngỏ ý. Tôi nói dối Susan là tôi ở lại tìm việc làm rồi sẽ đến với nó sau. Tôi nhận được lá thư thứ năm của Derek bảo tôi đi chuyến xe lửa trưa tại ga Paddington ngày thứ Bảy tới và anh ta sẽ đón tôi ở Windsor.

Thế là chúng tôi gặp nhau đều đặn. Lần đầu tiên anh ta đón tôi ở xe. Cả hai đứa đều ngượng ngập nhưng vì quá nôn nóng khoe chiếc xe hơi anh ta nắm tay tôi lôi chạy đến chỗ chiếc xe. Phải nói chiếc xe thật tuyệt vời, màu đen, nệm bọc da màu đỏ, bánh xe cũng màu đỏ có cãm kiểu như xe thể thao. Chúng tôi trèo lên xe, tôi lấy chiếc khăn mù soa nhiều màu của Derek buộc lên tóc. Khi anh ta mở máy cho xe lao đi, tiếng ống bô nổ giòn thật vui tai. Ngày hôm đó Derek đưa tôi đến mãi tận Bray. Chúng tôi vào “Hotel de Paris” một nơi hết sức thanh lịch. Ở đó họ phục vụ chúng tôi món cá hồi hun khói, gà giò rôti và kem.

Chúng tôi mượn một chiếc ca nô máy ở bến ngay cạnh đó. Ngược dòng sông chui qua cầu Maidenhead, nhìn thấy một nhánh sông nhỏ bên này

Cookham Lock, Derek cho ca nô luồn vào đậu dưới vòm cây. Anh ta mang theo một máy quay đĩa xách tay. Tôi bò lại đầu ca nô chỗ Derek, chúng tôi ngồi một lúc rồi nằm xuống bên nhau nghe nhạc và nhìn một chú chim nhỏ đang chuyển từ cành nọ sang cành kia ngay trên đầu chúng tôi. Một buổi chiều tuyệt đẹp. Chúng tôi hôn nhau rồi thôi, Derek không tiến hơn nữa và tôi yên tâm nghĩ rằng dù sao anh ta cũng không cho mình là một đứa con gái dễ dãi. Bị muỗi đốt quá chúng tôi quay ca nô trở về và đi Eton chơi. Tối Eton, Derek rủ tôi xem phim ở rạp Royalty. Derek mua vé ngồi trong ngăn riêng. Mỗi ngăn rộng không quá bốn mét vuông với hai ghế ngồi. Vừa yên chỗ Derek kéo ghế lại gần tôi rồi ôm hôn tôi, tay anh ta từ từ thám hiểm khắp người tôi, nó êm ái và biết chỗ đến và nơi ngừng lại. Cắn môi run lên vì khoái cảm, tôi giấu mặt vào vai anh ta, khóc ướt cả cổ áo sơ-mi của anh ta. Vừa hôn anh ta vừa thì thầm là yêu tôi và tôi là một cô gái tuyệt vời nhất trên đời. Nhưng rồi tôi ngồi thẳng lại, xê ra xa lau nước mắt cố gắng tập trung lên màn ảnh. Tôi thầm nghĩ, ít ra bằng một cách nào đó tôi đã đánh mất sự trinh trắng của tôi và anh ta sẽ không còn kính trọng tôi nữa.

Derek đưa tôi lên chuyến xe lửa cuối cùng về Luân Đôn. Chúng tôi quyết định gặp lại nhau cùng giờ ngày thứ Bảy tới. Các cuộc hẹn hò tiếp tục: chơi thuyền trên sông, đi ăn và sau cùng là vào rạp Royalty. Từ nay tay chúng tôi không rời thân thể của nhau, chúng khéo léo biết dừng lại chỗ nào. Tôi còn nhớ những ngày hạnh phúc đó, mặt trời luôn rực rỡ, hàng liễu nghiêng mình trên dòng nước trong xanh như bầu trời, thiên nga lội dưới tàng bạch dương, én liệng là đà trên mặt nước sông Thames. Những tuần lễ như thế trôi qua như dòng sông, huy hoàng, rực rỡ, kỳ diệu.

Thế rồi ngày thứ Bảy cuối cùng của tháng Chín đến lúc nào chúng tôi không hay. Một trang sách mới mở ra. Susan đi nghỉ hè trở về ngày thứ Hai, tôi sắp có việc làm còn Derek thì sẽ lên Oxford học.

Ngày hôm đó Derek chăm sóc tôi cách đặc biệt. Tối anh ta đưa tôi đi ăn và ép tôi uống nhiều rượu, khi vào rạp chúng tôi đã ngà ngà. Ngồi trong ngăn anh ta tỏ vẻ không vui và không ôm tôi hôn như mọi khi. Anh ta ngồi ra xa vừa hút thuốc vừa xem phim. Tôi kéo ghế lại gần cầm tay anh ta nhưng anh

ta không phản ứng và cứ nhìn thẳng. Tôi hỏi có chuyện gì thì anh ta im lặng một lúc lâu rồi nói: “Anh muốn ngủ với em anh muốn nói là ngủ thực sự kia”.

Tôi như bị một cú sốc, nhất là cái giọng cộc lốc của anh ta. Bối rối, bấn loạn tôi lặp lại những lý lẽ mà tôi đã từng thuyết phục anh ta trước đây và nói tại sao anh ta lại làm hỏng lần gặp nhau cuối cùng này. Anh ta bảo, theo anh ta thì tôi sẽ trở thành một cô gái trinh khô đét còn anh ta thì bị dồn nén không tốt cho sức khỏe của anh ta. Chúng tôi đã yêu nhau thì sao không làm như những cặp tình nhân khác. Tôi trả lời sợ có thai. Anh ta bảo muốn tránh điều này rất dễ. Nhưng tại sao phải là tối nay, tôi nói, chúng ta không thể làm tình trong rạp xi-nê được. Sao lại không? Có đủ chỗ cần thiết kia mà, với lại anh ta muốn làm điều này trước khi đi Oxford, cũng là một cách kết ước với nhau vậy mà. Tôi lo sợ cuống cuống và nghĩ có thể là anh ta đúng, đây cũng là một cách để ràng buộc nhau. Tôi ngập ngừng hỏi anh ta có cái thứ mà tôi mơ hồ nghe người ta nói không? Anh ta nói một hiệu thuốc tây gần rạp hát có bán. Rồi anh ta hôn tôi và vội vã đi ra.

Còn lại một mình tôi buồn bã nhìn lên màn ảnh. Thế là không thể từ chối anh ta được. Tôi muốn bỏ trốn, chạy ra ga lên xe lửa về Luân Đôn ngay. Nhưng làm như vậy thì anh ta sẽ giận, sẽ bị chạm tự ái. Tôi thà làm tất cả hơn là để cho tình yêu của chúng tôi tan vỡ.

Cửa ngăn mở, ánh sáng bên ngoài lọt vào, anh ta đã đến sát bên tôi thở hỗn hển.

- Anh có cái đó rồi. - Anh ta nói nhỏ - Một cô gái ngồi ở quầy. Anh lúng túng không biết gọi cái đó là cái gì. Cuối cùng anh nói: “Cái thứ để đừng có thai đó!” Cô ta tỉnh queo hỏi anh muốn loại nào. “Thứ tốt nhất, dĩ nhiên”. Anh nghĩ cô ta có thể dám hỏi thêm “Cỡ nào?” lắm à!

Rồi anh ta cúi xuống ôm chặt tôi. Tôi sợ hãi đáp lại bằng một nụ cười ngây ngô.

Những cái vuốt ve mào đầu quá vội vã làm cho tôi muốn khóc. Anh ta đẩy ghế vào cuối ngăn, cởi áo khoác trải lên chỗ trống xong bảo tôi cởi áo ra

nằm xuống, rồi anh ta quỳ xuống cởi xi-lip tôi ra, bảo tôi gác hai chân, lên thành ngăn phía trước. Vị thế này thật bất tiện nên tôi bảo: “Không Derek! Ở đây không tiện”. Nhưng anh ta đã nằm đè lên người tôi và vụng về ôm chặt lấy tôi. Tôi cố gắng hết sức giúp anh ta thỏa mãn để anh ta không giận tôi.

Vừa khi đó đất như nứt ra! Ánh sáng tràn vào ngăn, một giọng giận dữ vang lên:

- Trời ơi trời! Mấy người đang làm cái gì vậy? Có đứng lên không con bản?

Tôi không hiểu sao lúc đó tôi lại không ngất xỉu đi. Derek đứng lên mặt trắng bệch, vụng về cài lại nút quần. Tôi khó nhọc bám vào vách ngăn đứng dậy và đứng sững đó chờ trời sập.

Trong khung cửa ngăn một bóng người chỉ vào cái ví xách tay của tôi để dưới đất cạnh vệt trắng của chiếc xi-lip: “Cầm lên”. Tôi giựt mình cúi gập người xuống như bị một cú đấm bất ngờ, chụp chiếc xi-lip vò nhỏ cổ giấu kỹ trong lòng bàn tay. “Bây giờ thì đi cho khuất mắt”. Chúng tôi đi ra như hai kẻ mất hồn.

Ông chủ rạp xô cánh cửa ngăn đóng lại rồi đến trước mặt chúng tôi, nhìn chúng tôi từ đầu đến chân, mặt ông ta đỏ bừng: “Lũ trẻ ranh dân dăng”. Rồi ông ta quay sang tôi: “A! Tôi có thấy cô đến đây nhiều lần. Cô là một con điểm non? Tôi tử tế không gọi cảnh sát bắt mấy người là may lắm đó!”. Chúng tôi run sợ đi ra như chạy. Hàng chục đôi mắt nhìn theo chúng tôi trách móc. Tôi nắm tay Derek (sao không phải là Derek nắm tay tôi?) Ông ta theo sau ngón tay chỉ vào chúng tôi: “Đừng bao giờ bước chân tới đây nữa. Tôi mà thấy mấy người là tôi kêu cảnh sát bắt ngay”. Ra tới đường Derek bảo tôi đứng chờ anh ta đi lấy xe. Còn lại một mình, chợt nhớ tay còn cầm chiếc xi-lip, tôi mở ví nhét vào rồi lấy gương ra soi xem mặt tôi lúc đó như thế nào. Trông tôi thật dễ sợ, mặt tái mét, mắt thì hốt hoảng như con thú bị săn đuổi, đầu tóc bồm xồm, miệng loe loét son vì những cái hôn của Derek: “Một con lợn nái dơ bẩn”. Ông chủ rạp có lý! Tôi thấy mình nhơ nhuốc, thoái hóa, tội lỗi.

“Viv. thân mến”

Tôi tưởng Derek đưa tôi ra ga nhưng anh ta lái xe chạy thẳng con lộ Datchet Road. “A! Anh ta thờ phào nhẹ nhõm. May quá! Anh tưởng bị dính rồi chứ!”.

- Đáng sợ thật!

Nghe tôi nói thế anh ta quay qua nhìn tôi rồi bắt đầu nói, để hết nhiệt tâm vào lời nói để thuyết phục tôi: “Anh nói em nghe nè! Mình còn một tiếng đồng hồ nữa trước khi xe lửa chạy, tại sao ta không đi dạo trên bờ sông. Tất cả các cặp trai gái ở Oxford đều tới đó. Chỗ đó thoải mái như ở nhà mình vậy. Sẽ rất uổng phí nếu mình để mất thời gian và cái còn lại khi mà chúng mình đã quyết định rồi”.

“Cái còn lại”, tôi nghĩ thay cho anh ta, tức là cái mà anh ta mua ở hiệu thuốc gần rạp chiếu bóng. Tôi sợ hãi vội vàng nói:

- Nhưng mà em không thể, Derek, không thể được. Bộ anh không thấy là em bị bắn loạn hay sao?

- Em muốn nói gì? Bộ em ốm à?

-Ồ không. Đơn giản là chuyện vừa xảy ra thật xấu hổ.

-Ồ! Chỉ có thế. Hãy tỏ ra chịu chơi nào.

Nghĩ đến phải làm lại chuyện đó hai chân tôi run rẩy đến độ tôi phai ôm chặt hai đầu gối lại cho bớt run. Tôi ghen thờ trả lời:

- Thôi được.

- Hoan hô! Như thế mới là em chứ.

Chúng tôi qua khỏi cầu rồi Derek cho xe đậu bên lề đường. Anh ta giúp tôi trèo qua thành cầu đi vào một cánh đồng, ôm tôi và dìu tôi đi dọc theo con

đường dùng để kéo thuyền. Khi đi qua mấy chiếc xà lan đậu dưới rặng liễu Derek nói :

- Tại sao mình không thử vào một trong mấy chiếc thuyền này. Trong đó có giường và cũng có sẵn đồ uống nữa.

-Ồ không, Derek. Chúng ta đã gặp khá nhiều rắc rối rồi.

- Em có lý. - Derek cười nói - Cỏ cũng khá êm. Rồi em sẽ thấy. Rất tuyệt. Sau đó chúng ta sẽ trở thành tình nhân chính hiệu.

- Vâng, Derek; Nhưng mà anh sẽ nhẹ nhàng nhé!

- Đừng lo. - Derek nhìn tôi với đôi mắt sáng rực - Anh sẽ biểu diễn cho em thấy.

Tôi cảm thấy dễ chịu hơn, mạnh dạn hơn. Thật là thú vị đi bên anh ta dưới ánh trăng. Có một lùm cây trước mặt; tôi nhìn Derek sợ hãi, tôi biết là chuyện đó sẽ xảy ra nơi đây. Phải, tôi phải làm cho anh ta thỏa mãn, tôi phải tỏ ra mình không phải là một cô gái ngốc nghếch, tôi không được khóc.

- Chúng ta vào đây. - Derek nhìn quanh nói.

- Để anh vào trước.

Chúng tôi khom người chui vào dưới lùm cây. Bên trong có một khoảng trống. Đúng là đã có người đến đây, một bao thuốc lá không, một chai cocacola nằm lỏng chỏng dưới đất. Rêu và lá cây ở đây bị dày đặc. Tôi có cảm tưởng nơi đây là một thứ giường trong ổ điểm mà hàng trăm cơ thể, hàng ngàn cặp tình nhân đã ôm nhau nằm trên đó. Nhưng bây giờ thì không thối lui được nữa. Phải nói chỗ này cũng khéo lựa bởi vì đã có biết bao nhiêu người hưởng dụng trước chúng tôi.

Derek lấy áo khoác lót dưới đất để tôi nằm lên và lập tức vuốt ve tôi một cách vô vập. Tôi cố gắng thư giãn nhưng thân thể tôi cứng ngắc, thần kinh và chân tay tôi vô tri vô giác như khúc gỗ. Tôi muốn nghe những lời yêu đương êm dịu nhưng anh ta chỉ nghĩ điều anh ta muốn làm, coi tôi như con búp bê và đối xử với tôi một cách thô bạo. Nước mắt tôi trào ra. Ôi trời ơi! Chuyện

gì xảy đến cho tôi thế này? Tôi nghe đau nhói và kịp kèm lại tiếng kêu. Anh ta nằm trên người tôi, tim đập mạnh. Tôi ôm cứng anh ta trong vòng tay.

Chúng tôi nằm như thế một lúc lâu. Tôi nuốt lệ nhìn ánh trăng xuyên qua kẽ lá. Từ nay tôi đã thành đàn bà, đứa con gái đã chết rồi. Tôi đã không cảm thấy một chút khoái lạc nào, tuy nhiên tôi còn một thứ, đó là người đàn ông mà tôi đang ôm trong tay. Tôi ôm anh ta chặt hơn. Tôi là của anh ta, trọn vẹn của anh ta và anh ta là của tôi. Anh ta sẽ chăm sóc tôi. Chúng tôi thuộc về nhau. Tôi sẽ không bao giờ cô đơn nữa, luôn luôn có nhau.

Derek hôn lên đôi má ướt lệ của tôi rồi nhồm dậy, đưa hai tay cho tôi; tôi kéo váy xuống rồi anh ta nâng tôi lên. Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi với một chút bối rối trong cái cười nửa miệng:

- Anh hy vọng là đã không làm em quá đau.
- Không. Nhưng anh có cảm thấy tốt cho anh không?
- Có. Khá tốt.

Anh ta cúi xuống lấy cái áo khoác rồi nhìn đồng hồ:

- Ồ, chỉ còn mười lăm phút nữa xe lửa chạy. Ta nên đi ngay.

Chúng tôi trở ra con đường cũ, Derek yên lặng đi bên tôi. Trên xe chúng tôi không trao đổi nhau lời nào cho tới ga. Trước khi vào ga tôi giữ anh ta lại. Dưới ánh đèn vàng vọt tôi thấy một gương mặt lạnh như băng, đông cứng, mắt anh ta tránh nhìn tôi.

- Anh khỏi phải vào trong ga, anh yêu. - Tôi nói với anh ta - Thứ Bảy tới chúng ta sẽ làm gì? Em đi Oxford hay là đợi anh sắp xếp chỗ ở xong?

Anh ta e dè nói:

- Không tiện đâu Viv. Ở Oxford khác. Để anh xem sao đã rồi viết thư cho em hay.

Tôi nhón gót hôn lên môi anh ta nhưng anh ta đáp lại hững hờ.

- Thôi, sẽ gặp lại Viv. - Anh ta nói với nụ cười gượng gạo.

* * * * *

Tôi nhận được thư anh ta hai tuần sau đó. Tôi đã viết cho anh ta hai lá thư mà không được phúc đáp. Thư mở đầu như thế này:

“*Viv. thân mến, thật khó mà viết lá thư này...*”

Sau khi đọc lời mở đầu này tôi lo lắng trở vào phòng khóa cửa lại, ngồi trên giường và thu hết can đảm đọc tiếp. Anh ta nói mùa hè vừa qua là một mùa hè kỳ diệu mà không bao giờ anh ta quên, nhưng cuộc sống của anh ta bây giờ đã thay đổi, anh ta rất bận rộn không còn thời giờ dành cho bọn con gái nữa. Anh ta có kế cho bố mẹ anh ta về tôi nhưng họ không chấp nhận mối liên hệ giữa chúng tôi vì tôi là người nước ngoài. Họ đã có ý định cưới một cô gái hàng xóm cho anh ta. Anh ta đã giấu tôi điều này vì không muốn làm hỏng những ngày tuyệt vời bên nhau. Và để kỷ niệm lần gặp gỡ đầu tiên anh ta gửi tặng tôi mười hai chai sâm banh loại hảo hạng. Cuối thư anh ta hy vọng là lá thư này không làm cho tôi thất vọng.

Tôi đã hành động như một con ngốc. Phải khôn ngoan hơn nếu không sẽ gặp đau khổ nữa. Đã có lúc tôi khóc hàng đêm và quỳ gối cầu xin Đức Nữ Đồng Trinh mang trả Derek lại cho tôi. Lòng kiêu hãnh ngăn cản tôi cầu khẩn anh ta, tôi chỉ viết một bức thư cho biết đã nhận được thư anh ta và gửi trả lại mười hai chai sâm banh.

Chỉ còn lại vài kỷ niệm đau đớn của nhóm “Ink Spot” và cái vết không gột rửa được của cơn ác mộng trong rạp chiếu bóng Royalty.

May mắn tôi đã có việc làm. *Chelsea Clarion*, một tuần báo của khu vực chuyên đăng quảng cáo, lời rao bán nhà, mượn nhà, mượn người giúp việc v.v... Tôi được lãnh năm bảng Anh một tuần cộng với tiền huê hồng trên các quảng cáo mà tôi thu nhật được.

Sau đó tôi giữ chức biên tập viên phụ và có quyền ký “Vivienne Michel”. Lương của tôi lên tới hai mươi bảng.

Tôi làm việc cho tờ báo này cho tới năm tôi hai mươi một tuổi. Thời gian này có nhiều tờ báo lớn như *Daily Express*, *Daily Mail* mời tôi làm việc cho họ. Đường như đây là lúc để cho tôi thay bậc đổi ngôi hầu đương đầu với đời. Tôi vẫn ở chung với Susan. Nó làm việc ở Bộ Ngoại giao và cũng sắp sửa lập

gia đình. Cuộc sống của tôi là một khoảng trống vắng tuyệt đối. Tôi tránh tụ tập bạn bè cũng như lẩn tránh mọi tán tỉnh. Tôi trở thành một cô gái thành đạt trong nghề nghiệp, cứng rắn nhưng hút quá nhiều thuốc lá, uống quá nhiều rượu Vodka và ăn đồ hộp trong sự cô đơn.

Nhân một buổi lễ do báo chí tổ chức tại Munich, tôi quen với Kurt Rainer làm việc cho hãng thông tấn V.W.Z.

Chim gãy cánh

Mưa vẫn đổ xuống dữ dội. Bản tin tám giờ tối đang tiếp tục thông báo những tàn phá và tai họa của trận bão: một đoạn của quốc lộ chín bị sụp, đường xe lửa Schenectady ngập lụt, giao thông đứt đoạn ở Troy; trận mưa như thác này có thể kéo dài thêm hàng giờ. Sinh hoạt Mỹ hoàn toàn bị rối loạn vì mưa, tuyết và gió bão. Tôi hình dung cảnh hỗn độn trên các con đường và trong các thành phố, còn tôi thì đang yên ấm trong nỗi cô đơn của tôi.

Ly rượu của tôi đã hầu cạn, tôi cho thêm đá, châm điếu thuốc khác rồi trở lại ngồi vào ghế bành trong lúc người xướng ngôn viên giới thiệu chương trình nửa giờ nhạc Jazz.

Kurt không thích nhạc Jazz, anh ta không cho tôi hút thuốc, uống rượu và thoa son môi: nếp sống trở nên nghiêm túc. V.W.Z. (*Verband West-deutscher Zeitungen*) là một hãng thông tấn tư được hợp tác xã báo chí Tây Đức tài trợ, tương tự như hãng thông tấn *Reuter*. Kurt là đại diện thứ nhất tại Luân Đôn. Khi tôi quen anh ta thì anh ta đang tìm một trợ lý người Anh để đọc các báo ngày và báo tuần tiếng Anh rồi rút tĩa những yếu tố có liên hệ với quần chúng Đức, còn anh ta thì phụ trách về các tin tức ngoại giao quan trọng hàng đầu và đặc trách nước ngoài. Tối hôm đó anh ta mời tôi đi ăn. Anh ta nói chuyện nghiêm túc, có duyên, về tính quan trọng của nhiệm vụ anh ta và về tất cả những gì có liên quan đến mối bang giao Anh Đức. Anh ta khỏe mạnh, cường tráng. Típ người quen sống ngoài trời, tóc vàng hoe, mắt xanh thật thà. Trông trẻ hơn số tuổi ba mươi rất rõ. Người gốc Augsburg gần Munich, con độc nhất mà bố và mẹ đều là thầy thuốc đã bị nhốt trong trại tập trung và được người Mỹ giải thoát. Sau khi tốt nghiệp đại học Munich anh ta gia nhập làng báo, được *Diewalt*, một tờ báo trọng yếu của Tây Đức chỉ định làm việc ở

Luân Đôn vì anh ta rất giỏi tiếng Anh. Anh ta hỏi tôi đang làm gì; qua hôm sau tôi đến văn phòng của anh ta, cho anh ta xem vài bài báo của tôi. Sau khi đã điều tra kỹ về tôi, một tuần sau thì tôi đến làm việc cho anh ta với số lương tuyệt vời ba mươi bảng một tuần. Sau một thời gian làm việc có hiệu quả, Kurt đủ tin tưởng để giao cho tôi đảm trách công việc một mình. Tôi thích thú với quyền lực mà Kurt trao cho tôi qua những lời chỉ đạo, những quyết định của anh ta.

Cuối cùng Susan lấy chồng và tôi phải mượn một căn phòng có sẵn đồ đạc ở Blumsberry Square cùng chung một chung cư với Kurt. Anh ta rất đứng đắn và quan hệ của chúng tôi rất đàng hoàng. Vì ở chung một nơi nên tự nhiên là sau giờ làm việc chúng tôi cùng đi bộ từ văn phòng về nhà cũng gần đó. Các bữa ăn tối chung cũng thường diễn ra hơn. Kể đó để tiết kiệm anh ta có thói quen đến làm việc ngay trong phòng khách của tôi trong lúc tôi chuẩn bị bữa ăn tối. Tôi đã thấy mỗi nguy hiểm và tôi đã bịa ra không ít những người bạn mà tôi phải đến chơi tối với họ, có nghĩa là tôi ngồi một mình trong rạp chiếu bóng sau bữa ăn tối cô độc. Kurt vẫn luôn luôn tỏ ra đứng đắn và làm cho nỗi lo ngại của tôi có vẻ ngu xuẩn. Tôi càng tin tưởng Kurt hơn sau ba tháng với nếp sống yên lành này và khi sau chuyến du lịch từ Đức về Kurt báo cho tôi biết là anh đã đính hôn với một cô bạn thời thơ ấu tên Trude, con gái của một giáo sư triết ở Heidelberg.

Kurt dịch cho tôi nghe những bức thư Trude gửi cho anh ta và bàn tính với tôi về số con mà họ sẽ có, hỏi ý kiến tôi về việc trang trí căn hộ họ định mua ở Hambourg sau khi anh ta hoàn tất ba năm tập sự ở Luân Đôn và để dành tiền làm đám cưới. Anh ta còn quy định rõ ràng chi tiết của đời sống thầm kín vợ chồng. Họ sẽ làm tình hàng đêm vì theo Kurt muốn cho động tác được hoàn hảo thì phải luyện tập nhiều. Muốn hưởng khoái lạc tột đỉnh thì trước tiên họ phải ăn bữa ăn tối nhẹ, tránh ăn quá no và không được đi ngủ sau mười một giờ đêm bởi vì điều chủ yếu là phải ngủ đủ tám tiếng để “ nạp pin lại”. Giác quan của Trude không được nhạy, có chiều hướng lãnh cảm trong khi anh ta thì nồng nhiệt, phải có những trò chơi mào đầu để đưa Trude tới trạng thái hòa hợp và cùng hòa nhịp với anh ta. Anh ta bảo, điều chủ yếu

để một cuộc hôn nhân có hạnh phúc là cả hai người cùng trong một lúc đạt tới tột đỉnh của khoái lạc tình dục. Sau tuần trăng mật họ sẽ ngủ với nhau ngày thứ Tư và thứ Bảy. Làm tình hoài sẽ yếu “pin” và giảm dần hiệu năng của xúc cảm. Nghe Kurt nói tôi cho Kurt là một người tính đặc biệt sắc sảo và tôi phải thú nhận là tôi khá mê và hơn nữa ganh tị khi tôi nghĩ tới những khoái lạc được sắp đặt theo quy củ và vệ sinh hoàn hảo đang chờ đón Trude. Có nhiều đêm tôi khao khát những kinh nghiệm đó trở thành của tôi và tôi ao ước gặp được ai đó biết sử dụng tôi như một nhạc sĩ violon tài ba đang bấm phím (như Kurt xác định). Không thể tránh được là trong các giấc mơ của tôi chính Kurt là người đóng vai đó, rất tự tin, rất dịu dàng và thông hiểu một cách rất sâu xa về những nhu cầu sinh lý của phụ nữ.

Ngày tháng trôi qua, số thư và giọng nói của Trude giảm và thay đổi dần. Tôi là người đầu tiên để ý thấy nhưng không nói ra, cuối cùng thư bật luôn. Một tối Kurt đến phòng tôi mặt mày ủ dột đầy nước mắt. Tôi đang nằm trên ghế sofa đọc sách; anh ta đến quỳ gối bên tôi và úp mặt vào ngực tôi. “Thế là hết rồi” anh ta nói giữa hai tiếng nấc. Cô ấy đã quen với một thầy thuốc góa vợ ở Munich, tháng tới họ cưới nhau.

Kurt ôm chặt tôi với nỗi thất vọng. “Tôi chỉ còn cô thôi”, anh ta nói qua tiếng khóc, “Hãy tốt với tôi, hãy an ủi tôi”. Tôi vuốt tóc anh ta như người mẹ âu yếm con mình và tự hỏi làm cách nào để thoát khỏi vòng tay đang ôm cứng của anh ta, nhưng cùng lúc tôi lại thấy xót thương cho nỗi tuyệt vọng của người đàn ông này. Tôi cố gắng lấy giọng giảng giải: “Nếu anh muốn biết ý kiến của tôi, thì đây, trên đời không có một cô gái nào mà không thể thay thế được. Trude không phải là người đàn bà duy nhất. Có hàng tá cô gái tốt hơn ở Đức. Thôi, đừng dậy đi chơi với tôi đi Kurt!”. Tôi cố gắng hết sức để ngồi lên. “Chúng ta sẽ đi ăn tối ở ngoài rồi đi xem phim. Nước đã đổ đi rồi không thể nào hốt lại được. Nào ta đi”.

Tôi muốn dứt hơi mới thoát ra được khỏi vòng tay của anh ta; cuối cùng cả hai cũng đứng dậy được.

- Cô rất tốt với tôi, Viv. Cô đúng là một cô bạn chân chính. Cô nói đúng, tôi không được hành động như một người đàn bà nhu nhược.

Anh ta nhìn tôi cười đau khổ rồi đi ra cửa.

Chỉ hai tuần sau tấn kịch này chúng tôi trở thành tình nhân, đây là một việc không thể tránh được. Tôi cũng đã đoán được phân nửa là điều này phải xảy đến thôi. Tôi không làm gì để cưỡng lại định mệnh. Tôi không yêu anh ta nhưng chúng tôi ngày càng trở nên mật thiết hơn. Kurt khỏe mạnh nhưng cũng dịu dàng, anh ta có kiến thức cao trong việc làm tình. Ngày và đêm tôi bận rộn vì người đàn ông này. Tôi rình rập tiếng bước chân của anh ta trên cầu thang, tôi mong đợi hơi ấm và thân thể anh ta.

Và chuyện phải đến đã đến.

Sau một thời gian làm tình đều đặn, Kurt đưa tôi đến một bác sĩ đáng tin cậy. Bà ấy thảo luận riêng với tôi về vấn đề ngừa thai và đưa cho tôi thứ cần thiết, nhưng bà cũng báo trước không phải là luôn luôn có hiệu quả chắc chắn. Điều này xảy đến. Lúc đầu tôi lạc quan không báo cho Kurt biết, nhưng rồi vì không muốn giữ kín trong lòng một mình và hy vọng anh ta có thể sẽ vui mừng đề nghị cưới tôi, tôi quyết định cho anh ta biết. Cả hai chúng tôi đang đứng ở cửa phòng ngủ sắp sửa chúc nhau ngủ ngon. Tôi không mặc gì trên người còn anh ta thì quần áo chỉnh tề.

Khi nghe tôi nói xong anh ta từ từ buông tôi ra, nhìn thân mình tôi từ trên xuống dưới vẻ giận dữ, bất bình, tôi không thể diễn tả sắc mặt anh ta lúc đó một cách tốt hơn. Anh ta đưa tay ra nắm chốt cửa, mắt nhìn tôi lạnh như băng nói: “Thế à!” xong bước ra đóng nhẹ cửa lại sau lưng.

Tôi lại ngồi trên giường nhìn đăm đăm bức tường trước mặt. Tôi đã nói điều không nên nói? Thái độ của Kurt có ý nghĩa gì? Rồi linh cảm chuyện không lành, tôi đau khổ nằm xuống giường khóc nức nở cho tới khi mệt mỏi ngủ quên.

Tôi đã đoán không lầm. Sáng hôm sau tôi đứng trên cầu thang gọi vọng xuống phòng Kurt để cùng đi bộ với anh ta tới sở làm như mọi khi thì anh ta đã bỏ đi trước rồi. Tôi tới văn phòng thì thấy cánh cửa thông sang phòng làm việc của anh ta đã được khóa chặt; chừng mười lăm phút sau anh ta mở cửa và với sắc mặt lạnh lùng anh ta bảo cần nói chuyện với tôi. Tôi sang phòng

anh ta, đến ngồi phía bên kia bàn viết. Đây là một cuộc hội kiến giữa nhân viên với ông chủ trước khi bị đuổi như tôi đã nhanh chóng hiểu ra.

Điều chủ yếu của buổi nói chuyện là, trong quan hệ bạn bè chúng tôi đã cùng hưởng lạc thú, chúng tôi đã là bạn thân thiết của nhau, nhưng anh ta thừa nhận là không bao giờ có vấn đề cưới hỏi. Không có gì bền vững hơn sự hòa hợp của tình bạn nhưng nó đã bị phá vỡ do lỗi của hai người (không lẽ là lỗi một mình tôi!). Phải có giải pháp triệt để cho vấn đề này, một vấn đề với những yếu tố rắc rối có hại cho cuộc sống của chúng tôi, vì thế không thể có hôn nhân. Anh ta có lập trường vững chắc về tạp chủng, khi cưới vợ thì phải là một phụ nữ Đức thuần chủng. Vì thế bất đắc dĩ anh ta buộc tôi phải phá thai. Cái thai đã ba tháng thì có nhiều nguy hiểm. Tôi sẽ đi máy bay tới Zurich, ở đó có nhiều bác sĩ phụ sản giỏi. Chỉ cần nằm lại một tuần lễ tại bệnh viện là xong ngay. Ở Thụy Sĩ việc phá thai được luật pháp cho phép nhưng rất đắt tiền, từ một trăm đến một trăm năm mươi bảng. Anh ta móc trong hộc bàn viết ra một bao thư đưa cho tôi. Sau gần hai năm làm việc tôi được lãnh một trăm hai mươi bảng là tiền một tháng lương báo trước cho nghỉ việc cũng là hợp lý thôi. Anh ta còn sờ sảng móc trong túi ra đưa cho tôi thêm năm mươi bảng để mua vé máy bay hạng ba, còn dư thì dành cho những chi phí bất ngờ.

Kurt nhìn tôi cười gượng. Hẳn anh ta đang chờ những lời cảm ơn và những câu khen ngợi của tôi về lòng hào hiệp của anh ta nhưng anh bị hụt hẫng khi thấy vẻ sừng sốt và ghê sợ của tôi. Anh ta vội kết luận: Anh ta rất đau buồn thấy mối liên hệ hạnh phúc, hạnh phúc hơn tất cả các hạnh phúc mà anh ta đã có kinh nghiệm, kết thúc như thế này, và cuối cùng anh ta hy vọng là tôi hiểu cho anh ta.

Tôi gật đầu đứng lên, cầm lấy bao thư, nhìn lần cuối cùng gương mặt mà tôi đã yêu rồi tôi đi nhanh ra cửa.

Trước khi gặp Kurt tôi là một con chim chỉ còn một cánh. Từ nay cánh kia cũng bị thương nốt.

“Đi về hướng tây, người tuổi trẻ”

Zurich cuối tháng Tám từng bừng, vui nhộn. Nước hồ từ băng hà đổ xuống trong vất, náo nhiệt với những chiếc thuyền buồm đủ màu sắc và những người chơi trượt nước, trên bờ thì dày đặc người đi tắm. Bầu không khí như ngày hội đập vào thần kinh căng thẳng của tôi gây cho trái tim đau buồn của tôi bao nỗi thống khổ. Tôi thất vọng vì thói rờm đời của Derek và đầu óc địa phương của Kurt. Cả hai chỉ muốn chiêm đoạt thân xác tôi. Không phải là tôi mong mỗi được làm vợ Derek hay Kurt mà đơn giản là tôi chờ đợi nơi họ lòng tốt và cách xử thế của một “gentleman”. Tôi đã quá hiền lành và dễ dãi. Tôi khao khát làm vừa lòng mọi người và điều này làm cho tôi trở thành một sinh vật dễ dàng cho người ta lợi dụng. Tôi mất tin tưởng và chán ngán bọn đàn ông. Bắt đầu từ nay thì chấm dứt, tôi sẽ nhận chứ không cho nữa, tôi sẽ ngẩng cao đầu như một cô gái Gia Nã Đại dũng cảm (phải, một cô gái Gia Nã Đại xinh đẹp dũng cảm). Và bây giờ khi mà tôi biết tôi phải chấp thủ như thế nào rồi thì tôi quyết thay đổi toàn diện.

Việc phá thai đau đớn về thể xác không nhiều như tôi tưởng, nhưng nỗi đau tinh thần thì thật là trầm uất. Ba ngày sau tôi ra bệnh viện. Tôi đã quyết định rồi. Tôi sẽ trở về Anh quốc, xuống khách sạn Ariel gần sân bay, ở đó một thời gian đủ để giải quyết vài công việc, xong tôi đến Hammersmith mua một chiếc Vespa. Chương trình của tôi là trở về quê hương bằng phương tiện riêng, sau đó sẽ vắng mặt ít nhất là một năm để đi tham quan nửa phần kia của thế giới. Tôi đã có Luân Đôn nhưng nơi này đã quật cho tôi điêu đứng, tôi choáng váng nhưng đứng vững. Tôi sẽ đi thám hiểm, làm một cuộc phiêu lưu. Tôi sẽ băng qua châu Mỹ từ đầu nọ cho tới đầu kia, trên đường đi tôi sẽ làm hầu bàn, giữ trẻ, tiếp viên cho tới Floride; ở đó tôi sẽ xin một chỗ làm

trong một tờ báo và an nhiên chờ mùa xuân tới. Chừng đó tôi sẽ tính làm gì tiếp.

Kế hoạch này thu hút tôi làm cho tôi quên đi tình cảnh khốn khổ của mình hay ít ra cũng ru ngủ cảm giác tội lỗi, ô nhục, thất bại trong tôi.

Giá tiền một chiếc xe hơi mua lại quá cao, cộng phí tổn bảo trì nữa nên tôi nghĩ đến xe gắn máy và tôi chọn mua một chiếc Vespa thể thao một trăm năm mươi phân khối, vừa khỏe vừa nhanh, tốc độ gần chín mươi cây số/giờ, nhưng lại tốn xăng hơi nhiều, hơn ba lít cho một trăm cây số. Không sao, giá xăng ở châu Mỹ không đắt. Người bán xe rất nhiệt tình. Ông ta gợi ý tôi trong trường hợp thời tiết xấu hoặc là tôi bị mệt thì cứ cho xe lên xe lửa đi một đoạn đường. Ông ta cũng bớt cho tôi ba mươi bảng mà ông ta không phải đóng thuế nếu giao xe qua Gia Nã Đại bằng đường thủy trong vòng mười ngày. Số tiền được giảm này tôi dùng để mua các phụ tùng: một bọc yên xe, một bao bánh xe xơ-cua bằng da báo, một kính chiếu hậu, một poóc-ba-ga, hai xắc cốt da màu trắng rất hợp với nước sơn bạc của chiếc xe, một kính chắn gió và một nón bảo hộ màu trắng. Người bán xe cũng cho tôi vài ý kiến hay về cách ăn mặc, tôi mua một bộ combinaison (áo liền quần) màu trắng có dây kéo tùm lum, một kính mát to chung quanh có lót da lông rất êm và một đôi găng tay bằng da hươu màu đen có may chần rất đẹp mắt. Tôi trở về khách sạn lấy bản đồ ra nghiên cứu lộ trình của tôi. Giai đoạn đầu khởi hành từ Quebec. Tôi giữ một chỗ đi Montreal, trên chuyến bay rẻ nhất của hãng hàng không Trans-Canada. Tôi đánh điện báo cho dì Florence biết và buổi sáng đẹp trời ngày một tháng Chín tôi lên đường.

Thật lạ lùng và thích thú trở về nhà sau sáu năm xa cách. Dì tôi bảo tôi bây giờ trông khác hẳn. Quang cảnh Quebec làm cho tôi ngạc nhiên. Ngày ra đi tôi thấy thành lũy dường như rộng lớn uy nghi, còn bây giờ thì như một đồ chơi trong Disneyland, trước kia tôi thấy nó có vẻ dễ sợ thì bây giờ như làm bằng giấy bồi.

Tôi cẩn thận giấu dì Florence tất cả những điều đã xảy đến cho tôi ở Luân Đôn, dì sẽ ngất xỉu nếu biết sự thật. Tôi chỉ nói là cũng có nhiều người tán tỉnh tôi nhưng tôi không hề gì. Cũng không có ai đính hôn với tôi, không có

một vị quý tộc hay một vị thượng nghị sĩ nào xin cưới tôi (điều này tôi có thể nói với tất cả thành thật) và tôi cũng không bỏ rơi một người tình nào sau lưng. Tôi thấy dì không mấy tin về điều xác nhận sau cùng này. Dì khen tôi đẹp, rằng tôi rất hấp dẫn và dì nói dì không thể nào tin được là đã hai mươi ba tuổi đầu rồi mà tôi vẫn chưa có một người đàn ông nào trong đời. Những dự tính của tôi làm cho dì dựng tóc gáy. Dì vẽ ra trước mắt tôi những nguy hiểm đang chờ đón tôi trên đường đi. Châu Mỹ đầy bọn gangster, tôi sẽ bị đánh gục bên đường và bị hãm hiếp. Dù thế nào đi nữa thì chiếc xe gần máy cũng không hợp với phụ nữ. Dì mong rằng tôi sẽ cảm thấy xấu hổ khi ngồi dạng háng trên xe.

Ngày mười lăm tháng Chín tôi rút ra một ngàn đô-la trong số tiền ít ỏi của tôi ở ngân hàng. Tôi gói ghém vào trong hai cái xác cốt một số áo quần cần thiết rồi tôi hôn tạm biệt dì Florence, lên xe chạy ra đường số hai dọc theo con sông Saint Laurent.

Con đường số hai bắt đầu từ Quebec hướng về miền nam Montreal. Có thể là một con đường đẹp nhất thế giới nếu hai bên đường không có những biệt thự cũng như những nhà tắm mọc chồng chất như nấm mùa mưa từ khi có chiến tranh.

Chiếc Vespa chạy với tốc lực bốn mươi cây số/giờ kêu vù vù thật vui tai. Tôi quyết định cứ mỗi ngày đi một đoạn từ hai đến ba trăm cây số trong khoảng sáu tiếng đồng hồ, nhưng không bắt buộc là phải tôn trọng thời gian biểu. Tôi muốn thấy tất cả. Nếu có một con đường tắt nào gọi tò mò thì tôi rẽ vào và nếu gặp một chỗ đẹp để và lý thú thì tôi ngừng lại nhìn ngắm.

Ở Canada, về phía bắc Hoa kỳ có nhiều vùng để cắm trại. Đó là những bãi đất trống trong rừng hay trên bờ hồ, bờ sông được dọn dẹp với những ghế, bàn xù xì đeo từ những khúc cây nằm rải rác giữa cây rừng. Tôi có ý định dùng những nơi này mỗi ngày để dùng bữa khi nào trời không mưa hơn là mua thức ăn đắt tiền trong các cửa hàng ăn uống. Mỗi sáng, trước khi rời lữ quán tôi làm trứng rán với thịt muối nhét vào bánh mì. Với trái cây và một bình thủy cà phê tôi đã có bữa ăn trưa, còn tối thì ăn trong lữ quán.

Tôi tiên liệu tiền tiêu mỗi ngày là mười lăm đô-la. Phần nhiều các lữ điểm lấy giá tám đô-la cho một cabin một người cộng thêm thuế là chín đô-la, rồi còn cà phê, thuốc lá và ăn sáng nữa. Ăn sáng chỉ tốn không hơn một đô-la, như vậy là tôi còn được năm đô-la cho bữa ăn trưa và tối, một ly rượu khi có dịp và một ít thuốc lá. Tôi sẽ cố gắng giữ gìn trong chừng mực này.

Chiếc Vespa vững chãi còn hơn là tôi tưởng. Nó lên dốc như chim bay. Dĩ nhiên là phải kể những tiếng huýt gió của bọn trẻ, những nụ cười và những cái vẫy tay của các cụ già. Tôi thích thú và cười với họ.

Ngày đầu tiên mọi việc đều suôn sẻ. Tôi thu xếp để băng qua Montreal trước khi trời tối và đi thêm ba mươi cây số trên quốc lộ chín, như thế sáng hôm sau sẽ ở bên kia biên giới của bang New York. Tôi dừng lại lữ quán Southern Trail. Sau bữa ăn tối sơ sài tại quầy và uống một ly rượu mời của ông chủ quán, tôi đi ngủ, lòng vui sướng phấn khởi.

Tôi phải mất một ngày để vượt qua ba trăm cây số đầu tiên và gần hai tuần để đi hết ba trăm bảy mươi lăm cây số tiếp theo. Sau khi đã qua biên giới Hoa Kỳ tôi đi lang thang trong miền Adirondacks. Vào cuối hai tuần này tôi đến hồ George. Chính nơi đây tôi thoát được nước triều dâng kinh khủng trên quốc lộ chín để rẽ vào một con đường nhỏ băng qua rừng đưa tới lữ quán “*Những cây thông mơ mộng*” mà trong cái ghế bành này tôi đang ngồi nhớ lại chính xác những tình huống đã đưa tôi tới nơi đây.

Phần II

Chúng nó

7

“Xin mời vào phòng khách...”

Mưa vẫn đập mạnh, thét gào làm nền cho tiếng nước chảy òng ọc trong máng xối bốn góc nhà. Tôi nghĩ tới chiếc giường của tôi. Tôi sẽ ngủ ngon giữa những chăn nệm êm ấm của căn phòng nhỏ sạch bóng, những tấm trải giường may bằng vải chúc bầu mà lữ quán đã quảng cáo. Sang trọng xiết bao những chiếc giường của hãng Elliott Frey, những tấm thảm dệt theo kiểu cổ của hãng Magee, máy truyền hình và máy điều hòa không khí hiệu Philco, tủ lạnh Ice-Maker, những tấm vải bọc giường Acrilan, bàn ghế Simmons Vivant. Tất cả những xa hoa của một lữ quán tân tiến, cho tới vòi nước gương sen Acrylite, những bàn cầu olsonite bóng lộn như xà cừ và giấy vệ sinh Delsey với những màu sắc hợp theo cách trần thiết hiện đại. Tất cả những thứ đó đêm nay đều thuộc về tôi, chỉ một mình tôi.

Với tất cả những sự sắp xếp mê hồn này và mặc dù có một quang cảnh tuyệt đẹp, lữ quán “*Những cây thông mơ mộng*” có vẻ không được phát đạt mấy. Trước đây hai tuần, khi tôi vào đây chỉ có hai khách trọ và không có một bungalow nào được giữ chỗ trước cho mười lăm ngày nghỉ cuối mùa cả.

Mụ Phancey tóc hoa râm, mặt dữ tợn và đa nghi, môi mỏng, mồm nhăn nhúm đang đứng ở bàn tiếp khách. Thấy tôi đi vào mụ nhìn tôi sắc nhọn, một cô gái đơn thân độc mã với tất cả hành lý là hai cái xách cốt. Khi tôi đẩy chiếc Vespa vào cabin số chín mụ đi theo tôi tay cầm tấm phiếu kiểm tra coi tôi có khai số xe giả không. Chồng mụ ta, Jed, thì tử tế hơn, nhưng sau này không

lâu tôi hiểu tại sao. Khi ở quầy hàng ăn, tay hăn phớt qua ngực tôi lúc hăn đưa tách cà phê cho tôi. Hăn làm tất cả công việc, luôn cả phụ bếp. Trong khi cặp mắt hăn nhìn khắp người tôi, hăn than thở về tất cả những việc hăn phải làm trong lữ quán để kịp ngày đóng cửa. Hình như bọn Phancey làm quản lý cho ông chủ ở Troy, một ông Sanguinetti nào đó, ông ta có nhiều cơ ngơi ở đây.

Thằng cha Phancey không để tôi yên. Trong lúc tôi ăn hăn đến ngồi chung bàn và kể vài giai đoạn tối tăm của đời hăn, giữa câu chuyện hăn hỏi những dự định của tôi, gia đình tôi thế nào, tôi có bạn ở Mỹ không... Những câu hỏi vô tội vạ với tính tò mò tự nhiên. Dù sao thì hăn cũng bốn mươi lăm tuổi, bằng tuổi bố tôi, nhưng chắc chắn hăn là một con heo già. Đằng cuối phòng mù Phancey ngồi ở bàn tiếp khách canh chừng chúng tôi.

Cuối cùng hăn cũng để tôi yên. Trong lúc tôi hút thuốc và nhâm nhi tách cà phê thứ hai hăn trở lại chỗ vợ hăn và tôi nghe tiếng nhỏ to bàn bạc điều gì đó, theo như tiếng cười khúc khích từng lúc của chúng thì hình như chúng khoái chí lắm. Cuối cùng mù Phancey tiến đến chỗ tôi, mù ngồi xuống hỏi đủ thứ chuyện làm ra vẻ như mù hứng thú về những dự định của tôi lắm vậy. Rồi mù hỏi tôi tại sao không ở lại vài ngày để nghỉ ngơi, vừa kiếm thêm ít tiền. Mù đang cần một tiếp viên để thay thế người đã nghỉ việc trước đây một ngày. Phải trông nom và dọn dẹp gọn ghẽ trước khi đóng cửa, chúng không có thì giờ để lo việc tiếp khách. Chỉ làm việc hai tuần cuối thôi, lương ba mươi đô-la một tuần cộng ăn và ở.

Ngân quỹ du lịch của tôi đã hụt hết gần năm mươi đô-la. Số lương sáu mươi đô-la và ăn ở không tính tiền sẽ hồi phục lại thể quân bình. Tôi không có cảm tình với bọn Phancey nhưng tôi thầm nghĩ chúng không tệ hơn những người tôi có thể sẽ gặp trong chuyến viễn du. Và lại đây là việc làm đầu tiên mà người ta đề nghị và tôi tò mò muốn biết tôi có khả năng xoay sở không.

Cũng có thể chúng cấp cho tôi một chứng chỉ sau khi tập sự, như vậy tôi sẽ dễ tìm việc trong các lữ quán trên đường đi tới miền nam, tôi chấp thuận và bọn Phancey tỏ vẻ rất hài lòng. Mụ vợ chỉ cách cho tôi làm sổ sách và dạy

tôi cách canh chừng những người mang theo ít hành lý mà xe chở hàng thì to, và đưa tôi đi xem quanh lữ quán.

Vấn đề xe chở hàng mở mắt cho tôi thấy mặt sau công chuyện làm ăn của các lữ quán. Có những người đặc biệt là những cặp vợ chồng mới cưới đang cần tổ chức một tổ ấm, họ đến đăng ký ở trọ trong một lữ quán xa xôi nào đó, chỉ đem theo trần mỗi cái va-li, trong chiếc va-li này là đồ nghề thiết yếu cùng với bảng số giả mạo của chiếc xe. Họ để xe dưới mái hiên sát bên cửa cabin mà họ mượn rồi ở biệt trong phòng cho đến khuya. Khi đèn trong phòng tiếp khách đã tắt và các nhân viên đã đi nghỉ thì họ bắt đầu công việc ngay. Họ xếp gọn ghề mùng mền chăn gối, khăn ăn, khăn, tắm, khăn mặt, màn cửa. Họ tháo gỡ đèn, giường, bàn cầu, bồn tắm, bồn rửa mặt. Dĩ nhiên là họ làm các công việc này trong bóng tối với một cái đèn bấm nhỏ xíu như cây bút chì. Khi đã xong đâu đấy họ mang ra chất lên xe và chỉ việc cuộn tấm thảm lại rồi đem ra làm tấm đệm phù lên những thứ trên xe, thay bảng số giả rồi cho xe chạy đi êm ru. Với các thứ ăn cắp đó họ trang trí căn nhà trống rỗng của họ cách đó hàng trăm cây số.

Theo mục Phancey thì các lữ quán không có cách gì chống lại những vụ làm ăn này thành ra món gì có thể được thì gắn chặt vào tường, sơn tên lữ quán lên trên và đánh hơi những tên ăn cắp khi chúng đến đăng ký, đuổi chúng đi hay là thức suốt đêm sủng cầm sẵn trên tay. Còn ở thành phố thì các lữ quán lại gặp những vấn đề khác: gái điếm đưa khách chơi tới, những tên giết người để xác chết lại trong buồng tắm và lâu lâu lại có một vụ cướp tiền mặt trong két.

Công việc của tôi cũng nhẹ nhàng không có gì đáng lo nghĩ. Tôi có rất ít việc để làm và tôi tự hỏi bọn Phancey ôm đồm thêm tôi làm gì. Chắc tại chúng biếng nhác và tiền mượn tôi thì chủ trả chớ đâu phải tiền túi của chúng, với lại tôi cá là tên Jed coi tôi như một “áp phe”. Nhưng mà điều này không thành vấn đề với tôi, tôi chỉ cần tránh bàn tay nham nhở của hắn và sửa lưng hắn quân bình mỗi ngày một lần, còn tối trước khi ngủ thì chèn một cái ghế dưới tay nắm cửa để tránh chiếc chìa khóa vạn năng mà hắn đã sử dụng ngay đêm đầu tiên tôi ở đây.

Tuần lễ đầu chúng tôi có vài người khách ở qua đêm, đến ngày mười tháng Mười thì không còn ai hết.

Có lẽ ngày mười lăm tháng Mười có một giá trị thần diệu trong giới đi nghỉ mát. Ngày đó các lữ quán đều đóng cửa ngoại trừ các lữ quán dọc theo quốc lộ chính. Người ta coi như bắt đầu mùa đông và mùa săn thú.

Càng gần tới ngày đóng cửa thì càng có nhiều cú điện thoại giữa bọn Phancey và ông Sanguinetti ở Troy. Ngày mười một mẹ Phancey cho tôi biết là ngày mười ba chúng đi và hỏi tôi có e ngại ở lại đêm hôm đó một mình để trưa ngày mười bốn giao chìa khóa cho ông Sanguinetti khi ông ta đến đóng cửa lữ quán không. Điều này tôi thấy hơi lạ: giao trách nhiệm cả một cơ ngơi cho một cô gái xa lạ. Chúng giải thích chúng sẽ mang theo tất cả tiền mặt trong két, sổ đăng ký cùng với thực phẩm và thức uống còn lại trong kho. Tôi chỉ có việc tắt đèn và khóa cửa trước khi đi ngủ. Ông Sanguinetti sẽ đem xe hàng tới chờ các đồ đạc còn lại. Xong rồi tôi có thể lên đường. Tôi bằng lòng. Mẹ Phancey có vẻ phấn khởi và khen tôi là một cô gái dũng cảm. Khi tôi hỏi xin giấy chứng chỉ làm việc thì mẹ tỏ ra bối rối. Mẹ nói đó là việc của ông Sanguinetti, mẹ sẽ nói lại với ông ta.

Ngày cuối cùng tất cả đồ ăn thức uống đều được chất lên xe chỉ chứa lại một ít thịt muối, trứng, cà phê và bánh mì cho tôi và mấy người lái xe chở hàng dùng trước khi họ chở đồ đạc đi.

Đêm cuối cùng của tôi trong lữ quán “*Những cây thông mơ mộng*” bắt đầu. Ngày mai tôi sẽ lên đường. Tôi đã ở đây một thời gian ngắn không đến nỗi khó chịu lắm dù cho có mặt bọn Phancey. Tôi đã học được những bước đầu của một nghề có thể có ích cho tôi sau này. Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chín giờ, một lần nữa đài WOKO thông tin về trận bão. Vùng Adirondacks sẽ được khai thông vào nửa đêm Như vậy là ngày mai các con đường sẽ khô ráo. Tôi bước lại quầy ăn uống, cắm điện ấm nước, chiên ba quả trứng với sáu lát thịt muối. Tôi cảm thấy đói.

Thế rồi có tiếng gõ cửa.

Thuốc nổ trong xứ sở ác mộng

Đột nhiên tôi muốn mắc nghẹn. Ai? Tôi nhớ lại đã để bảng đèn “CÒN CHỖ”. Tôi lo âu đi lại gần cửa, mở khóa nhưng vẫn để nguyên dây xích an toàn.

Vầng ánh sáng đỏ của tấm bảng hiệu phản chiếu một màu đỏ như máu lên mũ trùm đầu và áo mưa của hai người đàn ông đang đứng trước cửa. Tôi nhìn thấy sau lưng họ chiếc xe hơi màu đen. Người cao lớn hơn lịch sự hỏi tôi:

- Cô Michel?

- Chính tôi, nhưng rất tiếc. Lũ quán đóng cửa.

- Đúng vậy. Chúng tôi đến đây theo yêu cầu của ông Sanguinetti. Chúng tôi là người của công ty bảo hiểm, chúng tôi đến để kiểm kê trước khi đồ đạc được mang đi ngày mai. Chúng tôi có thể vào tránh mưa được không ạ? Vào trong nhà chúng tôi sẽ trình giấy tờ cho cô xem. Thật là một đêm kinh khủng!

Tôi nhìn người này rồi nhìn qua người kia, không được yên tâm cho lắm. Dưới hai cái mũ áo mưa sùm sụp tôi không thấy rõ mặt họ.

- Nhưng ông bà Phancey không có nói là các ông sẽ đến.

- Đáng lẽ họ phải nói, thưa cô. Tôi phải nói lại cho ông Sanguinetti biết, phải không ông Jones? - Hẳn quay lại nói với tên đứng sau lưng hẳn. Tên này che miệng cười khịt khịt trở trên.

- Đúng. Đúng vậy, ông Thompson. - Rồi hẳn lại cười khèn khẹt.

- Chúng tôi vào bên trong được không cô? Ở ngoài này ướt át quá!

- Tôi cũng không biết nữa.... Người ta đã dặn tôi là không cho ai vào. Nhưng nếu ông Sanguinetti...

Tôi bồn chồn tháo dây xích an toàn. Cửa chưa kịp mở chúng đã đẩy vào xô tôi sang bên rồi đi vào đứng bên nhau quan sát căn phòng. Thằng cha mà khi này tên kia gọi là “ông Thompson” khịt mũi. Hắn nhìn tôi, mắt hắn đen, mặt lạnh, màu da tái tái.

- Cô hút thuốc hả?

- Vâng, ít thôi. Sao?

- Tôi tưởng có ai với cô.

Hắn giật nắm cửa trong tay tôi, đóng mạnh cửa khóa trái lại móc dây xích an toàn. Cả hai đứa cởi áo mưa ra bỏ dưới đất; bây giờ thấy rõ mặt chúng, tôi cảm thấy tôi đang bị nguy.

Thằng cha được gọi là “ông Thompson” có lẽ là tên cầm đầu, cao và gầy như bộ xương khô, da mặt tái xám như thầy ma chết trôi, hình như hắn sống trong chỗ thiếu ánh sáng mặt trời. Cặp mắt đen thui của hắn nhìn ngang nhìn ngửa, môi mỏng đỏ đỏ như vết thương đang kéo da non, một cái răng cửa bít thép, khi hắn nói ánh bạc lấp lóe. Hai vành tai ôm sát cái đầu xương xẩu. Tóc hoa râm cạo trọc lóc để lộ da đầu trắng trắng. Hắn mặc áo vét đen độn vai, quần ống hẹp chặt cho đến nỗi xương đầu gối hắn nhô ra làn vải, áo sơ-mi màu xám cài nút tận cổ, không mang cà vạt, giày da hươu màu xám mũi nhọn kiểu Ý. Tất cả đều còn mới. Trông hắn giống như một con rắn mối ghê tởm. Tôi nổi da gà.

Thằng cha này trông gớm khiếp còn thằng kia thì trông chán ngắt. Hắn còn trẻ, không cao, gương mặt tròn quay như mặt trăng, mắt màu xanh nhạt kèm nhèm, môi dày nhóp nháp, nước da trắng toát. Hắn mắc phải chứng bệnh rụng lông gớm ghê làm cho lông, tóc trên người hắn trụi lủi, không lông mày, không lông mi, đầu thì nhẵn thín như hòn bi da. Hắn mặc áo bludông da đen với cái quần cẩu ghét và mang boots kiểu Mehico bằng da có đinh đinh và dây lua tua như ta thường thấy ở Texas. Hắn có vẻ của một đứa bé tàn ác.

Tôi hồi hận đã mặc bộ quần áo quá khêu gợi gần như trần truồng. Thằng cha mặt tròn vành vạnh quan sát tôi với nụ cười thích thú, hắn xoay quanh tôi, lùi lại ngắm tôi rồi huýt gió.

- Ê, Horreur (Kinh hoàng), - Hẳn nói, nháy, mắt với tên kia - nghĩa con phò kìa! Bộ căng với bộ giàn sau của nó ngon lành chưa? Ông sướng nhé!

- Chưa phai lúc, Sluggsy. Chốc nữa. Mình đi vào xem các cabin đi! Trong lúc chờ đợi, cô nương đây sẽ chuẩn bị bữa cháo cho mình. Mà thích món trứng như thế nào?

- Trứng bát, cô em xinh đẹp! Phải thật thơm và không khô nếu không thì sẽ bị quất vào mông đó!

Hắn cười hô hố, nhảy vài bước theo điệu vũ tiến lại gần tôi làm tôi phải lùi lại phía cửa. Khi hắn đến tầm tay tôi, tôi lấy hết sức giáng cho hắn một cái tát nảy lửa. Trước khi hắn kịp định thần tôi đã chạy núp sau một cái bàn, chụp một cái ghế sắt vung lên hướng bốn chân ghế về phía hắn.

Tên gầy bật cười nghe như tiếng chó sủa.

- Thôi đi Sluggsy. Tao đã bảo để chốc nữa. Để yên cho nó làm việc. Còn cả một đêm vui thú mà. Đi!

Trên gương mặt tròn vành xanh mét của thằng Sluggsy, đôi mắt đỏ ngầu dục vọng nhìn tôi không chớp. Hắn sờ má, đôi môi nhể nhại của hắn hé cười.

- Biết cái gì đang chờ cô em không? Cô em sẽ hưởng một đêm mê ly. Cô em nghe rõ chưa?

Tay vẫn thủ cái ghế tôi nhìn chúng than thầm. Những tên này như từ thế giới của ác mộng chui ra. Tôi cố giữ giọng bình tĩnh:

- Máy người là ai? Như vậy là thế nào? Đưa giấy tờ của máy người cho tôi xem. Nghe tiếng xe hơi chạy qua tôi sẽ đập vỡ kính kêu cứu. Tôi là người Gia Nã Đại, người nước ngoài, đừng động vào tôi mà ngày mai sẽ bị rầy rà đó.

- Ngày mai là ngày mai. - Thằng Sluggsy cười nói. - Việc bận tâm của cô em bây giờ là trong đêm nay đây cô em ạ. Tao thấy mày nên giải thích cho nó rõ, Horreur. Mình sẽ được sự hợp tác thuận lợi hơn.

Thằng gầy nhìn tôi lạnh lùng không chút tình cảm.

- Đáng lẽ cô nương không nên đánh Sluggsy, nó là một thằng chai lì, nó không thích bọn con gái kiếm chuyện với nó. Tôi nghĩ là tại cái bản mặt của nó. Nó bị như thế từ ngày nó nằm mát ở Saint Quentin. Bệnh thần kinh. Mấy ông bác sĩ gọi là bệnh gì hả Sluggsy?

- Alopecia totalis. - Thằng Sluggsy trả lời. Hắn phát âm từng chữ La Tinh hết sức kỹ lưỡng với vẻ hãnh diện - Có nghĩa là không tóc, không lông. Cô em nghe chưa? Không một sợi nào hết, chỗ này cũng không luôn. - Hắn vừa nói vừa lấy tay chỉ vào người hắn.

- Và vì thế mà Sluggsy rất dễ dàng lên cơn điên khùng. Cô nương mà có cái đầu như nó thì cô nương cũng giống như nó vậy thôi. Ở Troy người ta muốn nó làm những công việc mà họ không muốn tự họ làm cho người khác. Chắc cô nương hiểu tôi muốn nói gì. Nó làm việc cho ông Sanguinetti và ông ta nhờ chúng tôi đến đây xem qua trước khi các xe chở hàng tới chỗ đỗ đi. Ông Sariguinetti không muốn cô ở một mình suốt đêm nay nên sai chúng tôi đến bầu bạn với cô nương. Đúng vậy không Sluggsy?

- Chớ còn gì nữa. - Hắn cười khanh khách. - Chỉ bầu bạn với cô em thôi, sợ rủi ro có con chó sói nào tới. Với những đường cong như thế này của cô em thì cô em rất cần được bảo vệ. Không đúng à?

Tôi để ghế lên bàn.

- Vậy tên mấy người là gì? Giấy tờ đâu?

Trên kệ phía, trên quầy rượu có một hộp cà phê Maxwell House, thằng Sluggsy quay ngoắt người lại và tay hắn khạc lửa. Hắn rút súng nhanh như chớp đến tôi không kịp nhìn thấy. Tôi nghe tiếng súng nổ và cùng lúc hộp cà phê văng xuống đất. Trước khi hộp cà phê kịp chạm đất thì hắn bắn thủng một lỗ làm cà phê đổ ra tưng tóa. Tai tôi ù lên. Hắn quay sang tôi, hai tay hắn trống không, khẩu súng đã biến mất. Hắn tỏ vẻ vui sướng đã chứng tỏ ta đây là một tay súng cừ khôi.

Làn khói xanh bay tới tôi, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng và chân tôi run.

- Có phí cà phê không? - Tôi cố lấy giọng khinh miệt nói - Thế còn tên của mấy người?

- Cô nương có lý. - Tên gầy nói - Mà không cần phải phí cà phê như vậy Sluggsy. Cô nương thấy đó, nó tự bảo vệ không tòi với kẹo đồng, vì vậy mà người ta đặt tên cho nó là Sluggsy. Sluggsy Morant. Còn tôi là Sol Horowitz. Người ta gọi tôi là “Horreur”, tôi cũng không biết tại sao. Còn mà, Sluggsy? Mà biết tại sao không?

- Tại vì mà đã có lần cho mấy thằng ma cô mang những thương tích hiểm ác. Tao nghe người ta nói vậy.

- Thôi đủ rồi. - Thằng Horreur nói - Bây giờ đi xem qua các cabin đi Sluggsy. Còn cô nương đây hãy lo sửa soạn bữa ăn. Coi chừng! Hãy hợp tác nếu không sẽ khó khăn đó, hiểu chưa?

Thằng Sluggsy đi lại tủ ngăn sau bàn tiếp khách lấy xâu chìa khóa đi ra lối cửa sau.

Tôi để ghế xuống, cố giữ vẻ bình tĩnh đi ngang qua phòng đến sau quầy.

Thằng Horreur từ từ đi lại bàn ăn, kéo ghế dưới bàn ra xoay ngược lại ngồi dạng háng hai chân hai bên, tay khoanh lại để lên lưng ghế, cằm gác lên trên. Hắn canh chừng tôi với ánh mắt thản nhiên, lãnh đạm.

Hắn nói nhỏ vừa đủ nghe:

- Tôi cũng ăn trứng bát với nhiều thịt muối chiên thật giòn và bánh mì phết bơ. Còn cà phê thì sao đây?

- Để tôi xem coi còn chút nào không.

Tôi bò xuống sau quầy. Cái hộp bị thùng bốn lỗ. Cà phê đổ tung tóe dưới đất chỉ còn dưới đáy hộp chừng ba phân. Tôi để cái hộp sang bên, hốt cà phê dưới đất vào một cái đĩa không thêm chú ý bụi bặm có thể lẫn vào. Phần cà phê sạch trong hộp tôi giữ lại dành riêng cho tôi. Tôi cố ý kéo dài thời gian để suy tính tìm mưu kế. Hai tên này là găngxtơ, chúng làm việc cho ông Sanguinetti, chắc chắn như vậy vì chúng biết tên tôi. Chúng chỉ có thể biết tên tôi qua ông ta hay bọn Phancey. Mục đích gì? Chúng biết tôi là người Gia Nã Đại, là người nước ngoài, ngày mai tôi sẽ đi tìm cảnh sát và chúng sẽ bị rắc rối. Tên Sluggsy đã ở nhà tù Saint Quentin. Còn tên kia? Đúng rồi, hắn có nước da như xác chết, chắc hắn cũng vừa ra tù. Hắn còn cái mùi hôi hám của

nhà tù. Hai tên này tìm cái gì ở đây? Chúng đi xe con, nếu chúng muốn dọn nhà thì phải đi xe chở hàng. Cũng có thể chúng được sai đến để giữ nhà thật và chúng cư xử hung tợn với tôi như vậy vì chúng là gangxtơ. Nhưng sự việc sẽ tệ hại đến mức độ nào? Đêm nay chuyện gì sẽ xảy đến với tôi?

Tôi đứng lên lo bữa ăn. Cái tạp dề của Jed được cuộn lại để một góc, tôi lấy buộc quanh bụng. Bây giờ phải tìm một món khí giới... Có một cái móc nước đá trong hộc để muông nĩa và một con dao dài rất bén. Tôi lấy cái móc nước đá nhét vào lưng dưới tạp dề, còn con dao thì tôi giấu dưới một nùi giẻ gần chậu rửa bát. Tôi mở sẵn hộc đựng đồ dùng bằng bạc và sắp bên cạnh một lô ly tách để làm khí giới ném vào chúng.

Thình thoảng tôi lại liếc nhìn qua tên gầy. Cặp mắt hắc không rời tôi, hình như, hẳn đoán được ý nghĩ của tôi. Tôi tự bảo: “Nếu chúng đánh mình thì mình phải đánh trả lại chúng. Chúng muốn đánh mình, hãm hiếp mình hay giết mình thì cũng không dễ”. Hãm hiếp? Giết? Điều nào sẽ đến với tôi? Tôi không biết, chỉ biết là tôi đang ở trong một tình huống tuyệt vọng. Nhìn nét mặt lạnh lẽo và thâm ô của chúng, tôi chắc chắn mình đang gặp nguy hiểm.

Tôi đập tám quả trứng vào tô, lấy nĩa đánh nhè nhẹ, miếng mỡ khổng lồ đang tan trên chảo, thịt muối bắt đầu vàng tôi đổ trứng vào đảo đều. Vừa đảo tôi vừa suy nghĩ. Tất cả tùy thuộc vào điều này: thằng Sluggsy kiểm tra về có nhớ khóa cửa sau lại không. Nếu không thì tôi có thể phóng ra cửa. Không lấy chiếc Vespa được, xe để lâu không nổ máy ngay sẽ mất thì giờ. Tôi phải chạy như một con thỏ rừng, khi quành bên phải khi quẹo bên trái rồi vòng qua cuối dãy cabin chạy sâu vào rừng, nhưng nhớ không được chạy về bên phải, hồ ở phía sau dãy cabin sẽ thu hẹp phạm vi đào thoát của tôi. Tôi sẽ quẹo trái, phía đó toàn là rừng. Món trứng đã sẵn sàng, tôi bưng mâm tới bàn tên gầy. Vừa đặt mâm xuống tôi nghe tiếng cửa sau mở và không nghe tiếng khóa cửa, tôi nhìn thật nhanh quanh tôi, tay thằng Sluggsy không cầm súng. Tim tôi đập dữ dội khi thằng Sluggsy đến gần bàn.

Tôi sắp thức ăn lên bàn. Hẳn liếc nhìn bữa ăn tôi đang bày ra, lướt nhẹ ra sau lưng tôi ôm eo tôi và thọc cái mõm gớm ghiếc của hẳn vào gáy tôi nói:

- Giống y như má làm. Cô em nghĩ sao nếu chúng mình lấy nhau? Nếu cô em biết làm tình giỏi cũng như làm bếp thì cô em là người trong mộng của tôi đó. Sao? Bằng lòng chứ?

Tôi chụp bình cà phê định hất cà phê nóng vào mặt hắn thì thằng Horreur đã đoán được ý tôi, hắn nói giọng khô khan:

- Buông nó ra ngay Sluggsy!

Câu nói hiệu lực như một ngọn roi quất, thằng Sluggsy buông tôi ra ngay. Tên gầy nói tiếp:

- Thiếu chút nữa mày bị đui rồi. Mày phải coi chừng con nhỏ này, đừng làm trò hề nữa. Ngồi xuống đi, mình đang làm việc mà.

Thằng Sluggsy ngồi xuống còn tôi thì lo tránh ra xa. Chiếc máy thu thanh hỗn hợp vừa radio vừa truyền hình để trên kệ cho tới lúc này vẫn phát thanh nho nhỏ mà tôi không để ý, tôi đến mở to lên. Hai tên côn đồ bình thản nói chuyện với nhau, tiếng muổng nĩa chạm nhau lách cách. Bây giờ là lúc thuận tiện nhất! Tôi ước tính khoảng cách từ chỗ tôi tới cửa sau và tôi lao sang phía trái.

Tôi thét lên

Đạn bay vèo qua đầu tôi đập vào khung cửa sắt. Tôi chạy bạt mạng trên cỏ ướt, tay nắm chắc cái móc nước đá. May mà lúc đó mưa đã tạnh, nhưng cỏ ướt trơn trượt nên tôi không chạy nhanh được. Tôi nghe thằng Sluggsy gọi to:

- Ngừng lại ngay nếu không mày sẽ thành xác chết.

Tôi chạy quanh quẹo để tránh đạn, chúng bay tới vèo vèo sát bên tôi. Chỉ cần mười phút nữa là tôi chạy tới khúc quẹo của dãy cabin và ra khỏi vùng sáng. Cửa kính cabin vỡ vụn vừa lúc tôi quẹo ra sau. Tôi run lên lao vào rừng, cùng lúc đó tôi nghe tiếng rồ máy xe hơi. Để làm gì?

Rất khó mà tiến xa được, thông nặng trĩu nước mưa mọc san sát, cành đan vào nhau làm xây xát hai cánh tay tôi đưa ra phía trước để bảo vệ mặt. Trời tối như hũ nút, cách xa một mét không thấy gì. Bất chợt hai ngọn đèn pha xe hơi chiếu thẳng vào tôi không rời, tôi chột hiệu và khóc nức nở. Mỗi lần tôi tìm cách lẩn tránh ánh đèn thì tên lái xe lại sang số xe và tức thì chùm sang lại chiếu vào tôi trở lại. Tôi đã chạy sâu vào rừng được chừng ba mươi mét. Quần áo tôi rách bươm, hai chân bị trầy xước. Tôi biết tôi không chống đỡ được lâu nữa, chỉ còn cách là chui vào dưới một tàng cây rậm rạp tránh ánh đèn pha. Tôi nép sát vào thân cây và chờ. Nhịp thở tôi từ từ trở lại bình thường. Tôi nghe bước chân của một trong hai tên đi tìm tôi, tiếng bước chân đều đều, chốc chốc ngừng lại để nghe ngóng. Ánh đèn pha đang rọi vào các cành cây ướt nước trên đầu tôi!

Tiếng bước chân và tiếng cành cây bị đập gãy càng lúc càng đến gần. Bây giờ tôi nghe được tiếng hân thở phì phò sát bên tôi.

- Lại đây em cưng, không thì sẽ bị một trận đòn đó. Trò chơi mèo treo cây cau xong rồi, tới lúc phải về nhà thôi. - Thằng Sluggsy dụ tôi.

Ánh đèn bấm lục soát dưới các gốc cây. Hắc biết tôi chỉ ở cách hắc vài mét. Thành linh ánh đèn bấm không di động nữa mà chĩa ngay vào cây tôi đang núp. Hắc nói vẻ hứng thú :

- Cúc cu! Cô em! Anh nhìn thấy rồi.

Tôi đứng im không dám thở mạnh. Liền khi đó tôi thấy một vệt sáng rồi một tiếng nổ chát chúa sát bên tai, viên đạn xẹt qua ghim vào thân cây phía sau đầu tôi.

- Lần này chỉ cảnh cáo thôi, cô em. Lần sau là anh bắn gãy cặp giò đẹp đó.

Tôi run sợ trả lời:

- Được rồi. Tôi ra. Đừng bắn.

Tôi bò ra, đứng lên. Hắc chĩa súng vào bụng tôi.

- Tốt. Đi trước đi. Cô em mà dừng lại thì cái mông xinh xắn của cô em ăn đạn đó.

Tôi đi tới, mỗi bước chân đều bị vấp, tiến về phía ánh đèn pha chói lòa. Ra tới bìa rừng tôi thấy tên gầy ở trên xe thò đầu ra bảo thẳng Sluggsy:

- Mày dẫn nó về. Đừng hành hạ nó. Để cho tao.

Thằng Sluggsy nựng cầm tôi. Tôi chỉ nói được “Đừng làm vậy” vì tôi không còn hơi sức đâu nữa mà phản ứng mạnh. Hắc nói:

- Cô em gặp phiền phức rồi. Horreur sẽ làm khổ thân cô em nhiều. Nếu cô em biết điều với anh đêm nay thì anh sẽ tìm cách cứu cô em. Cô em nghĩ sao?

- Tôi thà chết hơn là để ông đụng vào người tôi.

- Được thôi, em cứng. Cô em không cho thì tôi cũng lấy thôi. Nghe chưa.

Hắc nói xong nhéo vào mông tôi đau điếng làm tôi phải thét lên. Hắc cười thích thú:

- Cứ hát lên đi cô em! Bắt đầu tập sự từ giờ là vừa.

Hắc đưa tôi vào cửa sau đã mở sẵn khóa trái lại. Thằng Horreur đã đứng sẵn giữa nhà. Hắc ra dấu bảo tôi lại gần hắc. Đôi chân lạnh giá, trầy xước của

tôi tự động bước tới như cái máy, còn vài mét tôi chợt bừng tỉnh, nhớ lại cái móc nước đá còn nơi lưng dưới tạp dề, tôi dừng lại trước mặt hăn. Không rời mắt khỏi tôi hăn vung tay phải lên như con rắn phóng ra tát vào hai má tôi hai cái nảy lửa. Nước mắt tôi tuôn ra, tôi khom người xuống tránh những cái tiếp theo và thừa dịp thò tay vào lưng lấy cái móc ra. Tôi đứng thẳng lên lao tới đâm về hướng đầu của hăn. Vừa trúng đích thì hai tay tôi bị nắm chắc, cái móc tuột khỏi tay tôi và tôi bị lôi mạnh về phía sau.

Máu nhỏ giọt trên khuôn mặt tái mét của thằng Horreur từ một vết thương dài phía trên thái dương hăn. Máu chảy dài xuống tới cằm nhưng nét mặt hăn vẫn trơ trơ. Hăn tới gần tôi và bắt đầu đánh, khi thì xòe bàn tay ra khi thì nắm lại, hăn chọn mục tiêu với một sự ác độc tinh vi và đậm đặc. Ban đầu tôi còn né tránh, lúc cúi người xuống, lúc quay bên phải, lúc xoay bên trái, lúc đá vào hăn nhưng sau cùng chịu không nổi nữa tôi phải thét lên. Hai tay hăn cứ đưa lên hạ xuống đều đều.

* * * * *

Khi tỉnh lại tôi đang nằm trần truồng dưới gạch trong cabin của tôi dưới vòi nước gương sen. Áo quần rách te tua của tôi được để một đồng gần bên, còn thằng Sluggsy thì đang đứng dựa lưng vào tường miệng nhai nhai cây tằm, tay để trên vòi nước lạnh. Hăn khóa vòi nước lại và tôi bò dậy nôn ọe.

Hăn cười giòn cú xuống vỗ vào mông tôi.

- Cứ nôn ọe đi cô em rồi rửa ráy sạch sẽ, mặc quần áo đẹp vào. Hẹn chốc nữa gặp lại nhau nhé!

Hăn đi ra đóng ập cửa lại. Phải mất một lúc lâu tự chăm sóc tôi mới trở lại hình dáng con người. Tôi tuyệt vọng, muốn chết, muốn lên giường nằm khóc cho thỏa thích chờ chúng vào ban cho một viên đạn, nhưng cử chỉ quen thuộc hằng ngày như chải tóc và kỷ niệm những nỗi đau khốc còn khốc liệt hơn thân thể đang đau như của tôi chịu bây giờ làm cho ý chí muốn sống trở lại với tôi. Tôi mặc bộ quần áo liền kiểu thể thao màu trắng, nhét tất cả tiền tôi có vào túi, biết đâu bất thần tôi có thể trốn thoát. Thế rồi đau như, yếu đuối như một chú mèo con bị ốm tôi lê chân vào tiền sảnh.

Mười một giờ đêm, mưa đã dứt. Từng lúc cánh rừng sáng lên dưới ánh trăng khi ẩn khi hiện qua những đám mây đen lướt nhanh. Thằng Sluggsy đứng dựa vào khung cửa, mồm nhai tằm, thấy tôi hẩn tránh qua một bên để tôi vào.

- A! Con gà mái của tôi đây rồi, tươi như một con cá chép nhưng hơi xây xước một chút. Chắc cô em phải ngủ nằm ngửa, như vậy hợp với chúng ta hơn, phải không cưng?

Thấy tôi không trả lời hẩn chụp cánh tay tôi.

- Ê, con kia, đừng có mà làm bộ. Mà muốn được chăm sóc mặt trước nữa hả? - Hẩn đưa tay kia lên đe dọa.

- Rất tiếc, nhưng tôi không có gì đặc biệt để nói hết.

- Thế thì được. - Hẩn thả tay ra cho tôi đi - Bây giờ thì lại đây lo dọn ăn đi. Đừng quấy rầy tao và thằng bạn Horreur của tao. Nhìn xem, mày đã làm gì nó kia.

Thằng Horreur đang ngồi ở bàn với hộp thuốc bằng bó của phòng tiếp tân, trên thái dương phải của hẩn dán một miếng băng to. Tôi sợ hãi liếc nhìn hẩn rồi lại núp sau quầy. Thằng Sluggsy đến ngồi xuống bên tên gầy, chúng thì thầm với nhau chốc chốc lại nhìn về phía tôi.

Trong lúc làm trứng và cà phê thì tôi cảm thấy đói, tôi cũng không hiểu tại sao. Kể từ khi hai tên này bước qua ngưỡng cửa, thần kinh tôi căng thẳng, tôi sợ hãi nuốt không nổi một tách cà phê mặc dù bao tử tôi trống rỗng, vậy mà bây giờ, sau khi bị đánh đập, đau đớn ê chề thì thân thể tôi như được thư giãn, nó biết đói và muốn phục hồi, muốn sinh tồn. Thế là tôi cũng làm cho tôi mấy quả trứng bát, cà phê và bánh mì nướng phết bơ. Dọn ăn cho chúng xong tôi chọn một chỗ ngồi ăn phía sau quầy mà chúng không thể nhìn thấy được. Ăn xong tôi bình tĩnh châm một điếu thuốc.

Một lúc sau tiếng rì rầm ngưng hẩn, giữa tiếng nhạc nho nhỏ phát ra từ chiếc radio tôi nghe tiếng kéo ghế, tôi hoảng sợ bỏ điếu thuốc đang hút dở vào đáy tách cà phê rồi đứng lên mở vòi nước bồn rửa bát đĩa. Tôi không nhìn nhưng thấy thằng Sluggsy đi lại, tới sát quầy hẩn cúi xuống nhìn. Tôi

ngước mắt lên nhìn hăn làm ra vẻ ngạc nhiên. Hăn vẫn nhai cây tăm trong miệng, tay hăn cầm hộp khăn giấy để lên quầy lấy ra một nắm hỉ mũi vào rồi quăng xuống đất. Hăn nói giọng nhu hòa:

- Mày chạy trốn làm tao phải đuổi theo trong rừng, bây giờ tao bị sổ mũi. Mày biết không, tao bị chứng rụng lông làm cho lông mũi tao và các thứ lông khác rụng hết. Mày làm tao bị cảm lạnh, nước mũi chảy ào ào. Vậy là mỗi ngày tao phải xài cả hộp giấy như thế này, có thể còn hơn nữa.

Đột nhiên cặp mắt không lông mi của hăn tối sầm lại tức giận.

- Bọn bay cá mè một lứa, chỉ nghĩ cho mình còn những đứa khác gặp khó khăn thì tụi bay kệ cha chúng nó. Tụi bay chỉ có ích cho bọn ăn chơi thôi.

Tôi lắc đầu nói bình tĩnh, tiếng tôi nhỏ hơn tiếng radio:

- Tôi cũng rất buồn nếu anh gặp rắc rối. Tại sao anh không buồn cho tôi khi tôi gặp phiền phức? Tại sao hai người tự nhiên tới đây làm khổ tôi? Tôi có làm gì mấy người đâu? Tại sao mấy người không để cho tôi đi? Nếu mấy người để cho tôi đi tôi hứa sẽ không tố cáo mấy người với bất cứ ai. Tôi có một ít tiền, tôi có thể đưa mấy người hai trăm đô-la. Còn chút đỉnh tôi phải dành cho chi phí trên đường đi từ đây tới Floride. Mấy người vui lòng để tôi đi chứ?

Sluggsy cười rộ. Hăn quay lại bảo tên gầy.

- Lại đây Horreur, con này bảo mình cho nó đi với hai tờ.

Tên gầy nhẹ nhàng nhún vai không nói gì. Thằng Sluggsy quay qua tôi về mặt độc ác.

- Nghe kỹ đây. Mày đang đóng một vai trong một vở kịch. Đáng lẽ mày phải thích thú vì được dính líu với những nhân vật quan trọng như Horreur, tao và một người có thể lực là ông Sanguinetti.

- Kịch gì? Tôi giữ vai trò gì?

- Sáng mai mày sẽ rõ thôi. Trong lúc chờ đợi thì mày hãy cầm mồm lại, đừng làm rộn lỗ tai tao với những đề nghị ngu ngốc của mày. Bây giờ tao cần vận động, bản nhạc tụi nó chơi trong radio không dở, phải không? Mày nghĩ

sao nếu mình khiêu vũ? Phải trình diễn cho Horreur coi chớ. Sau đó mình đi làm cái việc mà mình cần làm. Lại đây đi, gà mái!

Hắn đưa hai tay về phía tôi vừa búng tay theo nhịp vừa nhảy nhót.

- Rất tiếc, tôi mệt.

Hắn trở lại quầy nói:

- Mà trả lời tao như vậy mà không lạnh chân hả con đĩ rạc? Tao làm cho mày mệt thật đấy.

Thình lình trong tay hắn xuất hiện một dùi cui bằng da đen. Hắn đập lên quầy đánh rầm một tiếng, mặt bàn bằng formica nứt một đường sâu hoắm, rồi mắt nhìn tôi đăm đăm hắn vòng qua quầy đi về phía tôi. Tay tôi đụng vào cái hộc đựng đồ dùng bằng bạc đã được tôi mở sẵn khi nãy, tôi hụp xuống lôi cả cái hộc ra và hất tất cả muỗng, nĩa, dao trong hộc vào hắn. Hắn chưa kịp tránh thì bị một làn sóng bạc vừa dao, vừa nĩa, vừa muỗng chụp lên đầu. Hắn đưa tay ra che mặt vừa lui vừa chửi thề. Tôi phóng thêm mấy cái đĩa nữa nhưng không trúng vì hắn đã kịp rút cổ lại. Tên gầy băng nhanh qua phòng. Tôi chụp con dao phay lao vào thằng Sluggsy, hắn vội chạy núp sau một cái bàn.

Không vội vã thằng Horreur cởi áo ngoài ra quấn vào cánh tay trái của hắn, rồi mỗi đứa cầm một cái ghế chĩa bốn chân ghế ra phía trước như sừng bò, chúng tấn công tôi cả hai mặt. Tôi dùng cảm chiến đấu nhưng chỉ làm cho một tên bị thương nhẹ không đáng gì ở tay. Sau cùng thì tôi bị chúng làm tuột con dao khỏi tay và tôi chỉ còn cách là chạy trở lại núp sau quầy, vẫn giữ cái ghế nơi tay, thằng Sluggsy đuổi theo tôi, trong khi tôi đang đối mặt với hắn mỗi tay cầm một cái đĩa thì tên gầy chồm qua quầy túm tóc tôi, tôi ném đĩa vào chúng nhưng không trúng đứa nào. Thằng Horreur ghì cứng đầu tôi xuống mặt quầy còn thằng Sluggsy thì chạy lại đè lên người tôi.

- Tốt lắm. Để nó cho tao.

Tôi bị hai cánh tay mạnh khỏe của thằng Horreur ôm chặt đè xuống, mặt hắn kề sát mặt tôi, hắn hôn tôi thô bạo trong lúc một tay hắn kéo tuột sợi dây kéo từ cổ áo tới lưng quần của tôi.

Đột nhiên chuông gọi cổng reo lên chát chúa, thúc giục. Mọi người đều chết sững.

Phần III

Chàng

10

“Cái gì vậy?”

- Chuyện gì vậy? Cái gì vậy?

Thằng Sluggsy nhảy dựng ra sau tay thọc vào túi trong chiếc áo da còn thằng Horreur thì bình tĩnh hơn. Hắn nhếch mép cười lạnh nói:

- Ra đứng sau cánh cửa, Sluggsy. Chỉ rút súng ra khi tao bảo. Còn con này ráng mà giữ vẻ tự nhiên. Mà phải trả lời thay chúng tao, nếu mà không làm tốt thì chúng tao hạ mà ngay. Hiểu chưa? Bây giờ lại gần cửa coi có chuyện gì, hãy nói với chúng những điều mà mà đã nói với chúng tao lúc chúng tao đến đây, nghe chưa? Mà phải làm ra vẻ ngờ nghệch. Nếu mà làm y lời tao bảo thì không ai làm hại mà đâu. Kéo dây khóa lại, trời ạ!

Tôi đang cố hết sức với sợi dây kéo nhưng nó đã bị kẹt cứng.

- Thôi được, lấy tay giữ áo lại, tiến tới. Tao đứng sau lưng mà và đừng quên là chỉ một tiếng nói đáng ngờ thôi là tao bắn mà luôn cả tên ngoài kia. Bây giờ thì đi, mau lên.

Tim tôi đập muốn vỡ tung. Dù thế nào đi nữa thì trước tiên tôi phải tìm cách thoát thân.

Tiếng đập cửa rất mạnh. Tôi tiến tới tay giữ phần trên áo. Tôi biết việc đầu tiên tôi phải làm là gì rồi.

Khi tôi tới cửa thì thằng Sluggsy tránh sang bên và mở khóa. Tất cả tùy thuộc ở sự nhanh tay của tôi. Tôi chụp nắm cửa bằng tay trái, trong khi xoay

nắm cửa thì tay phải tôi thả cổ áo ra phóng tới giựt móc sợi dây xích an toàn. Tôi nghe sau lưng tôi một đứa trong bọn lăm bằm chửi thề và một họng súng dí mạnh vào lưng tôi. Tôi đã tính trước chúng sẽ không dám bắn vì chúng sợ có thể là công an hay đội tuần tiểu đi tuần tra đường phố. Chúng không dám bắn thật! Bây giờ thì còn tùy thuộc nơi người đàn ông đang đứng một mình ở ngạch cửa.

Vừa thấy anh ta tôi than thầm “Chúa ơi! Lại một tên đồng bọn, một thằng găngxtơ như chúng”. Anh ta đứng đó, điềm tĩnh, tự chủ với một nét gì giống với những tên giết người kia. Cũng bộ quần áo mà ta thường thấy bọn găngxtơ mặc trong phim: áo mưa màu xanh sẫm có thắt lưng và nón dạ đen kéo sụp tới mắt. Loại người hắc ám, tàn độc nhưng đẹp trai. Một vết sẹo vắt ngang má trái. Tôi xấu hổ vội đưa tay lên che ngực. Thế rồi anh ta mỉm cười và tự nhiên tôi nghĩ mọi việc sẽ trở nên tốt cho tôi.

- Xin lỗi. Tôi bị bế bánh xe. Tôi thấy bảng “CON CHỖ”. Tôi có thể có một phòng nghỉ đêm ở đây không? - Rồi anh ta nhìn tôi tò mò.

Nghe cách anh ta nói tim tôi nhảy mừng, anh ta là người Anh. Người Mỹ không nói “bế bánh xe” mà nói “bị xẹp bánh”. Tôi trả lời:

- Tôi rất tiếc. Lữ quán đã đóng cửa. Bảng đèn “CÒN CHỖ” bị bật nhầm.

Trong khi nói tôi ra dấu mời anh ta vào bằng cách lấy ngón tay chỉ vào ngực tôi. Anh ta có vẻ băn khoăn. Phải làm sao cho anh ta hiểu.

- Ông không thể cố cho xe lết tới hồ George được sao?

- Không thể được. Tôi đã cho xe chạy trên niền hơn một cây số rồi. Vỏ xe đã nát bét hết.

Tôi hất nhẹ đầu ra sau không cho hai tên kia thấy, cố mời anh ta vào.

- Có hai đại diện hãng bảo hiểm của chủ lữ quán ở đây, để tôi hỏi họ xem. Ông chờ đây.

Một lần nữa tôi lại ra hiệu bằng ngón tay rồi tôi quay lại tiến vào bên trong hai bước nhưng chủ ý đứng gần cửa để hai tên kia không đóng cửa lại được. Cả hai đứa nhìn tôi, hai tay chúng thọc vào túi quần, mỗi đứa nhìn tôi

một cách như muốn quăng tôi vào hỏa ngục. Người mặc áo mưa chắc đã hiểu điều bộ của tôi nên anh ta bước sâu vào bên trong. Khi nhìn thấy hai tên này, mặt anh ta đánh lại nói:

- Tôi chắc là hai ông đã nghe tôi nói. Các ông không thấy bất tiện cho tôi nghỉ qua đêm ở đây chứ?

Tên gầy trả lời dứt khoát:

- Không được, ông bạn. Ông đã nghe cô này nói rồi đó. Lữ quán đóng cửa. Chúng tôi giúp ông thay bánh xe để ông đi tiếp.

- Cũng hơi muộn rồi. - Người Anh trả lời bình thản - Tôi đi về hướng nam. Tôi chắc là không còn lữ quán nào nữa từ đây cho tới thác Glens. Tôi nghĩ là tôi nên ở lại đây hơn. Bảng hiệu đề “CÒN CHỖ” mà.

- Tôi đã nói rồi. - Tên gầy gắt lên quay qua bảo thằng Sluggsy - Đi, mình giúp ông này thay bánh xe.

Cả hai đứa tiến ra cửa nhưng anh chàng người Anh không nhúc nhích.

- Tôi có nhiều bạn có thể lực ở Albany. Mấy ông muốn bị rút giấy hành nghề lữ quán phải không? Bảng đèn “CÒN CHỖ” rõ ràng, sáng trưng. Tôi mệt cần một căn phòng để nghỉ ngơi. - Rồi quay qua tôi - Điều này có làm phiền cô không?

- Ồ không, nhất định là không. - Tôi hồi hã trả lời - Tôi chỉ cần một phút để dọn phòng cho ông. Tôi chắc chắn là hai ông đây không muốn bị rút giấy phép. - Tôi nói mắt nhìn hai tên găngxtơ với vẻ ngây thơ vô tội. Thằng Horreur tách ra xa, thằng Sluggsy theo sau, chúng nhỏ to một hồi. Tôi thừa dịp ra hiệu van nài cấp bách. Một lần nữa chàng đáp lại tôi bằng nụ cười trấn an.

- Thôi được, ông có thể có một căn phòng. Nhưng đừng có mà hù dọa chúng tôi về những người bạn ở Albany của ông. Ông Sanguinetti cũng có bạn ở thủ đô, ông khỏi phải huyênh hoang phỉnh gạt. Ở đây chúng tôi là chủ và điều chúng tôi nói ra thì thành luật. Đồng ý chứ?

- Phần tôi thì hoàn toàn đồng ý. Cảm ơn hai ông. Tôi ra xe lấy va-li của tôi vào.

Chàng vừa định đi ra thì tôi vội nói:

- Để tôi giúp ông một tay.

Tôi giành đi trước và then thùng cổ gắng kéo sợi dây kéo lên. May quá, tôi kéo lên được. Chàng đi theo tôi, tôi nói nhanh rất nhỏ: “Cảm ơn. Cầu Chúa ban phúc lành cho ông. Ông đến đúng lúc chúng sắp sửa giết tôi. Nhưng có Chúa phù hộ tôi. Chúng là gangxtơ. Tôi không biết chúng muốn cái gì, nhưng chắc chắn là chuyện không lành. Tôi đã tìm cách chạy trốn nhưng bị chúng bắn và bắt lại”.

Chúng tôi ra tới chỗ xe đậu, một chiếc xe hai chỗ ngồi hiệu Thunderbird màu xám đậm, mui xe màu kem. “Một chiếc xe thật đẹp”, tôi khen, nhưng chàng chỉ nói là xe mượn và bảo tôi:

- Đi qua phía bên kia. Hãy làm ra vẻ như đang ngắm chiếc xe.

Chàng cúi xuống mở cửa xe giả bộ xào xáo bên trong miệng hỏi tôi:

- Cả hai đứa đều có súng?

- Vâng.

- Mỗi đứa có mấy khẩu?

- Tôi không biết. Thằng nhỏ con là một tay súng rất cừ. Hắn bắn trúng đích cách sáu mét. Còn tên kia thì tôi không rõ.

Chàng lôi từ trong xe ra một cái va-li màu đen đặt xuống đất mở ra. Tôi thấy chàng lấy một vật gì dưới lớp quần áo ra luồn vào túi áo trong xong lục lọi ở một góc va-li lấy ra mấy cái gì dẹt dẹt và đen giống những băng đạn xếp gọn lại. Chàng đóng va-li lại nói:

- Tốt hơn hết là phải có đầy đủ khí giới.

Rồi đóng mạnh cửa lại. Cả hai chúng tôi đi ra phía sau xe quỳ gối xuống kiểm tra bánh xe bể. Chàng hỏi:

- Còn điện thoại?

- Bị cắt rồi.
- Dành cho tôi cabin cạnh phòng cô.
- Vâng.
- Thôi, ta vào. Chúng nói gì, làm gì cô cũng phải nhớ là luôn luôn ở sát cạnh tôi.

- Vâng. Cảm ơn.

- Khoan cảm ơn. Hãy chờ thoát nạn đã. - Chàng nói với nụ cười.

Chúng tôi trở vào nhà. Thằng Sluggsy vẫn đứng chờ ở ngạch cửa. Hắn đóng cửa khóa lại sau lưng chúng tôi. Lưỡng lự một lát hắn đưa tay tắt bảng đèn hiệu “CÒN CHỖ”.

- Chìa khóa phòng của ông đây. - Hắn nói và quăng chiếc chìa khóa lên bàn.

Tôi cầm lên nhìn, số bốn mươi, căn cuối cùng bên trái.

- Ông đây, - Tôi nói giọng chắc nịch - ở phòng số mười cạnh phòng tôi.

Tôi đi lại bàn tiếp tân quên rằng là thằng Sluggsy đã giữ tất cả chìa khóa. Hắn đi theo tôi nói với nụ cười ác độc:

- Không được đâu cô em. Chúng tao không biết gì về tên này. Horreur và tao sẽ ngủ sát cạnh mày. Mấy căn khác đã sẵn sàng để dọn đi chỉ còn căn bốn mươi thôi. - Rồi hắn quay lại chàng hỏi: - Còn ông, ông tên gì?

- Bond. James Bond.

- Người Anh hả?

- Đúng thế. Số đăng ký đâu? Tôi đánh vắn cho ông.

- Láu cá hả? Làm nghề gì?

- Cảnh sát.

Mồm thằng Sluggsy há hốc. Hắn liếc môi quay lại gọi thằng Horreur vẫn ngồi ở cái bàn khi nãy.

- Ê, nghe này Horreur. Đoán xem. Một tên cớm, một con gà giò Anh quốc. Mày nghĩ sao?

- Tao đã nghĩ thấy rồi. - Thằng Horreur gật đầu nói: - Có sao đâu? Mình có làm gì xấu đâu?

- Phải rồi. Đúng vậy - Thằng Sluggsy vội vàng nói. Hẳn quay qua Bond - Ông đừng nghe lời con điếm này. Chúng tôi là người của hãng bảo hiểm, một loại chuyên viên nếu ông muốn. Chúng tôi làm việc cho ông Sanguinetti một ông bự ở Troy. Ông ta là chủ lầu quán này. Những người quản lý ở đây than phiền tiền két bị hao hụt, đồ đạc cũng thế. Chúng tôi đến điều tra và trong khi chúng tôi thăm vấn con này thì nó lấy cái móc nước đá đâm anh bạn tôi đây ngay đầu. Ông nhìn kỹ đi - Hẳn làm một cử chỉ về phía thằng Horreur - Ông thấy thế nào? Chúng tôi đang tìm cách khuất phục nó thì ông tới.

- Đúng vậy không Horreur?

- Đúng. Chuyện xảy ra đúng như vậy.

- Tất cả đều láo toét. - Tôi giận dữ nói.

Tôi đi lại cửa sau chỉ chỗ đạn ghim vào. Tôi hỏi chúng:

- Đạn đã đến đây bằng cách nào để làm thành một lỗ như vậy?

- Mà kiểm chuyện với tao, con đi à. - Thằng Sluggsy cười xòa nói. Hẳn quay qua Horreur.

- Anh có thấy những viên đạn bay lượn nơi đây không?

- Không. Không thấy. - Thằng Horreur làm ra vẻ tức bực. Hẳn chỉ tay về chỗ sàn nhà quanh quây - Trái lại tôi chỉ thấy một đồng chén đĩa mà cô đây đã ném vào đầu anh bạn tôi. - Mắt hẳn nhìn tôi - Đúng không cô nương? Còn một con dao phay nằm dưới đất nữa kia. Cô sẽ bị bắt về tội hành hung. Sáng mai...

- Mấy ông làm vậy à? Mấy ông sẽ thấy hậu quả. Mấy ông cũng biết là tôi phải tự vệ chứ. Còn việc tiền nong mất mát thì tôi mới được nghe mấy ông nói lần đầu và mấy ông cũng biết vậy mà.

- Vậy là tôi đến đây đúng lúc để đem lại trật tự. - Chàng bình thản cắt ngang - Bây giờ cho tôi cuốn sổ để tôi ký vào.

- Cuốn sổ ông chủ giữ. - Thằng Sluggsy nói giọng cả quyết. - Không cần ký, không cần trả tiền. Lữ quán đã đóng cửa. Ông có thể có một cái giường, thế thôi.

- Cám ơn. Các ông thật tử tế. - James Bond quay qua tôi: - Cô có trứng, thịt muối và cà phê không? Những bài diễn văn vừa rồi làm cho tôi đói. Nếu có cô cứ để tự tôi làm lấy cũng được.

-Ồ không! Tôi muốn được làm cho ông. - Tôi nói và vội vã tiến lại quầy.

- Rất cám ơn.

Không thèm nhìn Sluggsy, chàng đi lại quầy rướn người ngồi lên một cái ghế đầu, để va-li trên ghế bên cạnh. Tôi canh chừng thằng Sluggsy qua đuôi mắt; hẳn đi lại bàn tên gầy, ngồi xuống bàn luận với nhau.

James Bond liếc nhìn bọn chúng, xuống ghế cởi áo mưa, nón để lên va-li rồi trở lại ghế ngồi. Trong lúc đó thì tôi lo bữa ăn. Lâu lâu tôi lại liếc nhìn chàng còn chàng thì canh chừng bọn chúng qua chiếc gương sau quầy.

James cao cỡ một mét tám mươi, mảnh khảnh nhưng rắn chắc, trên gương mặt rắn rỏi hơi rám nắng, đôi mắt màu xám xanh trong sáng quan sát bạn với cái nhìn lạnh sắc nhọn làm cho gương mặt đẹp của chàng có một nét gì đó nguy hiểm gần như tàn độc đã gây cho tôi sợ hãi khi lần đầu thấy chàng. Còn bây giờ thì tôi đã thấy chàng mỉm cười và tôi còn cho là chàng rất gợi cảm nữa. Không một gương mặt đàn ông nào đã tác động tới tôi đến như vậy. Chàng mặc áo sơ-mi lụa trắng mềm mại với chiếc cà vạt chỉ đan màu đen, áo vét màu xanh sẫm cắt trên vải Alpaga. Hai bàn tay mạnh mẽ với đôi cánh tay rắn chắc để tựa lên mặt quầy. Chàng lấy từ túi để súng ra một hộp thuốc lá bằng thép nung mở ra.

- Cô hút một điếu nhé! - Và chàng mỉm cười.

- Không. Cám ơn. Bây giờ thì chưa. Để làm thức ăn cho ông xong đã.

- Cô tên gì? Cô người Gia Nã Đại phải không?

- Phải. Ở Quebec, nhưng tôi sống ở Anh gần năm năm nay. Tôi tên Vivienne Michel, các bạn gọi tôi là Viv.

- Làm sao mà cô lại rơi vào một tình huống rắc rối như thế này? Hai tên cướp trẻ chai lì nhứt mà tôi đã từng gặp từ nhiều năm. Troy là một chỗ xấu xa trụy lạc, một loại ngoại ô của Albany dành cho bọn găngxtơ. Tên gầy vừa mới ra tù sau một thời gian dài đền tội, chắc chắn như vậy. Tên kia có vẻ của một người bị bệnh loạn óc ghê sợ nhất. Chuyện xảy ra như thế nào?

Tôi kể cho chàng nghe, chàng yên lặng lắng nghe. Chiếc radio vẫn tiếp tục nhả nhạc. Hai tên găngxtơ âm thầm canh chừng chúng tôi vì vậy tôi nói thật nhỏ. Kể xong tôi hỏi chàng:

- Ông là cảnh sát thật à?

- Không hoàn toàn là như vậy, nhưng công việc của tôi cũng gần giống như vậy.

- Ông muốn nói ông là một thám tử?

- Cũng gần như vậy.

- Tôi đã nghi rồi.

- Sao? - Chàng cười hỏi.

- Ô! Không biết nữa. Trông ông có dáng vẻ nguy hiểm. Ông làm việc cho nhà nước hả?

- Vâng. - Chàng trả lời giọng nhẹ nhàng: - Cô đừng lo lắng gì hết. Ở Washington người ta biết tôi. Nếu chúng ta thoát được tôi sẽ chăm sóc kỹ lưỡng hai tên này. - Mặt chàng trở nên lạnh - Tôi sẽ làm cho chúng phải bị nướng trên ghế điện vì những điều chúng đã làm cho cô.

- Ông tin tôi à?

- Dĩ nhiên. Tôi hoàn toàn tin cô, nhưng tôi không hiểu chúng muốn gì. Chúng hành động như chúng chắc chắn muốn làm gì cô thì làm không chút lo ngại. Sự can thiệp cũng không làm cho chúng e ngại nhiều. Chúng có hút thuốc hay uống rượu nhiều không?

- Không. Không tên nào hút thuốc hay uống rượu cả.

- Tôi không yên tâm. Như vậy chúng là dân nhà nghề.

Tôi làm xong bữa ăn dọn lên quầy. James ăn ngon lành. Tôi hỏi chàng có vừa miệng không, chàng trả lời là rất tuyệt và điều này sưởi ấm lòng tôi. Do một may mắn kỳ lạ mà người đàn ông này, đúng ngay người đàn ông này, đến với tôi như một phép lạ. Tôi thề hứa trong tâm là đêm nay tôi sẽ đọc kinh, việc mà nhiều năm nay tôi không làm. Tôi ân cần chăm sóc chàng như một nữ tì, mời chàng dùng thêm cà phê, ép chàng ăn thêm mút với bánh mì nướng. Cuối cùng chàng nhìn tôi cười âu yếm:

- Cô quý hóa quá.Ồ! xin lỗi, tôi quên. Bây giờ là lúc cô hút thuốc được rồi. Cô đáng được thưởng nguyên một gói.

Chàng châm lửa cho tôi với một cái bật lửa hiệu Ronson cũng bằng thép nung. Tay tôi chạm vào tay chàng và tôi nghe như có một dòng điện chườn qua khắp người tôi, đột nhiên tôi run lên, vội vàng thu mấy cái đĩa lại rửa.

- Tôi không xứng đáng. - Tôi trả lời chàng: - Ông có mặt ở đây quả là điều kỳ diệu, một phép lạ thực sự.

Tiếng tôi đứt quãng và lệ tôi trào ra, tôi vội lấy tay quệt. Chắc hẳn là điều này không qua được mắt chàng nhưng chàng làm như không nhìn thấy.

- Vâng, đúng là một may mắn kỳ lạ. - Chàng vui vẻ nói: - Ít ra là như vậy. Còn quá sớm để bán da gấu. Cô nghe tôi dặn, chúng ta cứ ở yên ở đây chờ xem chúng giở trò gì. Bây giờ cô có muốn nghe tôi kể lý do nào mà tôi đi qua đây không? Cô sẽ được đọc trên báo chí trong một hay hai ngày tới. Báo chí viết nội dung thôi còn tên của tôi thì không được nêu lên, vì vậy cô phải hứa nghe tôi kể xong cô phải quên hết phần nào có liên quan đến tôi. Đúng ra thì điều này không có nghĩa gì hết nhưng đó là mệnh lệnh mà tôi phải tuân hành. Đồng ý chứ? Câu chuyện này sẽ làm cho quên đi nỗi ưu tư của cô.

- Vâng, ông kể đi. - Tôi nồng nhiệt nói: - Tôi hứa làm như ông dặn. Xin thề!

Chuyện ru ngủ

Tôi ngồi lên xống chén cạnh bồn rửa chén để gần chàng hơn và nghe chàng dễ dàng hơn. Tôi từ chối điều thuốc thứ hai; chàng châm một điều cho chàng rồi nhìn hai tên găngtơ trong gương một lúc, tôi cũng làm như chàng, chúng nhìn lại chúng tôi với thái độ thù nghịch thụ động, lãnh đạm, còn chàng thì dường như chẳng lo lắng gì. Niềm tự tin ánh lên trong đôi mắt chàng làm cho tôi lo ngại. Chàng chưa thấy chúng hành động nên chưa biết là chúng rất nguy hiểm. Bất cứ lúc nào chúng cũng có thể rút súng ra bắn nát đầu chúng tôi rồi cột đá vào cổ ném xác xuống hồ. Chàng bắt đầu kể chuyện, giọng trầm ấm. Tôi lắng nghe và chăm chú nhìn chàng nói quên cả nỗi lo sợ đang đè nặng tâm can.

Chàng kết thúc câu chuyện:

- Thanh toán xong Uhlman, tên mật vụ Gestapo nguy hiểm thay hình đổi dạng cầm đầu băng “*Thợ máy*”, tôi được lệnh trở về Washington bằng máy bay để báo cáo đầy đủ về công tác này. Nhưng tôi thích đi xe hơi hơn là đi thẳng tới nơi một lèo bằng máy bay hay xe lửa. Cấp trên chấp thuận với điều kiện là tôi phải tới nơi không quá ba ngày. Tôi mượn chiếc xe hơi và ra đi từ hừng đông. Tôi phóng xe khá nhanh và bị lọt vào đuôi của trận mưa bão nhưng tôi vẫn cứ đi tới hồ George với ý định ngủ đêm ở đó. Gần đến nơi thì xe tôi bị bế bánh. Tôi nhìn thấy tấm bảng quảng cáo của lữ quán ngay góc đường và tôi rẽ vào.

Chàng mỉm cười với tôi:

- Tôi linh cảm là cô đang ở cuối con đường này và cô đang bị nạn.

Chàng lại mỉm cười đặt bàn tay chàng lên tay tôi, nói thêm:

- Trong đời có nhiều chuyện đến với ta một cách lạ lùng.

- Lái xe trong mưa bão chắc ông mệt lắm?

- Không sao. Tôi có thứ để dùng trong những trường hợp này. Cô vui lòng cho tôi xin một tách cà phê.

Trong khi tôi pha cà phê thì chàng lấy trong va-li ra một lọ thuốc viên màu trắng rồi uống hai viên với cà phê.

- Orthedrine. Chỉ cần hai viên là tôi có thể thức suốt đêm không chút mệt mỏi. - Chàng liếc nhìn vào gương rồi nhìn tôi cười khích lệ - Cô đừng lo sợ gì hết, hãy ngủ một chút cho lại sức, tôi sẽ đi quanh canh chừng cho cô.

Tiếng nhạc trong radio hạ thấp dần. Chuông đồng hồ gõ mười hai tiếng.

12

Ngủ...

Nếu như không chết...

Trong khi thằng Sluggsy đi lại cửa sau ra ngoài thì tên gầy từ từ tiến về phía chúng tôi. Hắn khom người xuống quỳ bảo giọng bình thường gần như thân thiện:

- Mười hai giờ đêm rồi. Chúng tôi tắt điện. Anh bạn tôi đi tìm đèn dầu trong kho, không có lý do gì để phí điện, đó là lệnh của ông chủ Sanguinetti.

Nỗi sợ hãi ban đầu trở lại với tôi. Tôi phải ngủ với mỗi bên là cabin của một tên côn đồ. Tôi phải làm sao để chúng không đột nhập vào cabin.

Chàng ngáp gần trọ quai hàm.

- Vâng. Tôi cũng buồn ngủ rồi. Tôi đã đi suốt ngày hôm nay và sáng mai còn phải đi nhiều hơn nữa. Các ông cũng đi ngủ chứ?

- Mời ông. - Mặt tên gầy trở nên sắc nhọn.

- Đây là một công việc đầy trách nhiệm mà các ông đang làm.

- Công việc gì?

- Chuyên viên bảo hiểm. Một cơ ngơi đồ sộ như thế này giá cũng phải gần nửa triệu đô-la. À! Chắc một trong hai ông đã có tuyên thệ?

- Không. Ông Sanguinetti không cần bắt ai tuyên thệ khi làm việc cho ông ta.

- Thật đáng khen cho những nhân viên của ông ta. Chắc toàn là những người tốt. Ông ta có lý khi tin tưởng vào họ. Tên của hãng bảo hiểm là gì nhỉ?

- Metro Accident and Home.

Tên gầy đứng dựa vào quầy, gương mặt xanh mét của hắn hiện rõ vẻ chú ý.

- Tại sao? Ông muốn gì? Ông cứ nói thẳng những ý nghĩ trong đầu ông chứ đừng úp mở những câu hai nghĩa.

- Cô Michel đây, - Chàng trả lời vô tư - nói với tôi là lữ quán làm ăn không phát đạt lắm. Tôi đánh cuộc là lữ quán này không thuộc thành viên của Hiệp hội các lữ quán. Khó mà làm ăn tốt được nếu không gia nhập vào tổ chức này. Và việc ông chủ các ông sai các ông đi trong mưa bão đến đây chỉ để tắt điện và đếm mấy cái muỗi, nữa làm cho tôi đột nhiên nghĩ là việc làm ăn của ông ta bị phá sản. Thật đáng tiếc, một cơ ngơi đẹp như thế này.

Mắt tên gầy đỏ sọng.

- Ông có cảm cái mồm của ông lại không? Ông muốn nói bóng gió là chúng tôi làm ăn bất hợp pháp chứ gì? Hay ông nghĩ là chúng tôi đang âm mưu một chuyện gì?

- Nào, nào. Đừng có làm ầm lên như thế, ông Horowitz. Có gì đâu mà ông phải tức giận?

Rồi chàng cười xòa.

- Thôi bây giờ thì đi ngủ.

Chúng tôi đang đi ra cửa sau từng người một thì đèn tắt. Chúng tôi đứng lại vì không thấy rõ, nhưng tên gầy thì vốn tiếp tục đi theo lối đi có mái che như thể hắn thấy rõ trong bóng tối. Thằng Sluggsy hiện ra ở đầu lối đi với hai cây đèn dầu. Hắn đưa cho chúng tôi mỗi người một cây rồi cười nham nhở nói:

- Hãy mơ nhiều mộng đẹp.

Chàng theo tới phòng tôi, đi vào đóng cửa lại.

- Tôi rất muốn biết chúng định làm gì. Việc trước tiên là phải kiểm tra xem căn phòng này có phải là chỗ ẩn náu an toàn cho cô không.

Chàng nhìn quanh phòng, quan sát chốt cửa sổ, bản lề cửa ra vào, đánh giá chiều kích của ô đặt máy điều hòa. Tỏ vẻ hài lòng chàng nói:

- Chỉ lo cái cửa ra vào thôi. Cô nói là chúng có chìa khóa vạn năng? Vậy thì chúng ta phải đóng nệm dưới kẹt cửa. Khi tôi ra rồi thì cô phải đẩy cái bàn viết lại chặn thêm cho chắc ăn.

Chàng đi vào phòng tắm, xé giấy vệ sinh thấm nước rồi vò thành viên thật cứng chèn cưỡi cánh cửa và xoay nắm cửa kéo thử. Cánh cửa bị chèn cứng không mở ra được. Chàng lôi những viên nệm trở ra vò lại cẩn thận đưa cho tôi và rút khẩu súng đang đeo ở thắt lưng ra hỏi tôi:

- Cô đã từng dùng loại súng này chưa?

- Hồi còn bé tôi có bắn thử với súng hai mươi hai nòng dài.

- Tốt. Đây là khẩu Smith and Wesson của cảnh sát dùng. Cô nhớ là phải ngắm thấp. Cầm súng như thế này và bấm cò liên tục. Nghe tiếng súng tôi sẽ chạy tới ngay. Bây giờ hãy nhớ kỹ, cô đang được bảo vệ chắc chắn. Cửa sổ được làm bằng vật liệu rắn và không thể chui qua nếu không đập vỡ kính. Hai tên côn đồ này không thể bắn xuyên qua kính trong đêm tối mà trúng đích được, nhưng muốn thận trọng hơn thì cô cứ để giường của cô nguyên chỗ của nó, còn cô thì ngủ dưới đất góc đối diện, súng để sẵn dưới gối. Đẩy bàn viết chặn cửa, bên trên để cái tivi chênh vênh để khi có ai lay cửa nó sẽ rơi xuống gây tiếng động làm cho cô thức giấc, và lúc đó cô cứ bắn xuyên qua cửa sát ngay chỗ quả nắm cửa là vị trí mà hắn đứng.

Tôi trả lời vâng với vẻ hết sức hài lòng nhưng trong thâm tâm thì mong chàng ở cạnh tôi hơn. Tôi không dám nói điều này ra, vả lại hình như chàng cũng đã sắp sẵn chương trình hành động.

- Xin thứ lỗi cho anh Viv. - Chàng dịu dàng nói - Em là một cô gái đẹp. Trong bộ quần áo này em là một cô gái đẹp nhất mà chưa bao giờ anh được gặp. Hãy ngủ một chút cho khỏe, đừng lo lắng gì hết, có anh canh giữ cho em.

Chàng lại gần đặt một cái hôn lên môi tôi. Tôi đứng lặng người vì xúc động. Rồi tôi choàng tay qua cổ chàng và hôn trả, cũng trên môi. Tôi ôm siết chàng.

- Anh là người đàn ông tuyệt vời nhất mà em được gặp. - Tôi nói - Cảm ơn vì anh có mặt nơi đây. Nhưng James, hãy cẩn thận. Anh chưa thấy chúng hành động như em đã thấy. Chúng là những tên tàn bạo. Đừng để chúng hại anh. Em van anh.

Chàng hôn nhẹ lên trán tôi:

- Em đừng lo lắng gì hết. - Chàng nói - Anh am tường hạng người này. Em cứ làm như anh dặn và yên tâm ngủ đi. Chúc em ngủ ngon Viv.!

Rồi chàng đi ra. Tôi đứng một lúc nhìn cánh cửa đã được khóa lại cẩn thận rồi tôi đi đánh răng. Nhìn vào gương trông tôi thật dễ sợ, mặt không trang điểm, mắt thì thâm quầng cho tới nửa gương mặt.

Chàng! Tôi không được để mất chàng. Không được để chàng đi. Nhưng tự đáy lòng tôi biết chàng sẽ phải đi thôi. Chàng sẽ ra đi một mình và tôi cũng vậy, mỗi người mỗi ngả. Đã không một người đàn bà nào giữ chàng được và cũng sẽ không có một ai cả. Đó là một người đàn ông cô độc đi trong cô đơn và sẽ không ban cho ai trái tim của mình. Chàng phải thù ghét những gì là ràng buộc. Tôi thở dài. Đành vậy, tôi sẽ để chàng đi, tôi sẽ không khóc lóc khi chàng đi và sau đó cũng vậy. Tôi đã chẳng từng quyết định là sẽ không bao giờ yêu nữa đó sao? Đồ khùng, đồ ngốc, đồ tự phụ. Tôi giận dữ lắc đầu tự trách mình.

Gió vẫn thổi mạnh làm những cây thông bên ngoài cửa sổ oằn oại ngả nghiêng. Mặt trăng khi ẩn khi hiện qua những đám mây đang di chuyển nhanh. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ vẽ lên tường những hình ảnh kỳ dị như một khúc phim ma quái.

Tôi lại áp tai vào bức tường bên phải rồi bên trái nhưng chẳng nghe ngóng được gì vì chúng bị ngăn cách bởi nhà để xe cá nhân. Trước khi chặn cửa tôi mở cửa thật nhẹ không gây tiếng động, bước ra ngoài nhìn chung quanh. Ánh đèn rọi ra ở hai căn số tám, số mười và căn số bốn mươi của James Bond. Tứ bề yên tĩnh. Tôi trở vào đứng giữa phòng nhìn quanh rồi làm tất cả những điều chàng dặn. Tôi cố nhớ lại những kinh nghiệm phải đọc và quỳ gối trên thảm bắt đầu đọc, sau kinh tạ ơn là những lời cầu xin. Xong tôi

uống hai viên Aspirine rồi tắt đèn. Tôi đi đến chiếc giường đã chiến đặt trên sàn nhà trong góc, mở dây kéo áo, tháo dây giày nhưng không cởi giày ra, rồi chui vào chăn.

Tôi không bao giờ uống Aspirine hay một thứ thuốc nào khác. Tôi đã tìm thấy mấy viên thuốc này trong túi hành trang mà do cẩn thận tôi đã dự phòng lúc đi đường. Tôi đã đọc thật kỹ chỉ dẫn trước khi uống nhưng do quá mệt mỏi, kiệt sức mà hai viên thuốc này có hiệu lực như moọc phin làm cho tôi rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, nơi đó nguy hiểm không tồn tại, chỉ còn gương mặt r ám nắng rất gợi cảm của chàng. Tôi cảm động nhớ lại lần đầu tiên tay tôi chạm vào bàn tay cầm bật lửa của chàng, tôi gọi lại từng cái hôn của chàng một cách tỉ mỉ rồi mơ hồ nhớ đến khẩu súng, tôi thò tay vào dưới gối xem nó còn đó không. Tôi từ từ chìm vào giấc ngủ yên lành.

* * * * *

Tôi có cảm giác bị đánh thức. Tôi nằm yên tự hỏi mình đang ở đâu. Bão đã lặng, chung quanh đều im ắng. Tôi đang nằm ngửa và nhìn thấy một khoảng sáng vàng ệch hình chữ nhật trên bức tường trước mặt. Mặt trăng lại hiện ra. Một sự yên tĩnh như năm mồ bao trùm vạn vật sau những giờ mưa bão gào thét. Tôi xoay người nằm yên nhắm mắt ngủ lại. Vừa chớp mắt thì một hình ảnh lướt qua óc tôi: trước khi nhắm mắt tôi có thấy một cái gì bất bình thường. Tôi tiếc nuối mở mắt ra. Phải mất mấy phút tôi mới nhớ lại điều tôi đã thấy. Đó là những tia sáng lọt qua khe cánh cửa tủ quần áo rọi lên tường đối diện.

Rõ ngốc! Tôi đã không đóng cửa tủ đằng hoàng để cho đèn gần trong tủ tự động tắt. Tôi miễn cưỡng đứng lên, đi được hai bước đột nhiên tôi nhớ lại, làm sao đèn trong tủ sáng được khi điện đã bị cắt rồi. Tôi giật mình vừa định quay lại lấy súng thì hai cánh cửa tủ bật mở, thằng Sluggsy từ trong tủ nhảy ra, một tay cầm đèn bấm còn tay kia thì cầm một vật gì lủng lẳng.

Hình như tôi đã thét lên, và ngay sau đó một vật cứng đập mạnh lên đầu tôi. Tôi ngất đi.

* * * * *

Lúc tôi tỉnh dậy thì cảm giác đầu tiên là thấy nóng không chịu được và bị lôi xềnh xệch trên sàn nhà. Tôi ngửi thấy mùi khói và thấy lửa bập bùng. Tôi cố sức la to nhưng không một tiếng nào lọt ra cửa miệng ngoài những tiếng ú ớ trong cổ họng. Tôi vùng vẫy hai chân nhưng chúng bị nắm chặt ở hai cổ chân. Kế đó tôi bị lôi đi trên cỏ ướt. Mấy cục u mới làm đầu tôi thêm đau. Rồi chân tôi được thả ra, một người đàn ông quỳ sát bên tôi, để tay lên miệng tôi. Khe khẽ bên tai tôi một giọng nói, giọng nói của chàng. James nói gấp rút: “Đừng làm ồn! Mọi việc đều tốt. Anh đây!”.

Tôi đưa tay ấn mạnh vào chiếc vai trần của chàng ra dấu hiểu. Chàng thì thầm: “Chờ anh ở đây. Đừng cử động. Anh sẽ trở lại ngay” và chàng bỏ đi không một tiếng động.

Sau lưng tôi lửa cháy phừng phừng xen lẫn những tiếng nổ lộp bộp. Một vầng sáng khổng lồ màu vàng cam soi sáng cả cây cỏ. Tôi cẩn thận ngồi nhóm dậy quay đầu lại nhìn. Một bức màn lửa chụp lên suốt dãy cabin bên phải. Trời ơi! Chàng đã cứu tôi khỏi chết. Tôi kiểm tra khắp người, sờ lên tóc. Không bị cháy chỗ nào, chỉ nghe đau nhức sau đầu thôi. Tôi đứng lên cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi không biết gì từ lúc bị lãnh một cú vào đầu. Chắc chúng đã nổi lửa đốt lữ quán, và chàng bằng cách nào đó đã đến kịp kéo tôi ra ngoài. Tiếng lá cây xào xạc, chàng trở lại, không mặc áo vét cũng không áo sơ-mi, quanh chiếc ngực trần bóng loáng mồ hôi là một cái đai súng đeo lưng lẳng một khẩu súng to kèn dưới nách trái. Mắt chàng sáng ngời khẩn trương, kích động, gương mặt ám khói, đầu tóc rối bù trông thật dễ sợ, giống như một tên cướp.

Chàng hất đầu về hướng lửa đang cháy cười chua chát:

- Đó là việc mà chúng muốn làm. Phóng hỏa lữ quán để lãnh tiền bồi thường của hãng bảo hiểm. Chúng thiêu rụi cả cơ ngơi này bằng cách rải xăng napalm dọc theo lối đi có mái che.

Đột nhiên tôi nhớ lại áo quần và chiếc Vespa quý giá của tôi, tôi rụt rè nói:

- Chúng ta không thể cứu chiếc Vespa sao?

- Xong rồi. Anh đã đem khẩu súng và hai cái xác cốt của em ra ngoài. Cả chiếc Vespa của em cũng được để nơi an toàn. Xe không bị gì. Anh giấu tất cả trong lùm cây. Máy nhà để xe sẽ sập cuối cùng. Bọn chúng xài bom napalm nhạy hơn xăng thường mà lại không để lại dấu vết để các thám tử của hãng bảo hiểm có thể điều tra ra.

- Nhưng anh có thể bị phỏng.

- Vì sợ vậy mà anh phải cởi áo vét ra. - Chàng mỉm cười - Anh phải chinh tề khi trình diện ở Washington chứ!

- Còn áo sơ-mi của anh đâu?

- Nó đang đi doong đó! Mái nhà vừa đổ lên nó.

Chàng đứng lặng một lúc rồi quạt bàn tay không mấy sạch lên gương mặt nhễ nhại mồ hôi làm nó càng thêm nhem nhuốc bở hóng.

- Anh đã đoán là chúng sẽ làm như vậy. Đáng lẽ anh phải chuẩn bị chu đáo hơn. Thí dụ anh có thể thay bánh xe trước. Nếu bánh xe đã được thay thì bây giờ chúng ta có thể đi tới hồ George hay thác Glens gọi cảnh sát. Nhưng anh nghĩ lại, chúng thấy bánh xe sửa xong ắt có lý do buộc anh đi ngay. Dĩ nhiên là anh có thể từ chối, không chịu đi nếu không có em cùng đi. Điều này sẽ gây đánh nhau và anh có cơ may giết được cả hai đứa nếu anh không bị chúng hạ ngay từ đầu. Trái lại nếu anh bị chúng giết thì em lại sa vào tình thế bi đát như lúc khởi đầu và như vậy thì sẽ không tốt đâu. Em là con bài chủ yếu trong kế hoạch của chúng.

- Em cũng cảm thấy là em đang đóng một vai trò trong vở kịch này nhưng không hiểu là vai gì. Theo cách chúng cư xử với em thì em không có giá trị gì và người ta có toàn quyền trên em. Chúng muốn dùng em vào việc gì?

- Em có mặt tại đây để lãnh trách nhiệm về vụ hỏa hoạn. Bọn Sanguinetti dĩ nhiên có dính líu vào vụ này. Chúng sẽ làm chứng cho Sanguinetti là chúng đã yêu cầu em cúp điện và dùng đèn dầu trong đêm cuối cùng. Em đã đi ngủ và vô ý làm đổ đèn. Tất cả đều bị cháy rụi. Vật liệu xây nhà hầu hết là gỗ và lại có gió bão nữa. Việc anh bất ngờ có mặt nơi đây chỉ là một trở ngại nhỏ cho chúng tôi. Người ta sẽ tìm thấy di hài của em cũng như của anh.

Chúng sẽ chờ cho lửa tàn rồi đi lục soát trong đồng tro những gì còn lại có thể gây nghi ngờ để phi tang. Chúng cũng sẽ hết sức cẩn thận không để lại dấu tay. Chúng là dân chuyên nghiệp mà.

- Tại sao chúng không giết anh?

- Chúng tưởng đã giết được anh rồi. Sau khi rời khỏi phòng em anh trở về phòng mình suy nghĩ. Anh làm một cái hình nộm để nằm trên giường. Đây không phải là lần đầu và anh đã quen tay. Em có thể dùng gối, khăn tắm và chăn trải giường rồi em để trên gối thứ gì đó giống như tóc anh lấy một mớ lá thông đủ để làm thành một vệt tối trên gối rồi kéo chăn lại như người đang ngủ đắp chăn. Xong anh để cái áo sơ-mi của anh lên lưng ghế cạnh giường để gây ấn tượng là người chủ của chiếc áo đang nằm trên giường, để ngọn đèn dầu leo lét để chúng có thể thấy đường mà nhắm bắn. Anh chèn mấy viên nê-m dưới cửa, chặn lưng ghế dưới tay nắm cửa để cho chúng nghĩ anh là một con người cẩn thận. Xong đâu đó anh mang va-li của anh ra ngoài sau nhà ngồi chờ dưới lùm cây. Chờ được một giờ thì chúng đến cabin của anh. Chúng đi thật nhẹ nhàng. Anh thấy chúng mở cửa, kể đó nghe tiếng nổ lụp bụp của súng hãm thanh, rồi thì lửa trong cabin cháy phùng lên. Phải mất gần năm phút anh mới tìm thấy lối đi bằng qua rặng thông chạy tới cabin của em. Cabin của em cũng đang cháy phùng phùng, anh chạy như điên lượn qua sân sau của nhà để xe, vừa lúc đó anh nghe tiếng chúng đi đến. Chúng đi dọc theo dãy cabin, mở cửa từng căn ném bom napalm vào rồi khóa cửa lại đàng hoàng để có vẻ như là một vụ hỏa hoạn bình thường.

Vừa nói chàng vừa liếc nhìn lên nóc nhà tiếp tân cao hơn các nóc cabin đang cháy khác. Thấy lửa nơi đây bắt đầu phùng lên, chàng nói:

- Chúng đốt nhà tiếp tân rồi. Bây giờ thì anh phải bắt cho được chúng. Em cảm thấy thế nào Viv.? Còn rêm mình không? Đầu em có sao không?

- Không sao. - Tôi trả lời - James, có cần thiết phải chống lại chúng không? Để chúng đi đi. Chúng có đáng gì, còn anh thì có thể bị nguy hiểm.

- Không được em yêu. - Chàng nói giọng quả quyết - Chúng định giết chúng ta. Trong chốc lát chúng sẽ trở lại và khi không thấy chiếc Vespa

chúng sẽ hiểu ra và tới lúc đó ta sẽ mất đi thể thượng phong. Và lại anh không thể để chúng vượt mặt. Chúng là những tên giết mướn chuyên nghiệp, nếu để chúng thoát, trong tương lai sẽ còn nhiều người khác chết vì tay chúng. Ngoài ra, - Chàng cười nói - chúng có tội đã làm tiêu chiếc sơ-mi vớ của anh.

- Vậy thì anh phải cho em giúp anh với - Tôi nắm tay chàng nói - Xin anh hãy cẩn thận, em không thể tự một mình thoát hiểm, em cần có anh.

Chàng làm như không thấy tay tôi đang đặt trên tay chàng và lạnh lùng trả lời:

- Yêu cầu em đừng giữ chặt tay cầm súng của anh. Đó là việc anh phải làm. Đây, em giữ khẩu Smith and Wesson này nương theo các bụi cây đi lần tới cabin số ba, nó ở trong bóng tối và gió thổi về hướng khác. Ở đó em có thể giám sát chúng mà không sợ chúng thấy. Cứ ở yên đó đừng đi đâu cả, để khi cần em thì anh biết em đang ở chỗ nào mà gọi. Nếu có chuyện không hay xảy đến cho anh thì em cứ chạy theo bờ hồ càng xa càng tốt. Hỏa hoạn lớn như thế này thì sáng mai nơi này sẽ đầy rẫy cảnh sát, lúc đó em quay trở lại gặp họ, kể cho họ nghe mọi chuyện và nói cho họ biết số hiệu của anh: 007. Nhớ đừng quên con số này. Sau đây thì em sẽ thấy, rất kịch liệt.

Thuốc nổ thay cho lời nói

Chàng đang ở đâu? Chắc đang lần mò tìm đường trong bóng tối. Tôi len theo bức tường gạch gồ ghề lần tới nhà để xe của cabin số ba. Tôi cẩn thận hơn khi vượt qua mấy mét cuối cùng rồi đi vòng ra sau nhìn về hướng lửa đang cháy. Ánh lửa và bóng tối nhảy nhót trên các cabin khác và căn nhà tiếp tân.

Không thấy động tĩnh gì ngoài những ngọn lửa bị gió thổi bùng lên từng lúc. Một số cây trồng sau các cabin đã bắt lửa, tàn lửa bắn ra từ mấy nhánh cây khô. Nếu không có mưa bão thì sẽ không tránh khỏi một vụ cháy rừng khủng khiếp và tôi, với một cục u trên đầu và cây đèn dầu hỏa, tôi sẽ để lại dấu tích rõ ràng về chuyến đi qua cửa của tôi trên lãnh thổ Hoa Kỳ.

Nóc một cabin nữa lại đổ xuống và những tàn lửa màu da cam tung tóe ra. Kế đó là nóc của căn nhà tiếp tân và tàn lửa lại có dịp bắn ra rồi tắt ngấm cuốn theo gió. Nhờ ánh sáng của các ngọn lửa tôi thấy hai chiếc xe hơi đậu bên đường, một chiếc Thunderbird màu xám và một chiếc màu đen bóng loáng. Nhưng bọn gangxtơ và James thì biệt tăm.

Tôi nhìn đồng hồ tay: hai giờ sáng. Từ lúc bị kịch này bắt đầu cho tới bây giờ chỉ có năm tiếng đồng hồ mà tôi tưởng chừng như năm tuần lễ. Sợ hãi, đau đớn và nguy hiểm đã làm chìm ngập tôi, cái chết như chực chờ tôi từng giây từng phút, cái giây phút mà tôi đang sống đây tưởng như là giây phút cuối của cuộc đời.

Thình lình tôi thấy chúng đang băng qua sân cỏ đi về phía tôi, mỗi đứa khiêng một cái thùng nặng, những chiếc máy truyền hình mà chúng lấy ra để bán kiếm thêm tiền. Chúng đi cạnh nhau, tên gầy và tên béo lùn. Ánh lửa làm ánh lên gương mặt nhể nhại mồ hôi của chúng. Còn James đâu? Chúng chỉ còn cách tôi chừng hai mươi mét và đi thẳng lại chỗ để xe của chúng. Chúng

sắp bỏ đi. Trời ơi! Chàng đang ở đâu? Tôi có nên một mình đuổi theo bắt chúng lại không? Thôi, đừng có điên khùng. Nếu tôi bắn trật? Chắc chắn là tôi sẽ bắn trật và thế là đời tôi đi đoong. Tôi lùi lại, lùi lại nữa. Chúng sắp sửa quẹo qua góc căn nhà tiếp tân thì thành linh chúng đứng sững lại. Tôi thấy James đang đứng trước mặt chúng và đang chĩa súng vào chúng. Tôi nghe tiếng chàng nói chát chúa như roi quất: “Rất tốt! Phải rồi! Quay lại. Thăng nào thả tivi xuống tao bắn ngay lập tức”.

Chúng từ từ quay lại và như thế chúng đối diện với chỗ tôi đang núp. Rồi tôi nghe chàng gọi to:

- Lại đây Viv.! Anh cần em giúp một tay.

Tôi rút khẩu súng nặng nề từ lưng ra và chạy băng qua sân cỏ. Còn cách bọn chúng chừng mười mét James nói:

- Đứng lại đó, Viv. Anh sẽ bảo em phải làm gì.

Tôi đứng lại. Hai gương mặt dữ tợn quan sát tôi. Nét mặt tên gầy cứng sừng ngạc nhiên và lo âu, còn thằng Sluggsy thì thốt lên một tiếng rủa tục tĩu. Tôi chĩa mũi súng vào chiếc tivi hằn đang ôm trước bụng bảo:

- Câm mồm không tôi bắn.

- Rồi sao nữa? Nghe tiếng nổ mày đã thất kinh rồi.

- Câm lại, - Lần này James nói - nếu không thì sẽ lãnh đạn vào cái mồm dơ bẩn của mày đó. Nghe đây Viv., phải tước súng bọn chúng. Em ra sau lưng thằng Horreur ấn mũi súng lên cột sống hằn còn tay kia thì luồn dưới nách hằn. Nếu thấy có súng thì nói cho anh biết rồi anh sẽ chỉ cách hành động sau. Chúng ta đi lại gần chúng từ từ, anh canh thằng kia, nếu thằng Horreur nhúc nhích thì em bắn liền.

Tôi làm như chàng bảo, đi ra sau lưng tên gầy ấn khẩu súng vào lưng hằn rồi đưa tay trái vào dưới nách hằn. Một mùi tanh tươi như xác chết nồng nặc xông ra, tự nhiên tôi thấy lợm giọng và tay tôi run rẩy. Hằn chỉ chờ có thế, bằng một cử động hằn thả chiếc tivi xuống đất, uốn cong người lại như con rắn, bàn tay hằn hất rơi khẩu súng nơi tay tôi rồi nhanh như cắt hằn ôm tôi sát vào người hằn làm bình phong.

James nổ súng; tôi nghe tiếng viên đạn bay lướt trong không khí. Tôi vùng vẫy, đá, đập, cào, cấu, nhưng chỉ như đánh vào một tượng đá. Hắn siết chặt làm tôi ngạt thở. Tôi nghe hắn nói khô khan: “Được rồi, tên người Anh. Bộ mày muốn con gà mái này chết à?”. Rồi một bàn tay hắn nói lỏng vòng ôm để lấy khẩu súng của hắn, thừa dịp tôi lại vùng vẫy.

- Viv., xoạc hai chân ra! - James la lên.

Tôi làm ngay và súng chàng khạc lửa. Tên gầy thét lên một tiếng rủa thả tôi ra, nhưng liền khi đó tôi nghe đằng sau tôi tiếng đổ vỡ loảng xoảng. Tôi xoay người lại. Thì ra trong lúc chàng bắn thẳng Horreur thì thằng Sluggsy ném chiếc tivi vào chàng, James bị chiếc tivi đập vào mặt mất thăng bằng ngã xuống.

Thằng Sluggsy hét to: “Chạy đi, Horreur!”. Tôi nhào tới chụp lại khẩu súng của tôi dưới đất rồi nằm xuống cò tôi vụng về bắn vào thằng Sluggsy. Chắc là tôi bắn trượt vì hắn vẫn chạy ngoằn ngoèo trên sân cỏ để tránh đạn, tên gầy cũng chạy theo hắn và sau đó thì chúng biến mất vào cabin số một bên phải.

Tôi đứng lên chạy lại chỗ James. Chàng đang quỳ trên cỏ một tay sờ đầu. Khi tôi đến nơi thì chàng đang nhìn vào bàn tay dính máu. Một vết thương trên trán đang rỉ máu. Không nói một tiếng tôi chạy đến cửa sổ nhà tiếp tân lấy báng súng đập vỡ kính cửa sổ, một luồng hơi nóng phà vào mặt tôi nhưng lửa thì đã tắt. Ngay trên bàn vừa tầm tay tôi là cái bàn mà khi nãy chúng đã ngồi, giữa vài mảnh vụn của trần nhà là hộp cấp cứu. Tôi nghe chàng nói to câu gì đó nhưng tôi đã leo qua bộ cửa sổ. Tôi nín thở để khỏi phải hít khói vào phổi, chụp cái hộp và nhảy ra ngoài. Khói làm tôi cay mắt.

Tôi rửa vết thương cho chàng, xúc thuốc đỏ rồi băng lại. Vết thương không sâu nhưng chung quanh bầm tím.

- Tha thứ cho anh Viv., anh đã để lỡ mất cơ hội.

Đó cũng là ý nghĩ của tôi và tôi nói:

- Tại sao anh không bắn chúng? Chúng đứng đó như vịt đực, tay thì bận ôm máy truyền hình.

- Anh không thể giết chúng cách lạnh lùng được. - Chàng nói khô khan: - Nhưng anh đã làm hấn bị thương ở chân và bây giờ hấn lại chạy thoát.

- Nhưng anh cũng có cái may mắn còn sống sót đó. - Tôi nói giọng nghiêm nghị - Tại sao thằng Sluggsy không giết anh?

- Chắc em cũng đoán được như anh mà. Có lẽ chúng để vũ khí trong cabin số một trong lúc phóng hỏa căn nhà tiếp tân, chúng không dám mang đạn theo trong người sợ khi đi qua gần lửa sẽ bị nguy hiểm. Điều quan trọng bây giờ là phải canh chừng xe của chúng. Chúng đang muốn linh gấp nhưng trước tiên phải giết cho được chúng ta. Đó là điều thiết yếu trong kế hoạch của chúng. Chúng đang ở trong một tình thế xấu và chúng sẽ chiến đấu như những tên điên dại. Tốt hơn là chúng ta nên ra mặt nhử chúng. Có thể chúng có súng lớn và chắc vết thương ở chân của thằng Horreur cũng được băng bó xong rồi.

Chàng đứng lên nắm tay tôi giục: “Nhanh lên!”. Cùng ngay lúc đó tôi nghe tiếng cửa kính bị đập vỡ phía bên trái và một loạt tiếng nổ điếc tai của súng tiểu liên. Sau bước chân của chúng tôi đạn bay vèo vèo ghim vào bức tường của căn nhà tiếp tân.

- Một lần nữa xin lỗi Viv. - James mỉm cười nói: - Rõ ràng là những phản ứng của anh hôm nay không được nhạy lắm. Anh sẽ cố gắng hơn lần tới. Bây giờ chúng ta hãy suy nghĩ một chút.

Hơi nóng từ căn nhà đang cháy tỏa ra làm mồ hôi tôi nhỏ giọt. Chỉ còn bức tường phía bắc và một mảng tường chạy dài tới cửa trước mà chúng tôi đang núp phía sau. Tất cả như một lò than hồng. Gió thổi tạt lửa sang hướng nam và phần còn lại của bức tường xây này có thể đứng vững một lúc lâu nữa. Đa số các cabin đang bị bà hỏa thiêu rụi. Tôi thoát nghĩ ánh lửa có thể được thấy rõ hàng chục cây số nhưng có lẽ những toán tuần tiểu và lính cứu hỏa còn lo bận rộn với những hư hại do trận bão gây ra trên đường. Còn những cánh rừng thân yêu của họ thì họ cho rằng chúng sẽ chẳng thể bị cháy dưới trận mưa lũ như thế này.

- Bây giờ anh muốn chúng ta làm như thế này. Em phải ở một chỗ thuận lợi cho em để anh khỏi phải lo lắng. Đẳng khác, anh hiểu rõ hai tên này, chúng sẽ dồn mọi nỗ lực vào em vì nghĩ rằng anh có thể chấp nhận mọi sự, dù là để cho chúng trốn thoát, miễn là tránh được nguy hiểm cho em.

- Có thật vậy không?

- Đừng có ngốc nữa. Em hãy đi lên sau căn nhà đổ sập này để qua bên kia đường rồi em đi ngược trở lại cho tới ngay chỗ đối diện với chiếc xe của chúng và núp ở đó cho kỹ. Nếu một hay hai tên đi lại xe thì chờ anh hô lên hãy bắn, nghe không?

- Nhưng còn anh thì ở đâu?

- Em hãy coi những chiếc xe như mục tiêu. Anh ở lại đây chờ chúng đến. Chúng muốn giết chúng ta rồi đi trốn. Cứ để chúng thử. Thời gian đang chống lại chúng. - Chàng liếc nhìn đồng hồ - Gần ba giờ sáng rồi. Còn bao lâu nữa thì trời sáng?

- Khoảng hai giờ nữa. Lúc năm giờ sáng. Nhưng chúng tới hai đứa còn anh thì có một mình. Chúng sẽ làm như người ta thường nói “*Thế gọng kìm*”.

- Một trong hai con của đã bị gãy một cẳng, vả lại không còn cách nào khác tốt hơn. Bây giờ thì em đi qua con đường bên kia trước khi chúng khởi sự hành động. Anh sẽ chăm sóc chúng.

James đi lại góc nhà vòng qua cạnh tường và nổ hai phát vào cabin phía bên phải. Tức thì có tiếng kính vỡ và tiếp theo là một tràng tiểu liên dữ dội. Đạn ghim vào tường, bay vèo vèo qua bên kia đường rồi mất hút vào cánh rừng. James lui trở lại bảo tôi giọng khích lệ: “Đi đi”.

Tôi chạy về hướng phải băng qua đường, lấy căn nhà tiếp tân làm bình phong. Tôi lườn lách theo mấy gốc cây, lao khá sâu vào rừng rồi bắt đầu men theo bìa rừng phía bên trái. Khi ước định đã đi được khá xa tôi tiến tới ánh lửa. Tôi đã đến được nơi tôi muốn, bên trong rặng cây đầu tiên. Chiếc xe màu đen của chúng đậu khoảng hai mươi mét bên kia đường, tôi có một địa điểm để nhìn thấy rõ ràng bãi chiến trường được soi sáng từng chập.

Trong lúc đó mặt trăng thoát biến thoát hiện qua những đám mây di chuyển nhanh. Cảnh vật từng lúc sáng tỏ rồi lại tối đen, chỉ thấy ánh lửa bập bùng từ cánh trái của ngôi nhà đang biến thành đồng than hồng. Thành linh mặt trăng hiện ra toàn diện khỏi đám mây và tôi thấy một cảnh bập bùng từ cánh trái của ngôi nhà đang biến thành đồng than hồng. Thành linh mặt trăng hiện ra toàn diện khỏi đám mây và tôi thấy một cảnh tượng làm tôi hốt hoảng muốn hét lên; tên gầy đang trườn sát mặt đất tới cánh phía bắc của ngôi nhà, khẩu súng sáng loáng trong tay hắn. James vẫn ẩn chỗ khi này. Để giữ chân chàng thẳng Sluggsy bắn từng phát một đều đều cách khoảng vài giây, đạn ghim vào cạnh tường nơi tên gầy đang trườn tới. James đã đoán được ý đồ của chúng nên chàng từ từ di chuyển về phía trái theo hướng của nửa căn nhà đang cháy. Và kìa, chàng đang gặp người lại chạy băng qua sân cỏ vàng úa giữa những cuộn khói đen và tàn lửa để tới chỗ các cabin đang cháy thành than đỏ rực bên cánh trái, rồi biến vào nhà để xe gần cabin số mười lăm.

Tôi canh chừng tên gầy. Hắn tới gần góc nhà rồi vừa quẹo hắn vừa bắn vừa một tràng tiểu liên mà không cần nhắm, vào bức tường mặt tiền chỗ chúng tôi núp khi này.

Không thấy tiếng súng đáp lại hắn quay đầu nhìn qua nhìn lại y như một con rắn.

Tôi nghe hai tiếng súng liên tiếp từ phía cabin số 1, tiếp theo là một tiếng kêu đau đớn, thẳng Sluggsy đang đi giật lùi về sân cỏ, hắn bắn với tay phải còn tay trái thì buông thõng bất động. Hắn bắn từng loạt. Tôi thấy trong nhà để xe động đậy rồi James nổ súng. Lập tức thẳng Sluggsy chĩa súng vào nhưng chưa kịp bắn hắn gằm lên buông cây tiểu liên. James đã bắn trúng khẩu tiểu liên. Hắn bỏ chạy tới xe. Tên gầy đã chui vào xe từ này và bây giờ hắn đang bắn che chở cho thẳng Sluggsy với hai khẩu súng lục. Trong khi đó khẩu tiểu liên của thẳng Sluggsy bị James bắn hỏng cứ tiếp tục khạc lửa nằm xoay vòng vòng dưới đất làm đạn bay tứ phía như pháo bông.

Tên gầy nổ máy xe mở cửa xe sẵn và thẳng Sluggsy chạy tới chui tọt vào.

Tôi không đợi James, phóng ra đường bắn tưới vào sau xe chúng. Đạn đập vào thùng xe rồi súng tôi hết đạn. Tôi đứng đó tức giận nghĩ chúng sẽ sống mất, thì từ phía bên kia sân cỏ tôi nghe súng James khạc lửa đều đều, từ trong xe chúng bắn trả lại. Thành linh tôi thấy xe chúng như lên cơn hoảng loạn bất ngờ bẻ ngoặt lại như muốn phóng qua sân cỏ đến ủi thẳng vào James. Trong một khoảnh khắc đèn pha chiếu thẳng vào chàng và tôi thấy rõ ràng mồ hôi chàng chảy ròng ròng trên ngực trần. Chàng đứng thẳng trong tư thế quyết đấu và bắn vào đầu xe chúng như bắn vào một con thú dữ đang tấn công chàng. Tôi nghĩ chàng sẽ bị chúng cán lên và tôi chạy lại phía chàng, nhưng chiếc xe lại chuyển hướng và quay chạy thẳng về phía hồ.

Tôi đứng nhìn sững sờ vì hướng đó tiếp giáp với sân cỏ là bờ vực thẳng đứng cao sáu mét, bên dưới là hồ. Trên bờ để vài cái ghế dài và vài cái bàn xù xì dành cho những người đi cắm trại. Chiếc xe vẫn tiếp tục lao tới, với tốc độ nhanh như thể dù chỉ chạm vào một chiếc ghế thôi thì cũng rơi tòm xuống hồ. Chiếc xe lao qua bao lơn rơi thẳng xuống mặt hồ làm nước bắn tung tóe giữa tiếng sắt va chạm và tiếng kính vỡ. Xe từ từ chìm xuống, đầu xe chúi xuống nước trước. Một lúc sau chỉ còn thấy cốp xe và một phần của nóc xe với lỗ thông gió.

James đứng lặng không rời mắt khỏi mặt hồ. Tôi chạy lại ôm chầm lấy chàng.

- Anh có sao không? Anh không bị thương chứ?

Chàng quay lại nhìn tôi rồi ôm chặt eo tôi nói:

- Không, anh không sao cả.

Rồi chàng lại nhìn xuống hồ.

- Chắc anh đã bắn trúng tên cầm lái, tên gầy. Nó chết và thân mình nó ngã gục đè lên bộ phận tăng tốc lực. - Chàng cười gượng: - Không phải lo gì nữa, mọi chuyện ổn cả rồi.

Chàng buông tôi ra để súng lại vào bao. Người chàng nồng nực mùi mồ hôi và thuốc súng. Thật là sung sướng. Tôi nhón chân hôn chàng.

Chúng tôi từ từ băng qua sân cỏ trở lại. Cửa chỉ còn cháy bập bùng, chiến trường gần như hoàn toàn chìm trong bóng tối. Đồng hồ của tôi chỉ ba giờ ba mươi. Tự nhiên tôi thấy mệt và không còn chút hơi sức nào.

Như thấy được chàng nói :

- Chuyện xảy ra làm cho em kiệt sức, em nên ngủ một giấc. Còn bốn hay năm cabin nguyên vẹn, tại sao chúng ta không nghỉ ở hai cabin số hai và số ba liền nhau?

Tôi đỏ mặt bướng bỉnh nói:

- Mặc kệ anh muốn nghỉ sao thì nghỉ James, nhưng em không có ý định rời xa anh đêm nay dù chỉ một bước. Anh chọn căn số hai hay số ba tùy ý. Em sẽ ngủ dưới đất.

Chàng cười xoa choàng tay ôm tôi.

- Em ngủ dưới đất thì anh cũng ngủ dưới đất luôn, nhưng thật uổng phí khi đã có sẵn một cái giường tốt cho hai người. Chúng ta chọn căn số hai nhé! Hay là em thích căn số ba hơn?

- Không. Căn số hai cũng sẽ tuyệt vời.

Bimbo

Cabin số ba thiếu không khí và ngột thở. Trong lúc James thu nhặt đồ đạc của chúng tôi để bừa bãi trong mấy lùm cây, tôi mở kính cửa sổ, mở tủ lấy khăn trải giường. Đáng lý ra tôi phải ngưng ngừng khi làm những công việc này, nhưng không, đơn giản là tôi cảm thấy sung sướng được sửa soạn phòng cho chàng. Tôi làm việc trong ánh trăng chiếu dọi vào phòng. Tôi mở thử vòi nước gương sen, nước vẫn chảy mạnh không bị hư hỏng gì, rồi tôi cởi áo quần lại đứng dưới vòi nước xoa xà phòng và bắt đầu kỳ cọ.

Nước chảy rào rào, tôi không nghe tiếng bước chân chàng đi vào buồng tắm, đột nhiên có thêm hai bàn tay nữa xoa xà phòng cho tôi, một thân thể trần truồng đang áp sát vào người tôi, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng, mùi mồ hôi. Tôi quay lại mỉm cười với chàng: lập tức chúng tôi ở trong vòng tay nhau, môi chúng tôi gặp nhau trong một cái hôn tưởng chừng như không bao giờ dứt.

Khi tôi đã hết hơi chàng đưa tôi ra khỏi vòi nước và chúng tôi lại hôn nhau trong khi tay chàng vuốt ve người tôi. Những đợt sóng ham muốn dâng lên làm tôi chóng mặt, tôi bảo:

- James, đừng làm vậy, em ngã bây giờ.

Chàng cười xòa:

- Xin lỗi Viv. Không phải lỗi tại anh mà là lỗi ở hai bàn tay này, chúng không thể rời khỏi thân mình em. Lẽ ra chúng phải kỳ cọ cho anh, người anh cáu bẳn mà chúng thì lại không chịu vâng lời anh. Em làm thay cho chúng vậy.

Tới phiên tôi cười và đẩy chàng lại dưới vòi nước.

- Được thôi, nhưng mà em sẽ không nhẹ tay đâu nhé! Hồi em mười hai tuổi em thường tắm cho chú ngựa con của em đó.

Tôi cầm bánh xà phòng nói:

- Cúi đầu xuống. Coi chừng xà phòng vào mắt.

- Em mà làm xà phòng vào mắt anh thì...

Tôi ra dấu bảo chàng im rồi xoa xà phòng mặt, tóc, hai bàn tay và ngực, còn chàng thì đứng khom người hai tay vịn vào ống nước. Tôi ngừng lại nơi đây và nói:

- Tốt. Bây giờ thì tự anh lo phần còn lại.

- Nhứt định là không. Em phải làm đàn hoàng đến nơi đến chốn. Nếu có chiến tranh và em là y tá thì em phải biết cách tắm rửa cho một người đàn ông. Bây giờ em tập sự là vừa. Em dùng xà phòng loại gì mà thơm quá, thơm như mùi hương của Cléopatre.

- Phải, rất thơm. Dễ chịu hơn mùi thuốc súng trên người anh.

- Thôi, tiếp tục và nhanh lên.

Tôi cúi xuống tiếp tục kỳ cọ cho chàng, nhưng dĩ nhiên là chưa được một phút chúng tôi lại ôm cứng nhau dưới vòi nước. Người chúng tôi ướt sũng nước và nhớp nháp xà phòng. Chàng bế tôi vào phòng ngủ, đặt tôi lên giường rồi đi kéo màn và đóng các cửa sổ lại. Tôi mở hí mắt nhìn theo. Một lát sau chàng lên giường nằm cạnh tôi. Tay chàng, môi chàng như có điện. Trong vòng tay tôi thân thể chàng dịu dàng, phấn khích. Tôi chìm ngập trong vực sâu khoái lạc tột đỉnh, với giọng ngái ngủ chàng thì thào những lời yêu đương âu yếm, hôn tôi một lần nữa rồi chàng rời tôi ra nằm yên không động đậy. Tôi nằm ngửa nhìn trần nhà lắng nghe nhịp thở của chàng.

* * * * *

Tôi chưa bao giờ làm tình một cách toàn vẹn như vậy, với cả tâm hồn lẫn thể xác. Với Derek thì phục tùng, với Kurt thì thỏa mãn trong lạnh nhạt. Bây giờ thì khác, nó chỉ đến một lần trong một đời người.

Tôi đã hiến dâng trọn vẹn cho một người đàn ông mà trước đây sáu giờ đồng hồ tôi không biết gì về chàng; chàng đến từ nơi vô định như một hoàng tử trong truyện cổ tích để cứu tôi khỏi tay quỷ dữ. Không có chàng tôi đã bị hành hạ và giết chết rồi. Chàng đã có thể thay bánh xe và tiếp tục hành trình hoặc là thấy nguy hiểm chàng đã tránh né. Nhưng không, chàng đã anh dũng chiến đấu để cứu tôi như tôi đã thuộc về chàng. Và giờ đây con quỷ đã đến tôi và tôi là phần thưởng cho chàng. Trong một thời gian ngắn ngủi, vài giờ, chàng lại ra đi. Điều đó tôi biết lắm, không than vãn, không trách móc. Và thế là hết.

Sau cơn hoạn nạn, thần kinh thư giãn và với lòng biết ơn người hùng của lòng mình, tôi đã đáp lại ái ân của chàng với tất cả nóng bỏng của tâm hồn và thể xác, không xấu hổ hay hối hận. Tôi biết tôi sẽ chẳng bao giờ được thỏa mãn một cách điên đảo tuyệt vời với người đàn ông nào khác như với chàng, nhưng tôi sẽ không làm bận bước chân chàng, không để chàng biết nỗi đau khổ của tôi. Trên con đường chàng đi chàng sẽ còn gặp nhiều người đàn bà khác, nhưng tôi không bận tâm vì tôi biết không ai thực sự chiếm giữ được chàng. Trong suốt cuộc đời còn lại của tôi, tôi luôn luôn nhớ ơn chàng và giữ hình ảnh chàng trong tôi mãi mãi.

Tôi nằm nghiêng. Chàng đang ngủ say, nhịp thở đều đều, đầu chàng kê trên cánh tay trái xếp dưới gáy, bàn tay mặt để dưới gối. Ánh trăng rọi vào qua bức màn cửa sổ một màu đỏ loét. Tôi cúi xuống nhìn ngắm chàng hồi lâu, đúng như tôi nghĩ, chàng là một người đáng yêu.

Đằng cuối phòng, bức màn đỏ lay động, nửa ngủ nửa tỉnh tôi nhìn bức màn tự hỏi tại sao. Bên ngoài gió đã lặng, tất cả đều im lìm. Tôi biếng nhác đưa mắt nhìn phía trên đầu tôi, bức màn trên đầu giường vẫn im ắng.

Thình lình có tiếng bức vải màn bị xé toạc phía trên bức tường trước mặt tôi rồi một khuôn mặt trắng bệch, bóng nhẫy hiện ra nhìn tôi qua kính cửa sổ. Tóc tôi dựng đứng, tôi muốn hét lên mà miệng như bị khóa chặt, chân tay tôi lạnh cóng không cử động được, hai mắt tôi mở to đến nỗi tôi nghe đau ở khóe. Tôi khiếp đảm nằm cứng đờ như khúc gỗ. Đằng sau tấm kính vỡ,

gương mặt đang nhăn nhó, ánh trăng làm răng hằn, mặt hằn cho tới cái đầu hói không một sợi tóc của hăn lấp lánh.

Gương mặt ma quái nhìn quanh phòng. Khi nhìn thấy cái giường và chúng tôi trên đó hăn từ từ đưa tay lên ngang đầu với một vật sáng loáng trong tay, hăn đập mạnh vào cửa kính.

Tiếng động làm tôi hoàn hồn, tôi hét lên một tiếng và quơ tay qua James. Cửa chỉ của tôi thừa vì chàng đã thức giấc từ lúc nào và cả hai khẩu súng đồng loạt khạc đạn. Cùng một lúc tôi nghe tiếng đạn ghim vào tường và tiếng kính vỡ. Khuôn mặt trắng bệch biến mất.

- Ổn cả chứ Viv? - Chàng hỏi giọng lo âu.

Thấy tôi không bị gì, không chờ tôi trả lời chàng nhóm dậy chạy ra nhẹ nhàng không một tiếng động trên nền xi-măng của nhà để xe. Tôi nằm yên thất thần, trong đầu vẫn còn hình ảnh gương mặt trắng bệch với cái đầu bóng loáng sau kính cửa sổ.

James trở lại không nói một tiếng. Chàng rót một ly nước lạnh bảo tôi uống. Một cử chỉ bình thường giống như bố mẹ làm cho con cái khi chúng giật mình thức giấc sau một cơn mộng mị. Rồi chàng lấy một chiếc khăn tắm, đẩy ghế lại gần cửa sổ treo lên bịt lỗ hổng chỗ kính vỡ. Xong chàng để ghế lại chỗ cũ nơi bàn viết, lấy khẩu súng để lên bàn xem lại rồi lấy một băng đạn mới từ trong đồng áo quần nạp vào súng, đi lại giường và nhét dưới gối. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao chàng ngủ tay vẫn để dưới gối. Chắc chàng luôn ngủ với tư thế này. Tôi nghĩ thầm, đời chàng như một người lính cứu hỏa, lúc nào cũng sẵn sàng khi có người gọi. Thật phi thường khi sống với một nghề nguy hiểm.

Chàng đến ngồi cạnh giường, ánh trăng rọi vào chiếu lên gương mặt mệt mỏi, uể oải của chàng. Chàng gượng mỉm cười:

- Anh xin lỗi em Viv. Thiếu chút nữa chúng giết luôn cả hai chúng ta rồi. Khi chiếc xe của chúng nằm dưới hồ, em có nhớ là một phần nóc xe và cái cửa thông gió trên nóc xe còn nhô lên khỏi mặt nước không? Nhờ thế mà còn không khí trong xe. Anh đã sơ sót không kiểm tra lại. Thằng Sluggsy chỉ cần

tông vỡ kính xe và lộn vào bờ. Sáng em đứng ra phía sau nhà để tránh nhìn thấy cảnh tượng làm em khiếp sợ. Đáng lẽ anh phải cẩn thận không để chuyện này xảy ra. Anh xin lỗi em.

Tôi bước xuống giường và ôm chàng. Người chàng lạnh ngắt. Tôi ghì chặt chàng và hôn chàng như mưa.

- Anh không có lỗi gì hết, James! Nếu không phải vì em thì anh đâu có lâm vào chuyện rắc rối này. Còn em thì sẽ ra sao nếu không có anh? Chắc em đã chết cháy từ lâu rồi. Thôi, đừng nhắc chuyện này nữa. Anh chưa được ngủ đủ và anh đang lạnh. Lại đây nằm với em để em sưởi ấm cho anh.

Tôi đứng dậy kéo chàng đứng lên. Chàng ôm tôi vào lòng siết thật mạnh. Chúng tôi đứng như thế một lúc, tôi nghe hơi ấm của tôi chuyển qua người chàng. Rồi chàng bế tôi nhẹ nhàng đặt lên giường. Chàng yêu tôi nồng nhiệt, nóng bỏng gần như thô bạo.

Chúng tôi nằm dài bên nhau, tôi nắm tay chàng hỏi:

- James, “Bimbo” là gì?

- Chi vậy?

- Em sẽ nói sau khi anh đã trả lời cho em.

- Đó là tiếng mà bọn găngxtơ dùng để gọi gái điếm. - Chàng trả lời giọng ngái ngủ.

- Em cũng đoán như vậy. Chúng mãi gọi em với cái từ này.

- Em đâu có cái vẻ như vậy, trái lại em là một cô gái tuyệt vời, một báu vật. Anh điên đảo vì em. Bây giờ đừng hỏi gì nữa. Ngủ đi em yêu!

Chàng hôn tôi rồi quay lưng lại. Tôi nằm nghiêng dán sát vào người chàng.

- Đây là tư thế tốt nhất để ngủ ngon, giống như hai cái muỗng. Chúc anh ngủ ngon, James.

- Chúc em ngủ ngon, Viv.

Mãi mãi khắc sâu trong tim tôi

Đó là những tiếng nói cuối cùng tôi được nghe từ miệng chàng. Khi tôi thức dậy thì chàng đã đi rồi. Chỉ còn dấu vết thân thể trên nệm và hơi hám chàng trên gối. Để biết chắc tôi nhảy xuống giường chạy ra xem chiếc xe màu xám còn không. Không còn nữa.

Sáng hôm đó trời thật đẹp. Những hạt sương mai đọng trên cỏ long lanh như kim cương. Tôi nhìn thấy dấu chân chàng trên cỏ tới chỗ đậu xe. Một con chim bay qua hót líu lo, đâu đó trên cành cây vọng lại tiếng gáy của chim cu.

Lữ quán chỉ còn là một đồng đồ nát đen đui, dị hợm, một luồng khói ma quái cuộn lên từ những gì còn lại của căn nhà tiếp tân giữa bầu trời yên tĩnh. Tôi quay về cabin tắm táp rồi xếp đồ đạc vào hai cái xách cốt và tôi chột nhìn thấy lá thư để trên bàn trang điểm. Tôi đi lại giường ngồi đọc. Nét chữ cứng rắn, đều đặn, rõ ràng:

Viv. thân yêu,

Em phải đưa thư này cho cảnh sát vì vậy anh phải dùng văn thương mại. Anh đi Glens Fall; tới đó anh sẽ báo cho cảnh sát đến ngay hiện trường và anh sẽ làm một tờ báo cáo đầy đủ. Anh cũng sẽ liên lạc với Washington và Albany. Cảnh sát Albany chắc sẽ đảm trách vụ này. Anh sẽ làm tất cả những điều cần thiết để em không phải bị phiền phức và để người ta cho em tiếp tục cuộc hành trình sau khi họ đã ghi lời khai của em. Ở Glens Fall người ta biết lộ trình của anh, số xe của anh và họ có thể liên lạc với anh nếu em cần anh giúp đỡ điều gì hoặc nếu họ muốn biết nhiều hơn về vụ này. Trong lữ quán không còn gì để em ăn vì vậy anh sẽ nhờ cảnh sát mang đến cho em một bình thủy cà phê và mấy cái xăng-uych. Anh rất muốn ở lại bên em và để gặp thẳng cha Sanguinetti, nhưng anh đoán chắc hẳn đã bỏ trốn khi không thấy

hai tên bộ hạ của hắn trở về. Anh cũng đoán chắc hắn sẽ tìm đường chạy trốn sang Mê-hi-cô, nhưng dù trốn nơi đâu hắn cũng sẽ bị bắt và bị xử án chung thân.

Bây giờ em nghe kỹ đây: Em và anh với chừng mực nào đó, chúng ta đã làm lợi cho hãng bảo hiểm ít lắm là nửa triệu đô-la và như thế sẽ được một số tiền thưởng quan trọng. Anh không có quyền lãnh thưởng vì nghề nghiệp của anh không cho phép, anh sẽ làm mọi thủ tục để em được hưởng số tiền này. Còn nữa, chắc chắn hai tên găngtơ này đang bị truy nã và treo giải thưởng cho ai bắt được chúng, anh cũng sẽ lo cho em được lãnh thưởng.

Em hãy cẩn thận khi lái xe cho đến khi chấm dứt cuộc hành trình và đừng lo sợ gì nữa. Chuyện vừa rồi rất hiếm khi xảy ra, em hãy coi như là một tai nạn xe hơi mà em đã có may mắn thoát chết. Và em cũng hãy cứ tiếp tục là một cô gái utyệt vời như thế. Nếu muốn liên lạc với anh, nếu cần anh giúp gì, dù ở nơi nào em cũng có thể liên lạc với anh bằng thư hay điện tín (không được gọi điện thoại) theo địa chỉ dưới đây:

C.O Ministère de la Defense Storey's Gate, London SW. 1

Anh,

James Bond

T.B. Bánh xe của em quá căng để đi về miền Nam. Đừng quên xả bớt hơi.

* * * * *

Tôi nghe tiếng xe mô-tô từ trên đường vọng lại. Chúng hú một hồi còi trước khi ngừng. Tôi nhét lá thư vào túi áo đi ra.

Họ là hai chàng cảnh sát cơ động của tiểu bang, còn trẻ, lịch sự và rất dễ thương. Cả hai chào tôi như chào một công nương.

- Cô Vivienne Michel?

Anh chàng lớn chức hơn, trung úy, hỏi tôi, còn anh kia thì đang liên lạc về trụ sở bằng radio.

- Vâng.

- Tôi là trung úy Morrow, chúng tôi được biết cô đã gặp vài khó khăn trong đêm qua. - Anh ta chỉ về phía đồng lửa than.

-Ồ vâng, dưới hồ có một chiếc xe hơi trong đó có một xác chết và còn một cái xác nữa sau cabin số ba.

Anh trung úy quay qua bảo anh chàng nọ đang gắn cái micro vào sau yên xe:

- O' Donnel, cậu đi xem thử chung quanh nhé!

- Nào chúng ta tìm một chỗ để ngồi đi, cô Michel.

Anh ta móc trong xác cốt ra một cái gói được bọc cẩn thận nói:

- Tôi mang bữa ăn sáng đến cho cô đây. Cô dùng đi rồi chúng ta làm việc.

- Anh thật tử tế. Có mấy cái ghế ở bên hồ, chúng ta đến đó đi.

Chúng tôi đi qua sân cỏ đến ngồi trên ghế. Anh chàng trung úy lấy sổ tay và bút ra giả vờ ghi ghi chép chép để tôi có thì giờ tấn công cái bánh thử nhất.

* * * * *

Khi tôi khởi hành thì trời đã trưa. Anh chàng trung úy gắn hai cái xác cốt vào xe vespa cho tôi và đưa xe ra tới ngoài đường. Anh ta nói:

- Cô cẩn thận. Từ đây tới Glens Fall có nhiều ổ gà sâu hoắm.

Tôi chào họ, lên xe nổ máy, sang số cho xe phóng tới như hỏa tiễn. Tôi mở tốc độ sáu mươi cây số/ giờ. Tôi quay lại vẫy tay chào họ lần cuối. Cả hai đứng trước căn nhà tiếp tân còn bốc khói vẫy tay chào lại.

Tôi nhìn hàng thông hai bên đường xếp hàng như lính canh mà có cảm tưởng như chúng đang buồn bã vì phải để tôi ra đi bình yên vô sự.

Bình yên vô sự? Những vết thương mà nỗi kinh hoàng đã gây ra cho tôi đã lành hẳn, được xóa sạch bởi một người đàn ông xa lạ luôn ngủ với khẩu súng dưới gối. Xa lạ ư? Không. Tôi biết chàng là ai, chàng thế nào. Tôi biết tất cả về chàng. Dù một chi tiết nhỏ nhặt cũng mãi mãi in sâu vào tâm khảm của tôi.

HẾT